

BROJ 7

CENA 80 DINARA

KONAN

OPKOLJENI VUKOVI

OPKOLJENI VUKOVI

Konan priđe vratima i izvuče svoj nož, tako da Magusovo telo skliznu na pod. S one strane vrata galama je bivala sve jača, a Zuagiri su ga dozivali iz bašte da vide da li je sve u redu, tražeći dozvolu da mu se pridruže. On im doviknu da sačekaju, pa požuri devojci, oslobodi je veza i umota u komad svile što je strgnuo sa divana. Ona ga obgrli oko vrata i histerično zajeca.

— Oh, Konane, znala sam da ćeš se vratiti! Rekli su mi da si mrtav, ali ja sam znala da te oni ne mogu ubiti...

— Ostavi to za posle — nestrpljivo je prekide Konan.

Pokupivši mačeve Kušita, on izađe na balkon i spusti Nanaju preko ograde Zuagirima u ruke, a onda im se i sam pridruži.

— Šta sada, gospodaru? — uglas ga upitaše Zuagiri, nestrpljivi da se upuste u borbu.

— Nazad, kuda smo došli, kroz tajni prolaz i vrata pakla.

Potrčali su kroz baštu, a Konan je vodio Nanaju za ruku. Jedva da su prešli desetak koraka kada ispred sebe začuše zveket metala. Prostačke psovke pratile su udarce oružja, zatim neka vrata tresnuše takvom silinom kao da je pukao grom. Jedna prilika izroni iz gustiša. Bio je to jedan od Zuagira koga su ostavili da čuva pozlaćena vrata. On je psovao i pokušavao da zaustavi krv koja mu je tekla iz posečene mišice.

— Hirkanijaska straža je kod vrata! — povikao je. — Neko je video kako smo pobili Kušite, pa je otrčao da dozove Zahaka. Ubio sam jednog i uspeo da zatvorim vrata, ali će ih oni ubrzo razvaliti.

— Ima li izlaza iz ovog vrta koji ne vodi kroz palatu? — upita Konan Antara.

— Ovuda!

Zuagir potrča ka severnom zidu, gotovo sakrivenom pod gustim i bujnim rastinjem. Na suprotnom kraju bašte su čuli kako pucaju pozlaćena vrata pod naletom nomada iz stepe. Antar je kidao i sekao zelenilo, a onda se pred njima ukazaše vešto sakrivena vrata u zidu. Konan provuče dršku svog noža kroz kariku lanca na starinskoj bravi i zavrte teško oružje držeći ga za sečivo. Mišići mu se napregoše: Zuagiri su ga posmatrali, isprekidano dišući, dok je

galama iza njih sve više rasla. Poslednjim trzajem Konan pokida lanac.

Uleteli su u jednu drugu, manju baštu, osvetljenu visećim lampama, baš u času kada su pala pozlaćena vrata i čitava lavina naoružanih prilika potekla u »rajski vrt«.

U sredini bašte, u kojoj su se našli, uzdizala se vitka, visoka kula koju je Konan primetio kada je prvi put ušao u palatu. Zastakljen balkon je opasivao kulu nekoliko stopa iznad drugog sprata. Iznad balkona se uzdizala kula, četvrtasta i vitka, visoka preko stotinu lakata. Na samom vrhu se nalazila ograđena platforma za osmatranje.

— Postoji li neki izlaz odavde? — upita Konan.

— Ona vrata vode u palatu i nalaze se u blizini stepenica kojima se silazi u tamnicu — odgovori Antar i pokaza rukom.

— Pođimo onda tamo! — uzviknu Konan, tresnuvši vrata za sobom i pričvrstivši ih bodežom. — Ovo će ih možda zadržati nekoliko trenutaka.

Potrčali su kroz baštu ka naznačenim vratima, ali su ona bila zatvorena i zabravljena iznutra. Konan se baci na njih svom snagom, ali se ona čak ni ne zatresoše.

Osvetoljubivi povici dostigoše vrhunac u jačini kada se vrata provališe na unutra i otvor se ispuni sumanutim licima i rukama koje su mlatarale na sve strane kada Zahakovi vojnici polomiše improvizovanu rezu na baštenskim vratima.

— Kula! — povika Konan. — Ako uspemo da je se dočepamo...

— Magus je često pripremao čarolije u gornjim odajama — reče jedan Zuagir u trku prolazeći pored Konana. — Unutra nije puštao nikoga osim Tigra, ali ljudi kažu da je tamo skladište oružja. Straža spava u podnožju kule...

— Hajdemo! — povika Konan i povuče Nanaju za sobom tako da je devojka poletela kroz vazduh.

Vrata na zidu su se potpuno raspala i jedna gomila Hirkanijaca pokulja u manju baštu, padajući jedan preko drugog u žurbi. Sudeći po galami koja je dopirala sada iz svih pravaca, bilo je pitanje trenutaka pre nego što vojnici provale u baštu sa kulom na sve njene ulaze.

Kada se Konan približio kuli, vrata se u prizemlju otvoriše i petorica zbuđenih stražara izađoše napolje, povikali su od iznenađenja kada su spazili grupu ljudi kako trči prema njima iskeženih zuba i zažarenih očiju.

Pre nego što su uspeli da izvuku mačeve, Konan se baci na njih. Dvojica padoše pod udarcima njegovog smrtonosnog sečiva, a Zuagiri navališe na preostalu trojicu, sekući i ubadajući sve dok prilike u sjajnim oklopima nisu ležale nepomično u lokvi krvi.

Sada su i Hirkanijanci koji su provalili baštenska vrata trčali ka kuli, blistavih oklopa i sa opremom koja je zveckala. Zuagiri uleteše u kulu.

Konan zalupi bronzana vrata i navuče tešku rezu koja bi zaustavila nalet jednog slona. Hirkanijanci udariše u zatvorena vrata, ne mogavši da se zaustave na vreme.

Konan i njegovi ljudi potrčaše uz stepenice, orni za borbu. Samo je jedan pao na pola puta uz stepenice od gubitka krvi. Konan ga uze u naručje i ponese do gore, položi na pod i reče Nanaji da mu previje veliku ranu koju mu je zadao stražar koga su odmah posle toga ubili. Onda se obazreo oko sebe da vidi gde se nalaze. Bili su u jednoj od gornjih odaja kule sa malim prozorima i vratima koja su vodila na balkon. Svetlost koja je dopirala od lampi u bašti kroz prozorčice obasjavala je redove stalaka sa najrazličitijom opremom i oružjem. Bilo je tu šlemova, pancirnih košulja, opasača, kopalja, mačeva, sekira, buzdovana, lukova i nebrojeno mnogo strela. Tu je bilo dovoljno oružja da se opremi čitava trupa, a bez sumnje ga je bilo još u gornjim odajama. Virata je od kule načinio arsenal i magacin, osim toga što je bila i mesto gde je stvarao čarolije i čini.

Zuagiri radosno zapevaše kada su dograbili lukove i strele i izašli na balkon. Iako ih je nekolicina imala manje rane, oni počеше da gađaju gomilu vojnika koja se beše okupila u podnožju kule. Vojnici su stizali iz svih pravaca, pa im uskoro uzvратиše kišom strela, mada ih je štitiо zastakljeni deo balkona. Vojnici su gađali nasumice, pošto nisu mogli da vide napadače sa kule u polumraku. Zahaka nije nigde bilo, ali su zato stotinak njegovih Hirkanijanaca bili tu, kao i povećа grupa ljudi iz raznih zemalja. Svi se okupiše u bašti i počеше da urlaju kao đavoli u paklu.

Lampe koje su se ljuljale pošto su vojnici gurali i drveće osvetljavali su pomamljena lica razrogačenih očiju i iskeženih zuba. Mačevi su svetlucali kao munje u celoj bašti. Žbunje i rastinje je bilo kidano i gaženo kako su vojnici koračali, ne obazirući se ni na šta. Tup! - odjeknu udarac, a vrata na kuli se zatresoše. Vojnici su od nekud dovukli jednu gredu koju su sada koristili kao »ovna«.

— Gađajte ljude sa »ovnom«! — povika Konan, savijajući najtvrdi luk koji je mogao da nađe.

Opkoljeni zbog balkona nisu mogli da vide one koji su držali prednji deo »ovna«, ali, kako su oni skidali one koji su držali zadnji deo, vojnici koji su se nalazili napred morali su da ispuste gredu zbog njene težine.

Osvrnuvši se oko sebe, Konan se iznenadi kada ugleda Nanaju, povezanu komadom svile oko struka u vidu suknje, kako ravnopravno gađa iz luka sa Zuagirima.

— Čini mi se da sam ti rekao... — zausti on da kaže, ali ga ona prekide.

— Do đavola, zar nemaš ništa što mogu da upotrebim kao štitnik? Tetiva mi pokida kožu na ruci.

Konan se okrete iznenađeno uzdahnuvši i lati se sopstvenog luka.

Razumeo je na koji su način on i njegovi ljudi dospeli u ovu klopku kada je začuo glas Olgerda Vladislava. Zaporoskan je sigurno odmah saznao za Viratinu smrt, pa je istog časa preuzeo komandu.

— Donose lestve — primeti Antar.

Konan proviri u mrak. Na svetlosti lelujavih lampi on spazi troje lestvice koje su vojnici postavljali uz kulu. Vratio se u oružarnicu i ponovo se pojavio na balkonu svega nekoliko trenutaka kasnije sa kopljem u ruci.

Dvojica ljudi su držali lestve za njihovo podnožje, dok su ih druga dvojica držala nešto više i naslanjala na kulu. Vrh lestvi dotače staklo na balkonu.

— Gurni ih! Baci ih dole! — povikao je jedan od Zuagira, a drugi je poleteo da gurne svoj mač kroz zastakljene prozorčice.

— Nazad! — zaurla Konan. — Prepustite to meni!

Sačekao je dok se nije više vojnika popelo na lestve. Na samom vrhu je bio jedan krupan čovek sa sekirom u ruci. Kada je zamahnuo sekirom da rasturi tananu pregradu, Konan proturi koplje kroz otvor

na balkonu, dotače vrhom koplja jednu od prečaga na lestvama i gumu svom snagom.

Lestve se zaljuljaše, a ljudi na njima počеше da vrište, ispuštajući svoje oružje da bi se uhvatili za prečage. Lestve se s treskom srušise zajedno sa vojnicima u najveću gomilu.

— Brzo! Evo drugih! — povika jedan Zuagir i Konan požuri na drugu stranu balkona da gurne i druge lestve. Treće su bile tek upola podignute, kada strele pogodiše ljude koji su ih dizali, tako da i one padoše.

— Nastavite da gađate — brundao je Konan, spuštajući koplje i ponovo zatežući veliki luk.

Neprekidna kiša strela na koju nisu mogli da odgovore, umorila je gomilu u podnožju kule. Rasturili su se i potražili zaklon, a Zuagiri gromoglasno uzviknuše i poslaše još jedan roj strela za njima.

Bašta je za nekoliko trenutaka bila prazna, ako se ne računaju mrtvi i oni na samrti, mada je Konan primetio kretanje ljudi na okolnim krovovima i zidovima.

Konan još jednom uđe u oružarnicu i poče da se penje uza stepenice.

Prošao je pored još nekoliko odaja prepunih oružja, a onda se obreo u Magusovoj tajnoj odaji. Bacio je tek letimičan pogled na prašnjave spise, neobične instrumente i dijagrame, pa se uspeo uz preostale stepenike do osmatračke platforme.

Odatle je mogao da sagleda njihov položaj. Palata je, tek je sada video, bila okružena vrtovima sa svih strana osim na prednjoj gde se nalazilo prostrano dvorište. Sve je to bilo okruženo spoljnim zidom. Niži, unutrašnji zidovi, razdvajali su vrtove kao paoci na točku, gde je visoki spoljni zid predstavljao okvir.

Bašta u kojoj su bili opkoljeni nalazila se na severozapadnoj strani palate, odmah do dvorišta od koga je bila odvojena zidom. Još jedan zid se nalazio između te i jedne druge bašte na zapadu. Obe su te bašte bile van »rajskog vrta« koji je bio upola zagrađen zidovima palate.

Konan se zagleda preko spoljnog zida koji je okruživao celu palatu i prateće objekte. Najbliža kuća nije bila udaljena više od tridesetak koraka od zida. Svetla su gorela svuda, u palati, u baštama u obližnjim kućama.

Buka, povici, jauci i psovke, kao i zveket oružja, gotovo sasvim utihnuše. A onda se s one strane zida koji je delio baštu od dvorišta razleže glas Olgerda Vladislava:

— Jesi li spreman da se predaš, Konane?

Konan se glasno nasmeja.

— Dođi po nas!

— I hoću... U zoru! — obeća mu Zaporoskanac. — Kao da si već mrtav!

— Isto si to rekao kada si me ostavio u klancu sa onim čudovištem, ali ja sam živ, a majmun je mrtav!

Konan je namerno to rekao na hirkanijanskom. Uzvici negodovanja i neverice se razlegoše odasvuda. Konan nastavi: — Da li Jezmiti znaju da je Magus mrtav, Olgerde?

— Oni znaju da je Olgerd Vladislav pravi vladar Janaidara, kao što je oduvek i bio! Ne znam kako si uspeo da ubiješ majmuna, niti kako si izveo te Zuagire iz njihovih ćelija, ali se kunem da ću obesiti vaše kože o ovaj zid pre nego što istekne jedan sat od izlaska sunca!

Ubrzo se začulo lupanje i udaranje čekićima s druge strane zida. Olgerd povika:

— Čuješ li to, simerijanska svinjo? Moji ljudi grade pokretnu kulu na točkovima koja će zaustaviti vaše strele i zaštititi pedeset ljudi. U zoru ćemo je priterati uz tvoju kulu i zaposesti je. Tu će ti biti kraj, pseto!

— Samo ti pošalji svoje ljude. Sa kulom ili bez nje, pobićemo ih jednako brzo.

Zaporoskanac odgovori glasnim i podrugljivim smehom, a posle toga više nije bilo razgovora. Konan je pomišljao na iznenadni beg iz kule, ali je ubrzo napustio tu ideju. Vojnici su se nalazili iza svakog zida koji je okruživao baštu, tako da bi takav jedan pokušaj bio ravan samoubistvu.

Utvrđenje je postalo zatvor.

Konan je znao da su on i njegovi ljudi gotovi ako se ne pojave Kušafi, uprkos njegovoj snazi, brzini i krvoločnosti, kao i pomoći Zuagira.

U daljini je odjekivalo kucanje. Čak i ako bi stigli u zora, Kušafi bi mogli da stignu isuviše kasno. Jezmiti bi trebalo da razvale jedan

deo baštenskog zida da bi ugurali mašinu u vrt, ali to ne bi trebalo dugo da potraje.

Zuagiri nisu delili mračne slutnje svoga vođe. Već su se svojski naubijali; imali su solidno utvrđenje, vođu koga su obožavali i neograničene zalihe strela. Šta bi ratnik trebala više da poželi?

Zuagir sa ranom od mača umro je baš kada je zora počela da rudi, a lampe u bašti gubile na sjaju. Konan je zurio u svoju jadnu grupu. Zuagiri su šetali po balkonu, provirujući kroz rezbarije na ogradi, dok je Nanaja spavala mrtvim snom na podu, umotana u svileni pokrivač.

Kucanje je prestalo. Odmah potom, u tišini koja je usledila, Konan je začuo škripanje drvenih točkova. Još uvek nije mogao da vidi konstrukciju koju su Jezmiti napravili, ali je mogao da razazna tamne prilike ratnika šćućurene na krovovima kuća iza spoljnog zida. Konan se zagleda i dalje, preko krovova i drveća, ka severnoj ivici visoravni. Nije video znake života, pri sve boljoj svetlosti, na utvrđenjima koji su ovičavala ivice stena. Očigledno su stražari, zaboravivši na sudbinu Antara i njegovih stražara, napustili svoja mesta da bi se uključili u borbu u palati. Međutim, dok je još gledao, jedna grupa vojnika se izdvoji i uputi u tom pravcu.

Olgerd Vladislav nije hteo da rizikuje ništa.

Konan se okrete šestorici svojih Zuagira čija su bradata lica i zakrvavljene tamne oči bila okrenuta njemu.

— Kušafi nisu stigli — reče on. — Ubrzo će Olgerd poslati svoje ubice na nas pod zaštitom drvene kule na točkovima. Uspenjaće se uz lestve koje se kriju iza tog velikog štita i provaliće ovamo. Uspećemo da pobijemo neke od njih; onda ćemo i sami izginuti.

— Ako je Hunaman tako odredio — rekoše sinovi pustinje uglas. — Pobićemo mnoge pre nego što umremo.

Sva se šestorica iskeziše kao gladni vuci u zoru i pripremiše oružje.

Konan pogleda napolje i vide kako se drvena mašina kotrlja preko dvorišta. Bila je to čudovišna naprava od greda, bronzne i gvožđa. Pokretala se na točkovima zaprežnih kola. Najmanje pedeset ljudi je moglo da se sakrije iza nje od strela. Dokotrljali su je do zida, a onda je zaustavili.

Ogromni čekići počеше da udaraju u zid.

Buka je probudila Nanaju. Ona sede, protrlja oči, obazre se oko sebe i potrča Konanu u zagrljaj.

— Smiri se. Još ćemo ih mi pobediti — promrmlja on iako je mislio sasvim suprotno.

Više ništa nije mogao da učini za nju osim da stane ispred nje u poslednjem jurišu i sačuva poslednji udarac za nju, ne bi li je poštedeo onoga što bi je čekalo kada ostane bez zaštite.

— Zid se ruši — promrmlja jedan od Zuagira vireći kroz prozore. — Prašina se diže pod čekićima. Uskoro ćemo moći da vidimo one koji udaraju tim čekićima.

Kameni blokovi su ispadali iz oslabljenog zida; onda se s treskom sruši ceo deo zida. Ljudi utrčaše iz dvorišta u baštu i počеше da raščišćavaju kamenje. Konan zateže veliki hirkanijanski luk i odape strelu u pravcu srušenog zida. Strela probode jednog Jezmita koji pade vrišteći i bacakajući se. Ostali odvukoše ranjenog čoveka i nastaviše da raščišćavaju prolaz. Iza njih se uzdizao opsadni toranj čija je posada nestrpljivo podvikivala onima koji su radili kod zida da požure i otvore im put. Konan je odapinjao strelu za strelom u gomilu. Neke su se odbijale o kamenje, ali bi poneka našla i ljudsku žrtvu. Kada bi se ljudi razbežali od zida, Olgerdov reski glas ih je vraćao nazad na posao.

Kada je sunce izašlo, bacajući duge senke preko dvorišta, poslednji ostaci srušenog zida bili su uklonjeni. A onda, uz veliku škripu i buku, toranj počе da se približava. Zuagiri su odapinjali strele, ali su se one zabijale u životinjske kože koje su pokrivalе prednji deo tornja. Toranj je bio iste visine kao sprat na kome su se oni nalazili. Kada budu stigli do kule u bašti, Jezmiti će navaliti preko ograde na balkon gde su ih čekali Konan i njegoviljudi.

— Dobro ste se borili — rekao im je. — Hajde da dobro i skončamo, odvedeći što veći broj Jezmita s nama u smrt. Umesto da čekamo njihov napad, hajde da ih mi prvi napadnemo. Hajde da probijemo ogradu balkona, popnemo se na platformu tornja i gurnemo ih dole. Tako ćemo moći da ubijemo one koji se ponovo budu peli uz lestve.

— Strelci će nas zasipati sa zemlje — primeti Antar.

Konan sleže ramenima, a na usnama mu zatitra mračan osmeh.

— Pa, u međuvremenu možemo malo da se zabavimo. Pošalji ljude da donesu koplja iz oružarnice; za takvu vrstu guranja, dobro će nam

doći što više kopalja. U oružarnici ima i nekih velikih štitova. Oni koji budu na bočnim stranama nosiće ih da nas zaštite.

Trenutak kasnije, Konan je postrojio preostalih šest Zuagira naoružavši ih kopljima, a on sam stade im na čelo, držeći u ruci ogromnu bojnu sekiru, spreman da razbije ogradu i povede ljude u napad na platformu.

Toranj je bivao sve bliži, a iz grla napadača se već razlegao pobjednički uzvik.

A onda, kada se opsadni toranj našao na dužinu koplja od kule, on se zaustavi. Dugačke trube se oglašiše, podiže se silna halabuka i ubrzo ljudi iz tornja počеше da trče nazad ka rupi u zidu.

Sudbina Janaidara

— Krome, Mitra i Asura! — uzviknu Konan i odbaci sekiru. — Zašto li beže?

Koračao je duž balkona, pokušavajući da vidi šta se dešava, ali mu je napušteni opsadni toranj zaklanjao vidik. Onda je uleteo u oružarnicu, potrčao uz stepenice ka osmatračkoj platformi.

Pogledao je na sever, preko krovova Janaidara, duž puta koji se gubio u belo j zori. Pola tuceta ljudi je trčalo tim putem. Iza njih, naoružane prilike su se prebacivale preko utvrđenja duž ivice platoa. Žestok, dubok uzvik prolomi se kroz utihli grad. U tišini koja je prethodila tom uzviku, Konan je ponovo čuo misteriozno bubnjanje koje ga je uznemirilo već u nekoliko navrata. Međutim, ovoga puta nije ga bilo briga ni da su svi pakleni duhovi počeli da udaraju u bubnjeve ispod Janaidara.

— Balaš! — uzviknuo je.

I ovom prilikom je nemarnost čuvara stepenica pomogla Konanu.

Kušafi su se popeli uz nečuvane stepenice taman na vreme da pobiju stražu koja je stigla da zauzme svoje mesto. Bilo je više ratnika koji su kuljali preko platoa nego što ih je živelo u Kušafu. Čak i sa te razdaljine, uspeo je da prepozna pantalone od crvene svile koje su nosili njegovi kozaci.

A u Janaidara, skamenjeno iznenađenje bi smenjeno užurbanom akcijom. Ljudi su vikali sa krovova i trčali ulicom. Vest o napadu se širila sa krova na krov. Konan spazi Olgerda, daleko niz ulicu, u društvu čete Hirkanijanaca u sjajnim oklopima. Na čelu čete je prepoznao Zahakovu perjanicu. Iza njih su se gurale stotine jezmitskih ratnika, sasvim dobro postrojani, imajući u vidu da nisu bili školovani vojnici. Očigledno ih je Olgerd naučio osnovama civilizovanog ratovanja.

Koračali su pravo, kao da nameravaju da izađu na čistinu i sukobe se sa hordom koja je nadirala, ali na kraju ulice se raštrkaše, prikrivajući se u baštama i kućama s obe strane ulice.

Kušafi su još uvek bili dosta daleko da bi mogli da vide šta se dešava u gradu. Kada su stigli do tačke odakle su mogli da vide celu ulicu, grad je izgledao napušten. Ali, Konan je sa svog osmatračkog

mesta mogao da vidi bašte na severnom kraju grada u kojima su se pritajili naoružani vojnici pretećeg izgleda. Krovovi su bili načičkani strelcima sa zapetim lukovima.

Kušafi su koračali pravo u klopku, a on je stajao bespomoćan. Konan bolno jauknu.

Jedan Zuagir se pope uz stepenice i stade kraj Konana, privezujući improvizovani zavoj oko povređenog zgloba. Govorio je kroz stisnute zube jer je njima zatezao povez.

— Jesu li ono tvoji prijatelji? Luđaci, srljaju pravo u čeljusti smrti.

— Znam — zabruna Konan.

— Znam šta će se desiti. Kada sam bio stražar u palati, slušao sam Tigra kako svojim oficirima izlaže plan odbrane.

Vidiš li onaj voćnjak na kraju ulice, na istočnoj strani? Tu je sakriveno pedeset mačevalaca. Preko puta ulice je vrt koji zovemo »vrtom Stigijca«. I tu je pritajeno pedeset ratnika. I kuća do njega je puna ratnika, kao i prve tri kuće na drugoj strani ulice.

— Ne moraš ni da mi govoriš. I sam vidim vojnike u bašti i na krovovima.

— Da! Onda će ovi u voćnjaku i u bašti da sačekaju da Ilbarsi prođu pored njih i nađu se između kuća. Tada će ih strelci sa krovova zasuti strelama, a mačevaoci će ih opkoliti sa svih strana. Niko neće pobeći.

— Kad bih samo mogao da ih nekako upozorim! — promrmlja Konan.

— Hajde, idemo dole!

Konan se sjuri niz stepenice i pozva Antara i ostale Zuagire.

— Idemo napolje da se borimo.

— Sedam protiv sedam stotina? — upita Antar — Nisam kukavica, ali...

U nekoliko rečenica Konan mu objasni šta je video sa vrha kule.

— Ako budemo mogli, u času kada Olgerd otvori klopku, da napadnerno Jezmite s leđa, možda bismo uspeli da prevagnemo. Nemamo šta da izgubimo, pošto će nas Olgerd, ako uništi moje prijatelje, pokupiti i pobiti.

— Ali, kako će nas raspoznati od Olgerdovih vojnika? — navaljivao je Zuagir. — Tvoji razbojnici će nas saseći zajedno sa ostalima, a posle će postavljati pitanja.

— Ovamo — reče Konan umesto odgovora.

U oružnici im je podelio posrebrene pancirne košulje i bronzane šlemove starinskog oblika sa visokim perjanicama od konjske dlake, kakve nije video nigde u Janaidaru.

— Stavite ovo na glave. Držite se zajedno i vičite »Konan« umesto bojnog pokliča, pa ćemo se izvući.

Rekavši to, on stavi jedan takav šlem na glavu.

Zuagiri počеше da gundaju zbog teških oklopa i da se žale kako skoro ništa ne vide od šlemova čiji su oklopi za obraze prekrivali gotovo celo lice.

— Stavite ih na glave! — zagrme Konan. — Ovo je borba prsa u prsa, a ne pustinjski prepad. Čekajte me ovde dok dođem po vas.

Konan se ponovo pope na vrh kule. Slobodni drugari i Kušafi su marširali putem u zbijenim redovima. A onda stadoše. Balaš je bio isuviše lukav stari vuk da bi strmoglavce jurnuo u grad o kome ništa nije znao.

Nekoliko vojnika se odvoji od grupe i potrča ka gradu u izvidnicu. Nestali su iza kuća, a onda se ponovo pojavili, trčeći ka glavnoj masi vojske. Za njima je trčalo nekih stotinak Jezmita, razbijenih redova.

Napadači se razviše u bojne redove. Sunce je svetlucalo na nebrojenim strelama koje poleteše iz oba pravca. Nekoliko Jezmita pade, dok ostatak navali na Kušafije i kozake. Za trenutak se nije ništa videlo od oblaka prašine. Onda se Jezmiti odvojiše i potrčaše nazad, ka kućama. Baš kao što se Konan pribojavao, napadači pojuriše za njima, urlajući kao demoni.

Konan je znao da je onih stotinak Jezmita bilo poslato da namami njegove ljude u klopku. Olgerd nikada ne bi pustio tako mali broj ratnika da napadne uljeze.

Nagnuli su s obe strane ka putu. I tu je, mada u nemogućnosti da zaustavi njihov strmoglav juriš, Balaš uspeo da ih postroji u zbijene redove, koristeći se batinama i psovka, pre nego što su utrčali u glavnu ulicu.

Pre nego što su stigli do kraja ulice, nekih pedesetak koraka od poslednjih Jezmita, Konan potrča niz stepenice.

— Hajdemo! — povikao je. — Nanaja, navuci rezu na vrata i ostani unutra!

Sjurili su se niz stepenice do prvog sprata, istrčali na vrata, protrčali pored napuštenog opsadnog tornja i prošli kroz rupu u zidu. Niko im nije preprečavao put. Olgerd je sigurno povukao svakog čoveka iz palate koji je mogao da drži oružje.

Antar ih povede kroz palatu, onda napolje, kroz glavna vrata. Kada su izašli, Olgerdovi Hirkanijanci dadoše znak za napad Jezmitima svojim dugim, bronzanim trubama čiji je zvuk bio zaglušujući. Dok su stigli do ulice, zamka je bila zatvorena. Konan je video leđa velikog broja Jezmita kako se bore sa napadačima, ispunjavajući ulicu s jednog na drugi kraj, dok su strelci zasipali one na ulici sa krovova kuća sa obe strane.

Ne progovorivši ni reči, Konan povede svoju grupicu pravo ka jezmitskoj pozadini. Ovi nisu ništa slutili, a shvatili su šta se dešava tek kada bi ih zuagirska koplja probola s leđa. Kada su prve žrtve pale, pustinjski Semiti su izvukli svoja koplja iz njihovih tela, pa onda ponovo napadali. U sredini, Konan je vitlao ratnom sekirom, razbijajući glave i odsecajući ruke u ramenu.

Kada bi im se koplja polomila ili zaglavila u telu žrtve, Zuagiri su ih ostavljali i isukivali mačeve.

Konanov napad je bio tako žestok da su uspeli da pobiju trostruko više ljudi nego što je njegova grupa brojila članova pre nego što su Jezmiti shvatili da su napadnuti s leđa. Kada su se okrenuli, nepoznati oklopi i krvavi leševi oko novih napadača naterашe ih da ustuknu i zakukaju od iznenađenja. U njihovoj mašti, sedam nezadrživih ubica se učiniše kao čitava vojska.

— Konan! Konan! — urlali su Zuagiri.

Na taj poklič, vojska napadača se trže. Sada su između Konana i njegove vojske stajala samo dvojica Jezmita. Jednoga proburazi kozak ispred koga je stao, a Konan drugom raspolovi glavu sekirom.

U jednom momentu je nastupilo zatišje. Konan i Zuagiri su stajali licem u lice sa kozacima i ni jedni ni drugi nisu bili sigurni da li je ispred njih neprijatelj ili ne. Konan zabaci vizir tako da mu se lice videlo.

— Za mnom! — zaurla on nadjačavši galamu. — Udrite ih, braćo!

— To je Konan! — povika najbliži slobodni drugar, glas se pronese celom vojskom brzinom munje.

— Dajem deset hiljada zlatnika za Simerijančevu glavu! — začu se oštar glas Olgerda Vladislava.

Zveket oružja postade još glasniji. Njega su pratili krici, psinke, kletve, pokliči i jauci. Bitka se razbila u stotine malih, pojedinačnih borbi. Grupe su trčale ulicom, gazeći mrtve i ranjene; utrčavali su u kuće, razbijali nameštaj, trčali uz i niz stepenice, izbijali na krovove gde su Kušafi i kozaci za čas sređivali strelce koji su tu bili postavljeni.

Posle toga, više nije bilo nikakvog reda niti plana, kao ni prilike da se poslušaju naređenja, niti je bilo vremena da neko izda komandu. Ratnici su se borili na slepo, prsa u prsa, znojeći se i gackajući po lokvama krvi.

Nerazmrsivo isprepletani, vojnici oba protivnička tabora su zakrčili glavnu ulicu, kao i bočne uličice i sokake Janaidara. Nije bilo velike razlike u brojčanom stanju protivničkih hordi. Krajnji ishod bitke je bio neizvestan i niko nije znao kako se bitka odvijala; i svaki je bio zauzet ubijanjem i nastojanjem da ne bude ubijen, tako nije obraćao pažnju na ono što se dešava oko njega.

Konan nije gubio vreme pokušavajući da izdaje naređenja u tom haosu.

Lukavstvo i strategija su odigrali svoje; bitku će odlučiti samo snaga i krvožednost. Okružen luđacima koji su urlali, Konan se prepustio opštem raspoloženju trudeći se da razbije što više glava i raspori što više trbuha, prepuštajući krajnji ishod bitke bogovima sreće.

A onda, kao što se magla razilazila kada vetar počne da duva, bitka počne da jenjava, a grupe koje su se borile postadoše sve manje, dok se nisu svele na pojedinačne okršaje između nekolicine najupornijih.

Konan je znao da jedna ili druga strana popušta dok su ljudi okretali leđa krvoproliću. Tada vide da su Jezmiti počeli da se povlače jer ih je napuštalo ludilo koje je bilo izazvano upotrebom droge.

Konan tada spazi Olgerda Vladislava. Šlem i pancirna košulja Zaporoskanca su bili ulubljeni i umrljani krvlju, odeća mu je bila u ritama.

Prenapregnuti mišići su mu podrhtavali dok je zamahivao sabljom. Sive oči su mu gorele, a na usnama mu je titrao zadovoljan smešak. Tri mrtva Kušafa su mu ležala pod nogama, a borio se sa nekoliko protivnika istovremeno. Na njegovoj desnoj i levoj strani, Hirkanijanci

u bleštavim oklopima i kosooki Kitajci u oklopima od lakovane kože borili su se prsa u prsa sa divljim Kušafima.

Konan tada prvi put spazi i Tubala kako se probija kroz najgušće redove kao crnobradi bivo, zadovoljavajući svoju žeđ za krvlju neverovatnim udarcima. Video je i Balaša kako napušta bitku teturajući se, obliven krvlju. Konan počeo da se probija ka Olgerdu.

Olgerd se divljački nasmeja kada spazi Simerijanca da mu se približava.

Krv je tekla niz Konanov oklop i kapala mu niz pocrnele mišićave ruke.

Nož mu je bio crven do drške.

— Dođi da umreš, Konane! — doviknuo je Olgerd.

Konan zaista dođe, ali na način kakav je uobičajen kod kozaka: brzo poput munje. Olgerd skoči da ga dočeka i oni se upustiše u borbu na kozački način, obojica istovremeno napadajući. Udarci počeoše da pljušte, isuviše brzo da bi oko moglo da prati.

U krugu oko njih, zadihani, okrvavljeni ratnici prekidoše da se bore i priđoše da gledaju kako se bore dvojica vođa koji su odlučivali o sudbini Janaidara.

— Aaah! — prolomi se iz gomile kada Konan posrte, izgubivši kontakt sa Zaporoskančevim mačem.

Olgerd pobedonosno uzviknu i nasrnu podignutog mača. Pre nego što je mogao da spusti mač ili da shvati da ga je Konan prevario, dugi nož u Konanovoj mišićavoj ruci mu se zari u grudi, prosekavši pancir i našavši put do njegovog srca. Izdahnuo je pre nego što je pao na zemlju, istrгнуvši nož iz grudi u padu.

Kada se Konan uspravi da pogleda oko sebe, začu jedan novi poklič, nekako drugačiji od onog koji je očekivao da čuje kada njegovi ljudi nasrnuše na razbijene Jezmite. Podigao je pogled i video novu vojsku kako dolazi ulicom u čvrstom, disciplinovanom poretku i gazi sve pred sobom.

Kada su se donekle primakli, Konan prepoznade pozlaćeni oklop i raskošne perjanice iranistanske kraljevske garde. Na njihovom čelu je besneo silni Gotarza, udarajući svojom sabljom u Jezmite i kozake.

U magnovenju se čitav izgled bitke promeni. Neki Jezmiti pobegoše.

Konan povika:

— Za mnom, kozaci!

Članovi njegove bande se okupiše oko njega, mešajući se sa Kušafima i ponekim Jezmitom. Ovi poslednji, videvši da je Konan jedini preživeli vođa koji bi ih vodio protiv zajedničkog neprijatelja, pridružiše se ljudima s kojima su se do maločas borili na život i smrt.

Konan se nađe licem u lice sa Gotarzom, koji je mahao sabljom levo i desno oko sebe takvom žestinom da bi sigurno mogao da obori omanje drvo jednim udarcem. Konanov se mač ponovo raspevao, vitlajući takvom brzinom da je teško bilo pratiti ga golim okom, ali, Iranistanac nije bio iza njega. Krv iz rane na Gotarzinom čelu kapala mu je niz lice; krv iz nove rane na ramenu obojila je Konanovu pancirnu košulju u crveno. Ali, oštrice su još uvek zvečale i fijukale kroz vazduh, pošto ni jedan ni drugi nisu mogli da pronađu ranjivo mesto u odbrani onog drugog.

Međutim, krici i normalni jauci u borbi prerastoše u urlike ispunjene krajnjim užasom. Na sve strane ljudi počеше da napuštaju borbu i da beže glavom bez obzira, trčeći ka stepenicama. Panika je saterala Konana i Gotarzu prsa u prsa. Oni nastaviše svoju borbu, ne obazirući se na haos oko sebe.

— Šta se dešava, ti pseto što ležiš u krilima dama?

— Pravi gospodari Janaidara su se vratili — povika Gotarza. — Gledaj, svinjo!

Konan se usudi da baci jedan pogled oko sebe. Sa svih strana su nadirale horde sivih senki sa iskolačenim, bezdušnim očima i izobličanim, psećim njuškama. Grabile su sve pred sobom svojim ljudskim rukama sa kandžama na prstima, komadajući ih i proždirući u hodu. Vojnici su ih udarali mačevima luđačkom snagom, ali je njihova koža, bleđa kao koža leševa, bila neprobojna. A gde je jedna utvara pala, tri nove su iskakale da zauzmu njeno mesto.

— Vampiri Janaidara! — uzviknu Gotarza. — Moramo da bežimo.

Nemoj da me udariš s leđa dok se ne dočepamo sigurnog mesta i ja neću dizati ruku na tebe. Razračunaćemo se kada budemo na sigurnom.

Nalet begunaca ih obori sa nogu. Konan oseti ljudska stopala na svojim leđima. Nadljudskim naporom je uspeo da se podigne na

kolena, a onda i na noge, udarajući pesnicama i laktovima oko sebe kako bi napravio malo mesta i došao do vazduha.

Gomila je nadirala na sever putem koji je vodio ka stepenicama. Bili su tu zajedno i Jezmiti, kozaci, Kušiti i iranistanska garda, a njihova međusobna borba je izgubila značaj pred neprijateljem celog ljudskog roda. Žene i deca su bili izmešani sa ratnicima. Sa strane, duž puta, jeziva bića su napadala one najisturenije, prekrivajući svakoga ko bi se i za trenutak odvojio od glavne mase. Konan, izbačen na samu ivicu kolone begunaca, spazi Gotarzu kako je pao na kolena pod teretom četiri ljudoždera. Pošto je bio izgubio mač, on je golim rukama zgrabio dva čudovišta za gušu, svako po jednom rukom, dok mu se treće zakačilo za noge, a četvrto trčkaralo oko njega pokušavajući da se domogne njegovog vrata.

Jedan udarac nožem preseče jedno čudovište napola; drugi odnese glavu još jednom vampiru. Gotarza zbacila ostale sa sebe, a oni nasrnuše na Konana, mašući kandžama i prazno školjacajući vilicama. Za trenutak samo što ga nisu oborili na zemlju. Kao kroz san je video Gotarzu kako odvlači jedno od čudovišta, baca ga na zemlju i gazi izbezumljenim žarom.

Konan polomi nož na drugom čudovištu, a trećem razbi glavu drškom noža.

A onda je opet trčao zajedno sa ostalima. Pokuljali su kroz kapiju na kiklopskom zidu, niz stepenice, pa niz padinu, a onda pojuriše kroz kanjon.

Jeziva bića su ih pratila sve do kapije, obarajući čoveka za čovekom. Kada poslednji begunci provališe kroz kapiju, ljudožderi se povukoše, užurbano se vraćajući u grad, bašte i voćnjake da se bace na tela poginulih ratnika oko kojih su se već svađale grupice njihovih sunarodnika.

Našavši se u kanjonu, ljudi popadaše od iscrpljenosti. Ležali su opruženi na stenama, ne hajući što im je krvoločni neprijatelj od koga su pobegli tako blizu. Neki su posedali na zemlju i leđima se naslonili na stene i kamenje. Većina ih je bila ranjena. Svi su bili okrvavljeni, raščupani i zakrvavljenih očiju, a odeća im se beše pretvorila u rite i oklopi ulubili.

Od stotina ratnika koji su se u zoru okupili za bitku u Janaidaru, jedva ih je polovina izašla živa. Neko vreme jedino se čulo

isprekidano disanje, jauci ranjenih, kao i cepanje odeće od koje su pravili improvizovane zavoje.

Ponegde bi zazvečalo oružje koje bi neki ratnik pomerio, mada su većina ostali goloruki.

Iako se tukao, trčao i pentrao bez prestanka od prethodnog dana, Konan je bio prvi na nogama. On zevnu i proteg-li se, lecnu se kada mu se neka od rana zateže, a onda obiđe svoje ljude, pomažući kome je trebalo. Ubrzo ih je sve okupio. Od njegove grupe Zuagira, samo su trojica bila u životu, uključujući Antara. Našao je i Tubala, ali ne i Kodrusa.

Na drugoj strani kanjona, Balaš, sedeći sa nogom obmotanom zavojima, izdavao je naređenja svojim Kušafima iznemoglim glasom.

Gotarza prikupi svoje vojnike. Jezmiti, koji su pretrpeli najteže gubitke, lutali su kanjonom kao izgubljene ovce, sa strahom posmatrajući ostale grupe kako se okupljaju.

— Ubio sam Zahaka sopstvenim rukama — objasni Antar. — Sada nemaju nijednog visokog oficira da ih okupi.

Konan priđe mestu gde je Balaš sedeo.

— Kako si, stari vuče?

— Dosta dobro, mada mi se čini da ne mogu da hodam bez pomoći.

Znači, stare legende ipak ne lažu! Povremeno ta stvorenja koja žive u odajama ispod Janaidara izlaze napolje da bi proždrla sve one koji su bili brzopleti da se tu nastane.

Balaš se naježi.

— Ne verujem da će iko pokušati da obnovi grad u dogledno vreme.

— Konane! — povika Gotarza. — Treba nešto da raspravimo!

— Ja sam spreman — zabruna Konan.

Onda se obrati Tubalu:

— Postroj ljude tako da oni sa najlakšim ranama i najbolje naoružani budu spolja.

Potom pođe preko sitnog kamenja na dnu kanjona i zaustavi se na pola puta između svojih i Gotarzinih ljudi. Ovaj mu priđe i reče: — Još uvek imam nalog da tebe i Balaša dovedem u Anšan, žive ili mrtve.

— Pokušaj — reče Konan.

Balaš doviknu sa mesta na kome je sedeo: — Ranjen sam, ali ako pokušaš da me na silu odvedeš, moji će te ljudi progoniti kroz ova brda dok je i jedan od tvojih ljudi u životu.

— Hrabra pretnja — primeti Gotarza. — Ali, posle još jedne bitke, nećeš imati dovoljno ljudi. Znaš i sam da će ostala plemena iskoristiti tvoju slabost da ti opljačkaju selo i odvedu vaše žene. Kralj vlada Ilbarsom zato što se ilbarska plemena nisu nikada ujedinila niti će se ujediniti.

Balaš je nekoliko trenutaka ćutao, a onda reče: — Reci mi, Gotarza, kako si saznao kuda smo otišli?

— Došli smo u Kušaf sinoć, a bockanje noža za dranje je nateralo jednog seoskog momka da nam kaže da si otišao u Drudžistan, pa i da nas povede ovamo. Pred samu zoru smo stigli do onog mesta na kome se penje uz stenu pomoću lestava od konopca, a budale su u žurbi zaboravile da povuku lestve. Vezali smo ljude koje si ostavio da čuvaju konje i pošli za tobom.

Ali, pređimo sada na stvar. Nemam ništa protiv obojice, ali sam se zakleo Asuri da ću izvršavati svaku zapovest Kobad Šaha i slušaću ga dok budem živ. S druge strane, grehota je započinjati novu borbu kada su nam ljudi iscrpeni, a mnogi hrabri ratnici su poginuli.

— Šta smeriš? — upita Konan.

— Mislio sam da bismo ti i ja mogli da sredimo račune u pojedinačnoj borbi. Ako poginem, možeš da ideš kuda hoćeš, pošto te niko neće sprečavati. Ako ti pogineš, Balaš će se vratiti sa mnom u Anšan. Možda ćeš moći da dokažeš svoju nevinost — dodade obraćajući se kušafskom poglavici. — Kralj će biti obavešten o tvom udelu u uništavanju kulta Sakrivenih.

— Sudeći po onome što znam o Kobadovoj sumnjičavosti, to se neće tako završiti — reče Balaš. — Ali, slažem se, pošto nijedan Iranistanac rođen u gradu ne može da nadvlada Konana u takvom dvoboju.

— U redu — složi se Konan i obrati se svojim ljudima. — Ko ima najveći mač?

On isproba nekoliko i odabra jedan dugačak i prav, načinjen po hibijskom uzoru. A onda se okrete Gotarzi: — Jesi li spreman?

— Jesam — odvrati Gotarza i nasrnu na Konana.

Dva mača blesnuše i udariše jedan o drugi takvom brzinom da posmatrači nisu sasvim dobro videli šta se dešava. Borci su skakali, kružili, napadali, povlačili se i izbegavali smrtonosne udarce, a mačevi nastaviše da zveče, ne prekidajući svoju borbenu melodiju. Udarac, pa pariranje, pa opet udarac i opet pariranje. Nikada pre u svojoj hiljadama godina dugoj istoriji nisu okolne planine videla tako izvanredne mačevaocce.

— Stoj! — začu se nečiji glas, a onda, kako se borba nije prekidala, glas ponovo zagrme: — Stoj, rekao sam!

Konan i Gotarza se oprezno razdvojiše i okretoše se da vide ko je to govorio.

— Bardija! — uzviknu Gotarza, spazivši krupnog majordoma koji je stajao na ulazu u jarugu koja je vodila do stene sa lestvama. — Šta ćeš ti ovde?

— Prestanite sa borbom — reče Iranistanac. — Uništio sam tri konja da vas stignem. Kobad Šah je umro od otrova na plamenom nožu i njegov sin Aršak je stupio na presto. Povukao je sve optužbe protiv Konana i Balaša i moli Balaša da preuzme na sebe zaštitu severnih provincija kao nekada, a Konana zove da se vrati u službu. Iranistanu su potrebni takvi ratnici, pošto je Jezdigerd od Turana ponovo navalio na naše granice, otkako je rasturio kozake, s ciljem da pokori sve narode u svom susedstvu.

— Ako je tako — umeša se Konan — onda će biti bogatog plena u turanskoj stepi, a ja sam se zamorio od intriga na vašem mirišljavom dvoru.

Konan se okrete svojim ljudima.

— Oni koji hoće da se vrate u Anšan, neka idu; ostali kreću sa mnom na sever sutra ujutro.

— A šta će biti s nama? — tužno upita hirkanijanski stražar iz Janaidara. — Iranistanci će nas odmah pobiti. Naš grad su zauzeli vampiri, porodice su nam pobijene, vođe su nam nastradale. Šta će biti s nama?

— Oni koji to hoće, mogu da mi se pridruže — reče Konan ravnodušno.

— Ostali mogu da pitaju Balaša da li bi ih primio. Posle ovoga, mnoge će žene iz njegovog plemena tražiti nove muževe — Krome!

Konanov pogled se zaustavi na jednoj grupi žena među kojima je prepoznao Parusati. To ga podseti da je nešto zaboravio.

— Šta je, Konane? — upita Tubal.

— Zaboravio sam devojkicu, Nanaju. Još uvek je u kuli. Kako ću sada da se vratim da je izbavim od ljudoždera?

— Nema potrebe — reče jedan glas.

Konan se okrete. Jedan od preživelih Zuagira koji su pratili Konana skide bronzani šlem i ukaza se Nanajino lice, uokvireno gustom, crnom kosom.

Konan se trže, a onda gromoglasno nasmeja.

— Čini mi se da sam ti rekao da ostaneš - pa, bolje je što me nisi poslušala.

On je glasno cmoknu i pljesnu po zadnjici.

— Prvo je za to što si se borila s nama rame uz rame; ovo drugo, za neposlušnost. A sada, pođimo. Ustajte, braćo; hoćete li da sedite na ovim golim stenama dok ne pocrkate od gladi?

Vodeći visoku, tamnokosu devojkicu za sobom, on zamače u klanac koji je vodio ka putu za Kušaf.

LJUDI IZ CRNOG KRUGA

Odbijajući ponudu nasljednika Kobad Šaha, Aršaka, da se vrati u službu Iranistana i brani tu kraljevinu od napada Jezdigerda, kralja Turana, Konan jaše na istok, u podnožje Himelijskih planina, na severozapadnoj granici Vendije. Tu se ponovo pojavljuje kao vojni poglavica divljih afguljskih plemena. Nalazi se u ranim tridesetim godinama (ima trideset tri godine), na vrhuncu svojih fizičkih sposobnosti, a poznat je širom civilizovanog i varvarskog sveta, od Piktlanda do Kitaja.

1. Kralja stiže smrt

Kralj Vendije bio je na samrti. Kroz toplu, zagušljivu noć odjekivali su gongovi u hramovima, a školjke su grmele. Buka koju su stvarali gongovi i školjke jedva da se čula u odaji sa pozlaćenim svodom u kojoj se Bunda Čand borio sa smrću na ležaju prekrivenom plišanim jastucima. Kapljice znoja svetlucale su na njegovoj tamnoj koži; prstima je grčevito stezao brokatnu tkaninu na kojoj je ležao. Bio je mlad; nijedno ga koplje nije dotaklo, nikakav otrov nije bio pomešan sa njegovim vinom. Ipak, vene su mu bile nabrekle i izgledale su kao plavi konopci na njegovim slepoočnicama. Razrogačio je oči osećajući blizinu smrti. Preplašene robinje su klečale u podnožju ležaja, a iznad njegove glave, posmatrajući ga sa strasnom žestinom u očima, sedela je njegova sestra, Devi Jasmina.

Kraj nje je bio vazam, plemić koji je ostario služeći kraljevskom dvoru.

Devojka zabaci glavu unazad, izražavajući tako svoj gnev i očajanje kada do njenih ušiju dopre grmljavina udaljenih bubnjeva.

— Sveštenici i njihova galama! — uzviknula je. — Nisu ništa pametniji od vidara koji su bespomoćni! Ne, on umire a niko ne zna da kaže zašto.

On umire ovoga časa, a ja stojim tu bespomoćna, ja koja bih zapalila ceo grad i prolila krv hiljadu ljudi da bih ga spasla.

— Nema čoveka u Ajodiji koji ne bi umro umesto njega, da je to moguće, Devi — reče vazam. — Taj otrov...

— Kažem ti da nije otrov u pitanju! — uzviknu devojka. — Od samog rođenja ga tako paze da mu ni najoštriji trovači nisu mogli prići. Pet lobanja koje blede na Kuli zmajeva mogu da posvedoče o pokušajima da ga otruju, a koji su propali. I sam znaš da deset muškaraca i deset žena ima jedan jedini zadatak, a to je da probaju svu hranu i svako piće koje mu se iznosi, kao i da pedeset naoružanih vojnika čuva njegovu odaju, baš kao što je i sada čuvaju. Ne, ne radi se o otrovu; u pitanju je mađija - crna, jeziva mađija...

Ona ućuta kada je kralj progovorio; njegove blede usne se nisu micale, a u njegovim staklastim očima nije bilo znaka da je pri sebi, ali, njegov glas se razleže kao sablasno dozivanje, nerazgovetno i

udaljeno, kao da zove svoju sestru iz nekih ogromnih, vetrovitih bezdana.

— Jasmina! Jasmina! Sestro moja! Gde si? Ne mogu da te nađem.

Svuda oko mene je tama i jedino što čujem je zavijanje moćnih vetrova!

— Brate! — uzviknu Jasmina, grčevito stežući njegovu mlitavu šaku.

— Ovde sam! Zar me ne poznaješ?

Glas joj zamre na usnama kada je spazila njegov prazan pogled.

Prigušen, zbunjen jecaj ote joj se sa usana. Robinje koje su klečale u podnožju postelje zajecaše od straha, a Jasmina poče da udara u grudi od bola.

U drugom delu grada, jedan čovek je stajao na rešetkastom balkonu koji se nadvijao nad dugom ulicom na kojoj su se baklje sablasno njihale otkrivajući podignute glave i beonjače njihovih blistavih očiju. Otegnuti bolni krik prolomi se iz mase.

Čovek na balkonu sleže svojim širokim ramenima i uđe u jednu odaju ukrašenu arebeskama. Bio je visok, čvrsto građen i bogato odeven.

— Kralj još nije mrtav, a već su se oglasile naricaljke — reče on jednom drugom čoveku koji je sedeo na prostirci u uglu odaje.

Taj čovek bio je odeven u smeđu odoru od kamilje dlake i kožne sandale. Na glavi je imao turban zelene boje. Izraz lica mu je bio miran, a pogled bezličan.

— Narod zna da kralj neće dočekati narednu zoru — reče čovek.

Prvi govornik mu uputi dug, ispitivački pogled.

— Jedno mi nije jasno — reče on — zašto sam morao toliko dugo da čekam da tvoji gospodari zadaju konačni udarac? Ako su mogli da ubiju kralja sada, zašto to nisu mogli da učine pre nekoliko meseci?

— Čak i veštinama, koje ti nazivaš mađijom, vladaju kosmički zakoni — odgovori mu čovek u zelenom turbanu. — Zvezde rukovode i ovim poslovima, kao i svim drugim. Čak ni moji gospodari ne mogu da gospodare zvezdama. Tek kada su se zvezde našle u odgovarajućem redu, oni su mogli da izvedu ovu mađiju.

Dugim, umrljanim noktom on zacrta konstelacije na mermerom popločanom podu.

— Položaj meseca je predskazivao nesreću za kralja Vendije; zvezde su uznemirene, Zmija se nalazi u Kući Slona. Tokom takve supoloženosti, nevidljivi čuvari su uklonjeni od duha Bunda Čanda. Putanja se otvara ka neviđenim carevinama, a kada se jednom uspostavi tačka dodira, onda moćne sile preuzimaju svoju ulogu.

— Tačka dodira? — ponovi onaj drugi. — Misliš li na kovrdžu Banda Čandove kose?

— Da. Svi odbačeni delovi ljudskog organizma i dalje ostaju njegov deo, povezani s njim nevidljivim vezama. Sveštenici Asure pretpostavljaju tako nešto, pa svi odsečci noktiju, kose, kao i drugi otpaci kraljevske porodice se pažljivo sagorevaju, a pepeo brižljivo krije. Ali, na veliku molbu princeze od Kosale, koja ga je uzaludno volela, Bunda Čand joj je dao jednu kovrdžu svoje duge crne kose za uspomenu. Kada su moji gospodari odlučili o njegovoj sudbini, lokna je ukradena, zajedno sa zlatnim medaljonom u kome se nalazila, ispod jastuka princezinog dok je spavala i na njeno mesto je stavljena druga kovrdža, u identičnom medaljonu, tako slična pravoj da princeza nikada nije primetila razliku.

Potom je prava kovrdža putovala kamiljim karavanom dugim, dugim putem do Peškaurija, odande uz Zaibarski Prolaz, sve dok se nije našla u rukama onih kojima je bila potrebna.

— Samo jedan pramen kose — mrmljao je plemić.

— Kojim duša biva izvučena iz svoga tela da bi preletela neshvatljivo veliki, prazni prostor — dodade čovek na prostirci.

Plemić ga je znatižljeno posmatrao.

— Ne znam da li si čovek ili demon, Kemska — reče on na kraju. — Malo ljudi jesu onakvi kakvi nam se čine. Ja, koga Kšatrije znaju kao Kerim Šaha, princa iz Iranistana, nisam ništa veći prevarant od većine ljudi. Svi su oni, na ovaj ili onaj način, izdajnici, a polovina ih ne zna ni kome služi. Ja bar u tom pogledu nemam rezervi; jer, ja služim kralja Jezdigerda od Turana.

— A ja Crne vidovnjake sa Jimše — reče Kemska. — A moji gospodari su moćniji od tvog, pošto su svojim veštinama postigli ono što Jezdigerd ne bi uspeo ni pomoću stotinu hiljada mačeva.

Napolju je bolni jecaj svetine dostigao vrhunac uzdigavši se ka zvezdama koje su krasile vrelo noćno nebo nad Vendijom. a ogromne školjke su rikale kao volovi pred klanje U baštama oko palate, svetlost od baklji se odbijala od uglačanih šlemova, povijenih sablji i pozlaćenih grudnih oklopa. Svi borci plemenitog porekla Ajodije behu se okupili u palati ili oko nje, a oko svake zasvođene kapije ili vrata stajalo je pedeset strelaca na straži, sa spremnim lukovima. Ali, Smrt se beše ušunjala u kraljevsku palatu i niko nije mogao da zaustavi njen avetinjski hod.

Na ležaju ispod zlatne kupole kralj još jednom viknu, izmučen strašnim grčevima. Još jednom njegov glas zazvuča kao da dolazi iz velike daljine i još jednom se Devi nagnu nad njim, drhteći od straha koji beše mračniji i od same smrti.

— Jasmina! — ponovo se razleže udaljeni glas iz nemerljivih daljina, nekako čudno pomiren sa sudbinom. — Pomozi mi! Daleko sam od svoga smrtnoga doma! Čarobnjaci su mi odvukli dušu u vanvremensku tamu!

Hoće da prekinu srebrnu nit kojom sam povezan sa svojim umirućim telom. Okupili su se oko mene; na prstima imaju kandže, oči su im crvene kao plamen koji gori u potpunom mraku. Avaj, spasi me, sestro moja!

Njihovi prsti me žežu kao vatra! Hoće da mi unište telo i upropaste dušu!

Šta je to što donose pred mene? Avaj!

Začuvši užas u njegovom beznadežnom krik. Jasmina vrisnu nekontrolisano i baci se preko njega prepuštajući se bolu. On se ponovo zgrči, a pena mu se pojavi na iskrivljenim usnama, pa je, stegnuvši svoju sestru, ostavio crvene tragove svojih grčevitih prstiju na njenim nežnim ramenima. Ali, staklasta praznina u njegovim očima tog časa nestade kao dim kada se oduva od plamena, te on pogleda sestru svesno.

— Brate! — zajeca ona. — Brate...

— Brzo! — zavapi on, a slabašni glas mu beše sasvim razuman. — Sada znam šta me vodi na lomaču. Bio sam na dugom putu i sada razumem. Začarali su me čarobnjaci sa Himelijana. Izvukli su mi dušu iz tela i odvukli daleko, u kamenu sobu. Tu su pokušali da

prekinu srebrnu nit života i bace moju dušu u čeljust užasnog noćnog čudovišta koje su svojim vradžbinama dozvali iz pakla. Ah! Osećam kako me sada vuku! Tvoj vrisak i zagrljaj tvojih ruku su me načas vratili, ali opet se brzo gubim.

Duša mi se drži tela, ali, ta je veza sve slabija. Brzo... Ubij me, pre nego što uspeju da mi zarobe dušu za sva vremena!

— Ne mogu! — jecala je devojka, busajući se u grudi.

— Brzo, naređujem ti! — reče slabim glasom mladić, a njegov ton povrati nešto od vladarskog ponašanja. — Nikada mi se nisi suprotstavila poslušaj moje poslednje naređenje! Pošalji moju dušu čistu Asuri! Požuri, ili ću zbog tebe provesti večnost kao jezivi monstrum tame. Ubij me, naređujem ti! Ubij me!

Divlje jecajući, Jasmina izvuče draguljima ukrašen bodež iz pojasa i zari ga do drške u njegove grudi. On se ukruti, a onda se opusti, dok mu se na mrtvim usnama ukaza zadovoljni osmeh. Jasmina se baci licem na rogozom prekriveni pod i poče da udara u trsku stisnutim pesnicama.

Napolju su gongovi i školjke grmeli i tulili, a sveštenici se sekli bakrenim bodežima.

2. Varvarin iz Brda

Čunder Šan, guverner Peškaurija, spusti svoje zlatno pero i pažljivo prelete pogledom po pergamentu koji je nosio njegov zvanični pečat, još jednom čitajući ono što je napisao. On je vladao Peškaurijem tako dugo zahvaljujući tome što je pažljivo odmeravao svaku svoju reč, bilo izgovorenu, bilo napisanu. Opasnost zahteva opreznost, a samo oprezan čovek može dugo da poživi u toj divljoj zemlji gde se vrele vendijske doline susreću sa himelijskim liticama. Za sat jahanja ka zapadu ili ka severu, čovek bi prešao granicu i našao bi se u Brdima, gde su ljudi živeli poštujući samo zakon noža.

Guverner je bio sam u svojoj odaji i sedeo je za svojim kitnjasto izrezbarenim stolom sa umetnutom slonovačom. Kroz širok prozor, otvoren zbog svežine, mogao je da vidi delić himelijanske noći, čije je nebo bilo načičkano belim zvezdama. Susedni grudobran je bio samo senka, a još dalji bastioni i kule jedva da su se nazirali pri slaboj svetlosti zvezda. Guvernerova tvrđava bila je jaka i nalazila se van zidina grada koji je čuvala. Povetarac koji je pomerao zastore na zidu donosio je prigušene zvuke sa ulica Peškaurija - povremene delove neke tužbalice ili zvuke citre.

Guverner pročita ono što je napisao, polako, otvorenom šakom štiteći oči od jake bronzane lampe, mičući usnama. Rasejano je, dok je čitao, začuo topot konjskih kopita pred stražarnicom, a onda i oštar glas stražara koji je tražio lozinku od jahača. Nije obratio pažnju na to, pošto je bio koncentrisan na svoje pismo. Pismo je bilo namenjeno »vazamu« Vendije, na kraljevskom dvoru u Ajodiji, a sadržalo je sledeći tekst, posle uvodnih kurtoaznih fraza:

Ovim obaveštavam Vašu Ekselenciju da sam doslovce sproveo naredbe Vaše Ekselencije. Sedam poglavica je dobro čuvano u našem zatvoru, a u nekoliko navrata sam poslao vest u Brda da njihov glavnokomandujući dođe lično da pregovara o njihovom puštanju. Ali, on do sada nije preuzeo ništa osim što je pustio glas da će, ukoliko poglavice ne budu oslobođene, spaliti Peškauri i prekriti svoje sedlo mojom kožom, ako mi Vaša Ekselencija dozvoli da se tako izrazim. On je nesumnjivo kadar da učini tako nešto, te sam utrostručio stražu. Taj čovek nije rodom iz Gulistana. Zato ne

mogu sa sigurnošću da predvidim njegov sledeći potez. Ali, pošto je to želja Devi...

Guverner ustade od stola i okrete se ka zasvođenim vratima, sve u jednom pokretu. Zgrabio je povijenu sablju koja je ležala u kitnjastim koričama na stolu, a onda stade kao ukopan.

Osoba koja je nenajavljena ušla u njegovu sobu bila je žena čiji prozirni ogrtač nije uspeo da prikrije bogatu odeću na njoj, kao što nije uspeo da sakrije i njenu izvanrednu liniju i visoko, prelepo telo. Prozračni veo koji joj je padao do ispod grudi bio je pričvršćen trostrukom zlatnom trakom i ukrašen zlatnim polumesecom. Njene tamne oči su mirno posmatrale guvernera nekoliko trenutaka, a onda, kraljevskim pokretom ruke, ona skide veo sa lica.

— Devi! — uzviknu guverner i pade na kolena pred njom, a iznenađenje i zbunjenost pokvariše eleganciju njegovih pokreta.

Jednim pokretom ruke, ona mu dade znak da ustane, pa on užurbano uze njenu ruku i povede je do stolice od slonovače, sve vreme se duboko klanjajući. Međutim, prvo što je izgovorio, bile su prekorne reči.

— Veličanstvo, ovo nije bilo mudro! Granica je nemirna. Pljačkaški pohodi preko granica ne prestaju. Da li ste imali veliku pratnju?

— Priličnu, do Peškaurija — odgovori devojka. — Sve sam ih tamo ostavila i došla ovamo u pratnji moje dvorkinje, Gitare.

Čunder Šan jeknu od užasa.

— Devi! Vi ne shvatate kakve opasnosti ovde vrebaju! Na sat jahanja odavde, brda su puna varvara čiji je jedini posao da pljačkaju i ubijaju.

Žene su bile otimane, a muškarci ubijani na prostoru između tvrđave i grada. Peškauri nije kao vaše južne provincije...

— Ipak, ja sam tu, neozleđena — prekide ga devojka sa prizvukom nestrpljenja u glasu. — Pokazala sam moj kraljevski prsten sa pečatom straži na vratima, kao i stražaru ispred tvojih vrata, te su me oni pustili, nenajavljenju. Nisu me poznali, misleći da sam tajni glasnik iz Ajodije. Ali, nemojmo da gubimo vreme. Nisi dobio nikakvog glasa od vođe brdskih varvara?

— Ništa osim pretnji i kletvi, Devi. On je oprezan i sumnjičav. Smatra da se radi o klopci, a možda ga i ne treba zbog toga kriviti. Kšatrije nisu uvek držali obećanja koja su dali brđanima.

— Ali, on se mora urazumiti! — uzviknu Jasmina i stisnu pesnice tako da su joj zglobovi pobeleli.

— Ne razumem — reče guverner i odmahnu glavom. — Kada sam, slučajno, uhvatio tu sedmicu poglavica, obavestio sam »vazama« o tome, kao što je red. Međutim, pre nego što sam uspeo da ih obesim, stigla je vest da treba da ih zadržim i otpočnem pregovore s njihovim vođom. Tako sam i učinio, ali se on drži po strani, kao što sam rekao. Ti ljudi pripadaju plemenu Afgulija, ali je on stranac, sa Zapada, po imenu Konan. Zapretio sam da ću sutra u zoru obesiti svu sedmoricu ako se on ne pojavi.

— Odlično! — uzviknu Devi. — Dobro si postupio. A sada ću ti objasniti zašto sam izdala takvo naređenje. Moj brat... — tu se ona zagrcnu i zajeca, a guverner obori glavu, kao što je bio običaj kada se radilo o smrti suverena.

— Kralja Vendije je uništila mađija — nastavi devojka posle izvesnog vremena. — Posvetila sam svoj život uništenju njegovih ubica. Na samrti mi je dao ključ zagonetke i ja sam ga sledila. Pročitala sam knjigu Skelosa i razgovarala sa mnogim pustinjacima koji borave u pećinama ispod Dželaja. Saznala sam kako je ubijen i ko ga je ubio. Njegovi neprijatelji su bili Crni vidovnjaci sa planine Jimša.

— Asura! — prošaputa Čunder Šan, prebledevši.

Ona ga preseče pogledom.

— Ti ih se plašiš?

— A ko ih se ne plaši, Veličanstvo? — odvrati on. — To su crni đavoli koji lutaju nenastanjenim brdima iza Zaibara. Ali, mudraci kažu da se oni retko mešaju u živote smrtnika.

— Zašto su mi ubili brata, to ne znam — reče ona — ali zaklela sam se na Asurinom oltaru da ću ih uništiti! I potrebna mi je pomoć čoveka s one strane granice. Kšatrijska vojska, bez takve pomoći, nikada ne bi stigla do Jimše.

— Da — promrmlja Čunder Šan. — Govorite istinu. Takav poduhvat bi značio borbu sa čupavim brđanima koji bi na svakom koraku bacali kamenje na naše trupe i napadali nas noževima na svakoj čistini. Turanci su se jednom probili preko Himelija, ali koliko se njih vratilo u Kurusan?

Svega je šaćica onih koji su pobjegli mačevima Kšatrija pošto je kralj, vaš brat, pobedio njihovu vojsku na reci Jumda, ponovo videla Sekunderam.

— Zato moram da stavim pod svoju kontrolu ljude s one strane granice — reče devojka. — Ljude koji znaju put do Jimše...

— Ali, plemena se plaše Crnih vidovnjaka i izbegavaju tu bezbožničku planinu — prekide je guverner.

— Da li se i njihov vođa, Konan, plaši? — upita ona.

— Pa, što se njega tiče — promrmlja guverner — sumnjam da postoji nešto čega se taj vrag plaši.

— Tako su i meni rekli. Prema tome, on je čovek s kojim treba da pregovaram. On želi da ona sedmorica njegovih ljudi budu pušteni na slobodu. U redu. Njihova otkupnina biće glave Crnih vidovnjaka!

Glas joj zadrhta od mržnje kada je izgovorila poslednje reči, a pesnice joj se grčevito stisnuše. Izgledala je kao otelotvorenje strasti dok je stajala visoko uzdignute glave i isturenih grudi koje su se ubrzano dizale i spuštale.

Guverner ponovo kleknu, znajući, u svojoj mudrosti, da je žena opasnija od slepe kobre kada se nađe u takvoj buri osećanja.

— Biće kako želite, vaše Veličanstvo.

A onda, kada se ona donekle primirila, on ustade i usudi se da je upozori.

— Ne mogu da predvidim šta će Konan uraditi. Brđani uvek stvaraju neprilike, a imam i razloga da verujem da izaslanici Turana podstiču razna plemena da pljačkaju našu granicu. Kao što vaše Veličanstvo zna, Turanci su učvrstili svoj položaj u Sekunderamu i drugim gradovima na severu, mada nisu uspeali da pokore brdska plemena. Kralj Jezdigerd već odavno gleda ka jugu pohlepnim očima i možda pokušava prevarom da postigne ono što nije uspeo oružjem. Mislio sam da bi Konan mogao da bude jedan od njegovih uhoda.

— Videćemo — odgovori Devi. — Ako mu je stalo do svojih sledbenika, pojaviće se u zoru na kapijama grada da pregovara. Provešću noć u tvrđavi. Došla sam prerušena u Peškauri i ostavila svoju pratnju u jednoj gostionici, a ne u palati. Osim mojih ljudi, samo još vi znate da sam ovde.

— Otpratiću vas do vaših odaja, vaše Veličanstvo — reče guverner i, kada izađe iz sobe, on rukom pozva stražara koji je tu stajao da pođe za njima.

Jasminina pratilja, prekrivena velom kao njena gospodarica, stajala je i čekala je kod vrata, tako da svi četvoro kretuše dugim, zavojitim hodnikom osvetljenim zadimljenim bakljama i nađuše se u delu tvrđave koji je služio za smeštaj uglednih gostiju - pretežno generala i vicekraljeva; nikada nijedan član kraljevske porodice nije učinio takvu čast tvrđavi. Čunder se nelagodno osećao, svestan da odaje u tvrđavi ne odgovaraju tako uzvišenoj osobi kao što je Devi, i, mada se ona trudila da on bude što opušteniji u njenom prisustvu, osetio je olakšanje kada ga je otpustila i on se klanjajući udaljio. Sva je posluga u tvrđavi bila pozvana da služi kraljevsku gošću mada on nije nikome otkrio ko je ona - a postavio je i odred kopljanika ispred njenih vrata. Među njima je ostavio i vojnika koji je čuvao ulaz u njegove odaje. Od uzbuđenja je zaboravio da postavi novog vojnika na stražu.

Prošlo je neko vreme otkako je guverner napustio njene odaje kada se Jasmina iznenada setila nečega da mu saopšti što je u prvi mah bila zaboravila. Radilo se o aktivnostima izvesnog Kerim Šaha, plemića iz Iranistana koji je neko vreme boravio u Peškauriju pre nego što je došao na dvor u Ajodiji. Neka nejasna sumnja probudi se u njoj kada ga je spazila te noći u Peškauriju. Pitala se da li ju je pratio iz Ajodije. Nije ponovo pozvala guvernera kod sebe, već je hitro izašla u hodnik i požurila ka njegovim odajama.

Pošto je ušao u svoju sobu, Čunder Šan zatvori vrata za sobom i priđe pisaćem stolu.

Uzeo je pismo koje je pisao i pocepao ga na komadiće. Samo što je to uradio, začu kako nešto meko pade na grudobran uz prozor. On podiže pogled i za trenutak vide tamnu priliku naspram zvezdanog neba. Već sledećeg časa, jedan čovek uskoči u sobu. Svetlo zaigra na dugom sečivu mača koji držao u ruci.

— Šššš — upozori ga neznanac. — Ni glasa da nisi pustio, ili ću đavolu poslati slugu!

Guverner stade u mestu i ne uze mač koji je ležao na stolu. Bio je nadomak lakat dugačkog zaibarskog noža koji je svetlucau u ruci

nezvanog gosta, a dobro mu je bila poznata i neverovatna hitrina brđana.

Neznanac je bio visok, istovremeno i snažan i gibak. Bio je odeven kao brđanin, ali su njegov crnomanjasti lik i sjajne plave oči odudarali od odeće koju je imao na sebi. Čunder Šan nikada u životu nije video takvog čoveka; nepoznati nije bio Istočnjak, već varvarin sa Zapada. Ali, njegov izgled je bio tako divlji i strašan kao da je pravi brđanin iz Gulistana.

— Dolaziš kao lopov u noći — primeti guverner, pribavši se donekle, mada se prisetio da ispred vrata ne stoji stražar.

Međutim, brđanin to nije mogao da zna.

— Uzverao sam se uz bedem — reče neznanac nabusito. — Jedan stražar je proturio glavu preko grudobrana taman na vreme da ga udarim drškom noža.

— Ti si Konan?

— Ko drugi? Pustio si glas u brda da želiš da dođem radi pregovora.

Eto, Kroma mi, došao sam! Udalji se od tog stola ili ću te proburaziti.

— Samo hoću da sednem — odvrati guverner, oprezno se spuštajući u stolicu od slonovače koju je odmakao od stola.

Konan se nervozno šetkao ispred njega, povremeno bacajući sumnjičave poglede ka vratima i opipavajući palcem oštricu svog noža dugog tri stope. On nije koračao na način na koji koračaju Afgulci i bio je sirovo neposredan tamo gde je Istok bio suptilan.

— Imaš sedmoricu mojih ljudi — iznenada reče Konan. — Nisi hteo da prihvatiš otkupninu koju sam ponudio. Šta, do đavola, hoćeš?

— Hajde da ugovorimo uslove — odgovori Čunder Šen oprezno.

— Uslove?

Glas mu jedva primetno zadrhta od gneva.

— Šta hoćeš time da kažeš? Zar ti nisam ponudila zlato?

Čunder Šan se nasmeja.

— Zlato? U Peškauriju ima više zlata nego što si ti ikada video.

— Lažeš — odgovori Konan. — Video sam zlatarski suk u Kurusunu.

— Pa, dobro, više nego što je ijedan Afgulac video — ispravi se Čunder Šan. — A to je tek kap od celokupnog blaga Vendije. Zašto bismo želeli zlato? Više bismo koristi imali da obesimo tih sedam lopova.

Konan gromoglasno ospova, a nož mu zadrhta u ruci kada mu se ogromni mišići na potannelim rukama zgrčiše.

— Raspoloviću ti glavu kao zrelu dinju!

Divlji, plavičasti plamen zaigra u očima brđanina, ali Čunder Šen samo slegnu ramenima, mada je jednim okom neprekidno gledao oštri čelik.

— Možeš me lako ubiti, a verovatno i uspeti da pobegneš posle toga preko zida. Ali, to neće spasiti život sedmorici tvojih ljudi. Moji bi ih ljudi sasvim sigurno obesili. A ti su ljudi poglavice među Afgulcima.

— Znam i sam — ljutito reče Konan. — Pleme mi laje za petama kao vukovi zato što nisam uspeo da ih oslobodim. Reci jasno šta hoćeš inače ću, Kroma mi, ako nema drugog načina, dići hordu i dovesti je pred sama vrata Peškaurija!

Gledajući čoveka koji je stajao pred njim sa nožem u ruci i užarenih očiju, Čunder Šan nije ni najmanje sumnjao da je ovaj kadar to i da učini.

Guverner nije verovao da bi bilo kakva brdska horda mogla da zauzme Peškauri, ali nije želeo ni da mu horda opustoši kraj.

— Moraš da obaviš jedan zadatak — reče guverner, pažljivo birajući reči kao da je svaka od njih britva. — Treba...

Konan skoči, okrenuvši se ka vratima istovremeno, iskeženih zuba.

Njegove varvarske uši su čule lagane korake u finim papučama ispred vrata. Već sledećeg časa, vrata se širom otvoriše i jedna vitka prilika, umotana u svilu, uđe unutra brzo, zatvarajući vrata za sobom, a onda se ukopa u mestu kada spazi visokog brđanina.

Čunder Šan skoči na noge, a srce mu snažno zakuca.

— Devi! — nevoljno je uzviknuo načas gubeći glavu od straha.

— Devi! — ponovi brđanin gromoglasno.

Čunder Šan vide znake prepoznavanja u njegovim očima, a zatim i odlučnost u vatrenim plavim očima.

Guverner očajnički povika i baci se u pravcu svog mača, ali je brđanin bio brz kao uragan. On skoči, udari guvernera drškom noža

tako da ovaj pade, a onda zgrabi zabezeknutu Devi jednom mišićavom rukom i skoči na prozor. Čunder Šan, pokušavajući bezuspešno da ustane, vide vođu brđana kako zastaje načas na isturenom delu prozora napola prekriven svilenim suknjama i razmahanim rukama bele boje koje su pripadale njegovoj kraljevskoj zarobljenici i začu njegov žestoki, pobednčki poklič: — Usudi se sada da obesiš moje ljude!

Uzviknuvši te reči, Konan skoči na grudobran i nestade. Prestravljeni krik dopre do guvernerovili ušiju.

— Straža! Straža! — vikao je guverner, batrgajući se po podu, a onda ošamućeno trčeći ka vratima.

Divljački je otvorio vrata i izjurio u hodnik. Njegovi su povici odjekivali hodnikom i vojnici su dotrčavali da vide šta se dešava i zaticali guvernera kako se drži za razbijenu glavu odakle je tekla krv.

— Izvedite kopljanike! — grmeo je. — Došlo je do otmice!

Mada je bio u panici i na ivici hysterije, još je toliko imao razuma da ne kaže celu istinu. Zastao je kao ukopan kada je iznenada začuo topot kopita izvan gradskih zidina i očajnički krik praćen divljim varvarskim smehom.

U pratnji začuđenih stražara, guverner potrča ka stepenicama. U dvorištu tvrđave jedan odred kopljanika je uvek stajao kraj svojih konja, spreman da izjaše na momentanu zapovest. Čunder Šan povede svoje vojnike gotovo leteći na konju za beguncima, iako mu se u glavi vrtelo te je morao obema rukama da se drži za sedlo. Nije nikome otkrio pravi identitet žrtve, već je samo rekao da je jednu plemkinju koja je nosila kraljevski pečatni prsten oteo vođa Afgulaca. Otmičar se nije mogao više ni videti ni čuti, ali oni su znali kojim će putem krenuti - putem koji vodi pravo do ulaza u Zaibar. Nije bilo mesečine; seljačke kolibe su se jedva nazirale pri svetlosti zvezda. Iza njih su ostali sablasni bedemi tvrđave i kule Peškaurija. Ispred njih su se uzdizale crne padine Himelija.

3. Kemsu koristi mađiju

U konfuziji koja je vladala u tvrđavi dok straža nije izašla, niko nije primetio da je devojka koja je pratila Devi skliznula kroz velika zasvođena vrata i nestala u tami. Trčala je pravo u grad, visoko podignute suknje. Nije sledila otvoreni put, već je presekla preko polja i padina, izbegavajući ograde i preskačući preko kanala za navodnjavanje tako sigurno kao da je trčala usred bela dana i tako lako kao da je bila uvežbani trkač. Topot kopita se već gubio u brdima kada je stigao do gradskih zidina. Nije pošla ka glavnoj kapiji ispod čijeg su svoda vojnici stajali oslonjeni na svoja koplja i krivili vratove gledajući u tamu i diskutujući o neuobičajenoj aktivnosti oko tvrđave. Obišla je zid i našla se na jednom određenom mestu odakle se video vrh jedne kule iznad bedema. Stavila je ruke na usta i ispustila prigušen, čudan zvuk koji je začuđujuće daleko mogao da se čuje.

Gotovo istog časa u prorezu na grudobranu pojavi se jedna glava, a onda se niz zid spusti jedno uže. Devojka uhvati kraj užeta, spusti stopalo na omču i mahnu rukom. A onda je snažne ruke brzo i pažljivo podigoše uz kameni zid.

Trenutak kasnije, devojka se prebacila preko merlona i uspravila na ravnom krovu koji je pokrivaio kuću podignutu uz zidine. Na krovu su bila otvorena jedna zaklopna vrata, a kraj njih čovek u odori od kamilje dlake koji je mirno namotavao konopac, ne pokazujući znake umora što je podigao odraslu ženu preko četrdeset stopa visokog zida.

— Gde je Kerim Šah? — prigušenim glasom upita devojka, dahćući od dugog trčanja.

— Spava dole u kući. Imaš li novosti?

— Konan je oteo Devi iz tvrđave i odneo je u brda — saopšti ona u jednom dahu.

Kemsu ne pokaza nikakvo uzbuđenje, već samo klimnu glavom uvijenom u turban.

— Kerim Šah će biti zadovoljan kada to čuje — rekao je zatim.

— Čekaj! — uzviknu devojka i obavi mu svoje vitke ruke oko vrata.

Ubrzano je disala, ali, ne samo od napora. Oči su joj sijale na zvezdanoj svetlosti kao crni dragulji. Njeno lice, okrenuto nagore, bilo je blizu Kemsinog, ali joj on nije uzvratio zagrljaj, mada je dopustio da ga ona grli.

— Ne govori ništa Hirkanijancu! — zavapi ona. — Hajde da sami iskoristimo ovu situaciju! Guverner je otišao u brda sa svojim konjanicima, ali više bi uspeha imao kada bi gonio duhove. Nikome nije rekao da je oteta devojka u stvari Devi. Niko to u Peškauriju i tvrđavi ne zna osim nas.

— Ali, šta će to nama? — upita je mladić. — Moji su me gospodari poslali sa Kerim Šahom da bih mu u svemu pomagao...

— Pomozi sebi! — skoro je povikala devojka. — Stresi sa sebe jaram!

— Hoćeš da kažeš... Da ne poslušam svoje gospodare? — zabezeknuto upita on, a devojka oseti kako mu se celo telo ohladilo na njen dodir.

— Tako je! — potvrdila je i prodrmusala ga nošena žestokim osećanjima. — I ti si čarobnjak! Zašto da budeš rob, da se služiš svojom moći da uzdigneš druge? Upotrebi svoju mađiju za sebe!

— To je zabranjeno! — izusti Kemsu, tresući se kao u groznici. — Ja ne pripadam Crnom krugu. Ja se samo na zapovest gospodara usuđujem da upotrebim znanje kojim su me oni naučili.

— Ali, ti ga možeš koristiti! — insistirala je ona. — Uradi kako te preklinjem! Konan je odveo Devi kao taoca za sedam svojih poglavica u guvernerovom zatvoru. Uništi ih, tako da se Čunder Šan ne može njima poslužiti da otkupi Devi. Onda ćemo poći u planinu da je preotmemo od Afgulaca. Oni se ne mogu svojim noževima suprotstaviti tvojoj mađiji.

Bogatstvo vendijskih kraljeva biće naša otkupnina, a onda, kada bude bilo u našim rukama, prevarićemo ih i prodati je kralju Turana. Bićemo bogatiji nego što smo i u snu mogli da pomislimo. S tim blagom možemo da kupimo vojnike. Zauzećemo Korbul, proterati Turance iz brda i poslati našu vojsku na jug; postaćemo kralj i kraljica jednog carstva!

I Kemsu je sada isprekidano disao i drhtao kao list u njenom zagrljaju; pri slaboj svetlosti zvezda, lice mu je bilo posivelo, a

graške znoja su mu svetlucale na čelu.

— Volim te! — uzviknula je devojka naglo, privivši se uz njega i skoro ga gušeći snažnim zagrljajem, ne primećujući da ga drmusa.

— Napraviću kralja od tebe! Tebi za ljubav prevarila sam svoju gospodaricu; meni za ljubav prevari i ti svoje gospodare! Zašto se plašiš Crnih vidovnjaka? Svojom ljubavlju prema meni već si prekršio jedan od njihovih zakona! Prekrši i ostale! Moćan si koliko i oni!

Ni čovek od kamena ne bi mogao da odoli žestini njene strasti i gneva.

Muklo jeknuvši, on je privi uz sebe i obasu joj oči, lice i usne svojim vrelim poljupcima.

— Učiniću to! — jedva je izustio, teturajući se kao pijan čovek. — Znanja kojima su me naučili služice meni, a ne mojim gospodarima.

Bićemo vladari sveta... sveta...

— Hajde onda! — reče devojka i, izvukavši se iz njegovog zagrljaja, povede ga za ruku ka zaklopnim vratima. — Prvo se moramo osigurati da guverner ne trampira onih sedam Afgulaca za Devi.

Kemsa je koračao kao u polusnu, sve dok se nisu spustili niz lestve i ona zastala u donjoj odaji. Kerim Šah je ležao na divanu nepomično, sa rukom prebačenom preko lica, kao da je želeo da zaštiti svoje usnule oči od svetlosti bronzane lampe. Devojka zgrabi Kemsu za ruku i načini brz pokret preko sopstvenog grla. Kemsa podiže ruku, onda mu se izraz lica promeni i on ustuknu.

— Jeo sam njegovu so — promrmljao je. — Uostalom, on nam ne može smetati.

On povede devojku kroz jedna vrata koja su izlazila na zavojite stepenice. Kada baš njihovih koraka nestade u daljini, čovek na divanu ustade. Kerim Šah obrisa znoj sa lica. Uboda nožem se nije plašio, ali je osećao strah od Kemse kao što se čovek boji otrovnog reptila.

— Ljudi koji kuju zavere na krovovima, treba da se sete da utišaju glasove — promrmljao je. — Ali, pošto je Kemsa izneverio svoje učitelje, a bio mi je jedini kontakt s njima, više ne mogu da računam na njihovu pomoć. Od sada igram ovu igru na svoj način.

Ustavši sa divana, on brzo priđe jednom stolu, izvuče pero i pergament iz svog pojasa i nažvrlja nekoliko kratkih redova: Kosru Kan, guverner Sekunderama: Simerijanac Konan je odveo Devi

Jasminu u afgulska sela. Ovo je prilika da se dočepamo Devi, kako to kralj odavno želi. Odmah pošalji tri hiljade konjanika. Čekaću ih sa lokalnim vodičima u Dolini Gurašaha.

I on potpisa pismo imenom koje ni najmanje veze nije imalo sa imenom Kerim Šah.

Onda iz zlatnog kaveza izvadi goluba pismonošu, pa mu za nožicu pričvrsti zlatnom žicom svitak pergamenta. Zatim je brzim korakom prišao prozoru i bacio pticu u noć. Ona je lebdela nekoliko trenutaka na lepršavim krilima, a onda nestala. Zgrabivši svoju kacigu, dugi mač i ogrtač, Kerim Šah užurbano napusti odaju i pođe niz zavojite stepenice.

Zatvorska četvrt u Peškauriju bila je odvojena od ostalih delova grada jednim masivnim zidom u kome su se nalazila jedna jedina zasvođena vrata, okovana gvožđem. Iznad svoda gorela je mutnim sjajem crvena baklja, a kraj kapije je stajao vojnik sa kopljem i štitom.

S vremena na vreme zevajući i oslanjajući se na svoje koplje od dosade, vojnik se iznenada trže. Bio je siguran da nije zadremao, ali pred njim je stajao jedan čovek čiji dolazak nije čuo. Taj je na sebi imao odoru od kamilje dlake i zeleni turban. Pri treperavoj svetlosti baklje nije mu se sasvim dobro videlo lice, ali su mu zato oči svetlele nekim čudnim sjajem.

— Ko ide? — upita vojnik i isturi koplje. — Ko si ti?

Nepoznati nije delovao uznemireno, mada mu je vrh koplja dodirivao grudi. Očima beše prikovao vojnika za mesto.

— Šta treba da radiš? — upitao je iznenada začuđenog vojnika.

— Da čuvam kapiju! — odvrati ovaj mehanički.

Stajao je nepomično kao kip, a oči su mu polako dobijale staklasti izgled.

— Lažeš! Ti treba da slušaš mene! Pogledao si u moje oči i tvoja duša više ne pripada tebi. Otvori kapiju!

Ukočenim kretnjama, okamenjenog izraza na licu, vojnik se okrete, skide veliki ključ sa pojasa, gurnu ga u masivnu bravu na kapiji i otvori vratnice. Potom je stao u stavu mirno, praznog pogleda uperenog u neku zamišljenu tačku u daljini.

Jedna žena iskrсну iz mraka i nestrpljivo dotače ruku hipnotizera.

— Naredi mu da nam dovede konje, Kemsu — prošaputala je.

— Nema potrebe — odgovori joj ovaj.

Povisivši ton, on se obrati vojniku.

— Nisi mi više potreban. Ubij se.

Kao čovek u transu, stražar položi kraj koplja na zid, a vrh na svoj stomak, odmah ispod rebara, pa se svom težinom nasloni na njega. Vrh mu je prošao kroz celo telo i izašao ispod plećki. Skliznuvši na zemlju, on ostade da leži nepomično licem ka tlu, dok mu je koplje, prošavši mu kroz grudi celom dužinom, virilo iz leđa kao neka jeziva izraslina.

Devojka je zurila u njega, fascinirana na neki morbidan način, sve dok je Kemsu ne uze za ruku i povede kroz kapiju. Baklje su osvetljavale uzani prostor između spoljnog i unutrašnjeg, nižeg zida. Drugi jedan vojnik je koračao između zidova i, kada se kapija otvorila, on laganim korakom pođe ka njoj, ne sumnjajući ništa pošto je bio uveren da je tvrđava bezbedna. Kada je video Kemsu i devojku kako ulaze, bilo je kasno. Rakša nije gubio vreme sa hipnozom, mada je ono što je učinio izgledalo devojci kao čarolija. Stražar je preteći oborio koplje, zinovši da vikne i uzbuni ostale stražare koji su bili raspoređeni po celom zatvoru. Kemsu odgurnu koplje u stranu kao da je slamka, pa ispruži drugu ruku i vrati je tako brzo da je izgledalo kao da je samo dotakao stražara po vratu u prolazu. Ovaj se sruši bez glasa, a glava mu pade mlitavo na polomljenom vratu.

Kemsu ga nije ni pogledao, već se uputio pravo ka jednim zasvođenim vratima i spustio otvorenu šaku na tešku bronzanu bravu. Vrata se ubrzo provališe, uz zvuke cepanja, na unutra. Dok je prolazila kroz otvor u vratima, devojka primeti da je debela tikovina na nekim mestima iskidana u iverje, bronzane reze savijene i izvučene iz ležišta, a velike šarke polomljene i izgavljenе. Tek bi opsadni »ovan« od pola tone, koji bi guralo četrdeset snažnih ljudi, mogao tako nešto da učini. Kemsu je bio opijen slobodom i svojom moći, uživajući u tome i razbacujući se svojom snagom kao mladi div koji je tek otkrio svoje sposobnosti.

Našli su se u jednom manjem dvorištu koje je osvetljavala jedna baklja.

Naspram vrata videla se široka rešetka od gvozdениh šipki. Jedna dlakava ruka je čvrsto stezala šipku, a u tami iza rešetke svetlele su

beonjače nekoliko pari očiju.

Kemsa je za trenutak stajao nepomično, zureći u senke čije su mu oči uzvraćale pogled svom žestinom. Potom zavuče ruku pod odoru i, kada je ponovo izvuče, na dlanu je imao pero prekriveno svetlucavim prahom.

Gotovo istog časa plamen zelene boje osvetli dvorište. U kratkotrajnom blesku ocrtaše se figure sedmorice muškaraca koji su nepomično stajali iza rešetaka; bili su to visoki, kosmati ljudi u pocepanoj odeći brđana. Nisu ništa govorili, ali se u njihovim očima čitao strah od smrti. Rukama su čvrsto stezali šipke.

Vatra se ugasila, ali je žar ostao, drhtava lopta svetlucave zelene boje koja je pulsirala i presijavala se na pločniku ispred Kemsinih nogu.

Razrogačeni pogledi brđana su bili prikovani za nju. Lopta se, zatim, izdužila i pretvorila u svetleći zeleni dim koji se u vidu spirale uzdizao gore. Uvijao se i podrhtavao kao ogromna sablasna zmija, a onda se raširio, pretvorivši se u nabore i kovitlace. Narastao je u oblak koji se polako kretao po pločniku ka rešetki. Ljudi iza nje su to gledali iskolačenih očiju; rešetka je podrhtavala od siline s kojom su stezali šipke. Usne uokvirene bradom i brkovima se otvoriše, ali, ne pustiše nikakvog zvuka. Zeleni oblak prekri rešetku i više se nisu videli. Oblak je kao magla prošao kroz rešetku i obavio zatvorenike. Iz magle se začuo samo uzdah, kao kada čovek naglo zaroni pod vodu. To je bilo sve.

Kemsa dotače devojkju po ruci dok je ona stajala otvorenih usta i razrogačenih očiju. Ona mehanički pođe za njim, gledajući preko ramena.

Magla je već bila ređa; blizu rešetke spazila je par nogu u sandalama, prstiju okrenutih na gore - videla je nejasne obrise sedam, nepomičnih, opruženih tela.

— A sada, po konja bržeg od najbržeg konja ikada odgajenog u štalama smrtnika — čula je Kemsu da govori. — Bićemo u Afgulistanu pre zore.

4. Susret u klancu

Jasmina Devi nikako nije mogla da se seti detalja svoje otmice.

Neočekivanost i žestina su je ošamutili; imala je samo zbrkanu predstavu o jednom kovitlacu događaja - užasni stisak snažne ruke, plamteće oči njenog otmičara i njegov vreo dah kako gori na njenoj koži. Skok kroz prozor na parapet, luđačka trka preko grudobrana i krovova kada je bila paralizovana od straha da ne padnu, nesmotreno spuštanje niz konopac privezan za jedan merlon - on se spustio gotovo trčeći, dok mu je zarobljenica bila prebačena preko mišićavog ramena - sve je to bilo zbrkano u Devinoj svesti. Malo joj je jasnije bilo sećanje na njega kako trči među senkama koje je bacalo drveće, noseći je kao dete, a onda skače u sedlo vatrenog ždrepcica koji je rzao i propinjao se. Onda je imala osećaj da lete, a varnice su sevale ispod konjskih kopita kada bi udarile u kamenit put.

Kada joj se svest malo razbistrila, prvo što je osetila bili su ogroman bes i stid. Bila je zaprepašćena. Vladare zlatnih kraljevina južno od Himelija skoro da su smatrali božanstvima; a ona je bila Devi Vendije!

Kraljevski gnev je nadvladao strah. Uzviknula je ljutito i počela da se otima. Ona, Jasmina, da bude odneta, prebačena preko sedla planinskog poglavara kao obična devojčura sa pijace! On samo malo jače steže njeno telo svojim nabreklih mišićima i ona prvi put u životu iskusi prinudu nadmoćnijeg. Njegove ruke oko njenog vitkog tela kao da su bile od gvožđa. On baci pogled na nju i široko se nasmeja. Zubi mu blesnuše sjajem na zvezdanoj svetlosti. Uzde su labavo ležale na ždrepcjevoj dugoj grivi, a svaki je mišić i žila ogromne životinje bio napet dok je jurila uz strmu, stenovitu stazu. Ali, Konan je jahao s lakoćom, gotovo ležerno, kao da je kentaur.

— Ti, brdsko pseto! — zadihano je vikala devojka, drhteći od besa, stida i saznanja da je potpuno bespomoćna. — Kako se usuđuješ?!

Životom ćeš platiti zbog ovoga! Kuda me vodiš?

— U afgulistanska sela — odvrati on i baci jedan pogled preko ramena.

Iza njih, iza padina koje su upravo prešli, buktale su baklje pod zidinama tvrđave, a onda je nešto tako bljesnulo da mu je odmah bilo jasno da su velika vrata otvorena. I on se nasmeja, dubokim gromoglasnim smehom kao što je planinski vetar.

— Guverner je poslao svoje konjanike za nama — reče on kroz smeh.

— Tako mi Kroma, dobro ćemo ih zamoriti! Šta misliš, Devi, da li će dati sedam života za jednu kšatrijsku princezu?

— Poslaće čitavu vojsku da obese tebe i tvoje đavolje seme — ubedljivo mu obeća ona.

On se opet grohotom nasmeja i podiže je tako da se sada udobnije smestila u njegovom naručju. Ali, ona je to shvatila kao novu uvredu i počela je ponovo da se otima, sve dok nije primetila da ga njeni naponi samo zabavljaju. Pored toga, njena laka odeća od svile koja je lepršala na vetru postajala je sve neurednija usled otimanja. Zaključila je da je daleko dostojanstvenije prezrivo se pokoriti, pa se smirila, mada je u njoj tinjao gnev.

Osetila je da se čak i njen bes gubi na ulazu u klanac koji se spuštao kao crni bunar okružen crnim stenama koje su se uzdizale kao džinovski bedem da im prepreče put. Imala je utisak kao da je nečija divovska ruka nožem prosekla Zaibar kroz čvrstu stenu. Sa obe strane su se spuštale gotovo vertikalne padine nekoliko hiljada stopa u dubinu, a ulaz u klanac bio je mračan kao mržnja. Čak ni Konan nije mogao skoro ništa da vidi, ali je poznavao put, čak i po noći. I, pošto je znao da su mu naoružani konjanici za petama, nije ni najmanje smanjio ždrepcu brzinu. Ogromna životinja još uvek nije pokazivala znake umora. Tutnjala je putem koji je sledio dno doline, s mukom napredovala uz strme padine, preletela preko niskog grebena sa čije je obe strane nesigurni škriļjac vrebao neoprezne i najzad izbila na put koji je sledio prevoj levog zida stene.

Ni Konan nije mogao da nasluti da su zaibarski brđani postavili zamku u tom mraku. Kada su ujahali u crni klanac, jedno koplje prolete kroz vazduh i zari se ždrepcu iza plećke. Snažna životinja kao da zajeca drhtavo u samrtnom grču i posrte padajući pravo na glavu. Međutim, Konan je video kako koplje leti, pa je reagovao brzinom čelične opruge.

Kada je konj pao, on je skočio u stranu, držeći devojkicu visoko kako ne bi udarila u kamenje. Dočeka se na noge kao mačka, sklonio devojkicu u jednu pukotinu u steni, a onda se okrenuo ka potpunom mraku i izvadio nož.

Jasmina, zbunjena brzinom kojom su se događaji odvijali, ne znajući sasvim sigurno šta se desilo, spazila je jednu nejasnu priliku kako iskrsava iz mraka, tapkajući bosim nogama po glatkoj steni, dok mu je odrpana odeća letela na vetru. Načas je videla blesak čelika, začula prasak udarca, pariranje, protivudarac, a onda i mrvljenje lobanje kada je Konan svojim dugim nožem raspolovio lobanju napadaču.

Konan se trkom vrati nazad i sakri se iza stena. Dublje u noći kretali su se ljudi, a jedan gromoviti glas se zaori: — Šta je, psi? Zar se plašite? Ulazite, prokleti bili, hvatajte ih!

Konan se trže, proviri u tamu i oglasi se: — Jar Afzale! Jesi li to ti?

Skoro istog časa odjeknuše iznenađene kletve, a odmah zatim jedan glas oprezno upita:

— Konane? Jesi li to ti, Konane?

— Tako je! — izusti Simerijanac i nasmeja se. — Izadi da te vidim, stari ratniče. Ubio sam jednog od tvojih ljudi.

Nešto poče da se miče među stenama, zatreperi slabašna svetlost, a onda se jedan plamen izdvoji i pođe ka njemu podrhtavajući. Kada se već sasvim približio, jedno grubo, bradato lice izroni iz mraka. Čovek kome je ono pripadalo koračao je visoko uzdignute glave, sve vreme kriveći vrat da bi video šta se krije iza stena koje je njegova baklja osvetljavala. U drugoj ruci je nosio ogromnu povijenu sablju. Konan istupi pred njega, vraćajući nož u korice, a ovaj ga gromoglasno pozdravi.

— Tako mi svega, to je Konan! Izlazite, ratnici moji, to je Konan!

Ostali izroniše iz mraka i okupiše se oko svog vođe - divlji, odrpani ljudi, bradati, očiju užagrenih kao u vukova, sa dugim mačevima u rukama.

Nisu videli Jasminu, pošto je Konan svojim ogromnim telom zaklanjao stenu iza koje se krila. Ali, pošto je provirila iz svog zaklona, ona prvi put te noći oseti ogroman strah. Ti su ljudi više ličili na vukove nego na ljude.

— Šta to loviš po noći u Zaibaru, Jar Afzale? — upita Konan snažnog poglavicu koji se kezio kao neki bradati vampir.

— Nikad se. ne zna šta može da uđe u klanac kada padne mrak. Mi Vazulci smo noćne ptice. Ali, šta ti ovde radiš, Konane?

— Vodim jednog zarobljenika — odvrati Simerijanac.

Pomerivši se u stranu, on otkri prestravljenju devojku. Pruživši joj ruku, on je izvuče iz zaklona.

Od njenog kraljevskog držanja nije bilo ni traga. Uplašeno je zurila u bradata lica koja su je okruživala i bila je zahvalna snažnoj ruci koja ju je posednički držala. Baklja joj se približi, a od okupljenih ljudi se ote uzvik divljenja.

— Ona je moja zarobljenica — preteći reče Konan i značajno pogleda u telo čoveka koga je ubio. — Poveo sam je u Afgulistan, ali ste mi ubili konja, a Kšatrije su mi za petama.

— Pođi s nama u moje selo — predloži Jar Afzal. — Konji su nam sakriveni u klancu. Neće moći da nas prate po mraku. Kažeš, za petama su ti?

— Toliko su blizu da i sad čujem topot konjskih kopita — sigurno odgovori Konan.

Samo što je to rekao, brđani se pokrenuše; baklja bi ugašena, a odrpane prilike se kao sablasti stopiše sa mrakom. Konan uze Devi u naručje. Nije se opirala. Kamenito tle je pričinjavalo bol njenim nežnim stopalima u finim i tankim papučicama. Osećala se tako malom i bespomoćnom u surovom, iskonskom mraku, okružena ogromnim crnim stenama.

Osetivši da devojka drhti na vetru koji je zavijao među stenjem, Konan strgnu pohabani ogrtač sa ramena jednog od brđanina i umota je u njega.

Jedva čujnim šapatom ju je upozorio da ništa ne govori. Ona nije čula udaljeni topot kopita koji je upozorio brđane oštrog sluha; ali, bila je isuviše uplašena da bi se protivila.

Nije mogla da vidi ništa osim nekoliko zvezda slabog sjaja iznad svoje glave, ali je znala da su ušli u klanac po tome što je mrak bio prosto opipljivo gust. Svuda oko nje osećalo se komešanje, uznemireni pokreti konja. Posle nekoliko promrmljanih reči, Konan uzjaha konja čoveka koga je ubio, pa podiže Jasminu u sedlo ispred

sebe. Banda je, nalik sablastima, u potpunoj tišini koju je remetilo samo udaranje kopita o kamen, jahala uzbrdo kroz klanac. Za sobom su na putu ostavili mrtvog čoveka i mrtvog konja koje su, nepunih pola časa kasnije, otkrili konjanici iz tvrđave. Ovi su po odeći videli da je ubijeni Vazulac, pa su shodno tome i izveli svoje zaključke.

Jasmina je, udobno smeštena u naručju svog otimača, počela da drema mada to nije želela. Kretanje konja, mada neravnomerno, uzbrdo i nizbrdo, imalo je izvestan ritam koji se udružio sa umorom i emocionalnom iscrpljenošću da joj natera san na oči. Izgubila je svaki osećaj za vreme i prostor. Kretali, su se kroz gusti mrak kroz koji je tek povremeno mogla da vidi obrise divovskih zidova klanca koji su se uzdizali kao crni bedemi ili crne litice koje su se uzdizale do zvezda, kako joj se činilo. Povremeno bi čula eho nezamislivih dubina ispod njih ili osetila vetar sa vrtoglavih visina koji je donosio hladnoću. Postepeno je sve to bledele u polusnu, a topot kopita i škripanje sedala su bili samo beznačajni zvuci kakvi se javljaju u snu.

Još je bila donekle pri svesti kada su stali i kada ju je neko podigao iz sedla i poneo nekoliko koraka. Onda je bila spuštena na nešto mekano i šušljivo, dok joj je neka tkanina - najverovatnije smo tan ogrtač - bila podmetnuta pod glavu, a ogrtač u koji je bila umotana prebačen preko nje i ušuškano. Čula je kako se Jar Afzal smeje.

— Ovo je redak zgoditak, Konane; žena dostojna poglavice Afgulaca.

— Nije ona za mene — odgovori Konan dubokim glasom. — Ova će cura otkupiti živote sedmorice mojih glavara, prokleti da su!

To je bilo poslednje što je čula pre nego što je utonula u san bez snova.

Spavala je dok su naoružani ljudi jahali po tamnim brdima, a sudbina kraljevina visila o koncu. Kroz mračne klisure odjekivali su te noći zvuci kopita kako udaraju o kamen, a svetlost zvezda se presijavala na šlemovima i povijenim sabljama, sve dok se nisu pojavila neka jeziva stvorenja koja obitavaju u tim brdima i, zureći u tamu sa stenja, pitala se šta se dešava.

Jedna grupa takvih konjanika zaustavi konje pri dnu crnog klanca dok su neki drugi jahači protutnjali pored njih. Njihov vođa, dobro

građen muškarac sa šlemom na glavi i u zlatom opšivenom ogrtaču, podiže ruku u znak upozorenja dok su nestajali i poslednji jahači ispred njih. Onda se prigušeno nasmejao.

— Mora da su izgubili trag! Ili su otkrili da je Konan već stigao u Afgulistan. Bilo bi im potrebno mnogo vojnika da rasture to gnezdo. Do zore će kroz Zaibar u pravcu Afgulistana proći odredi i odredi.

— Ako dođe do borbe u brdima, doći će i do pljačke — promrmlja jedan glas iza njega, na jeziku Irakzaja.

— Biće pljačke — uveri ga čovek sa šlemom. — Ali, naš je prvenstveni zadatak da stignemo u dolinu Gurašaha i sačekamo koji će da krenu galopom na jug iz Sekunderama još pre zore.

On podiže uzde i izjaha iz klisure, a njegovi ljudi pođoše za njim u koloni - trideset odrpanih fantoma pod zvezdama.

5. Crni ždrebac

Sunce je već visoko odskočilo kada se Jasmina probudila. Nije se trgla i prazno gledala oko sebe, pitajući se gde je. Probudila se popuno svesna svega što se desilo. Svaka koščica ju je bolela od dugog jahanja, a na telu je još uvek osećala dodir mišićave ruke koja ju je donela čak ovamo.

Ležala je na ovčijoj koži koja je prekrivala slamaricu od lišća postavljenu na utabani zemljani pod. Presavijeni kaput od ovčje kože bio joj je pod glavom, a celo telo umotano u odrpani ogrtač. Nalazila se u jednoj velikoj prostoriji čiji su zidovi bili napravljeni od neklesanog kamena i oblepljeni na suncu ispečenim blatom. Teške grede su nosile krov načinjen na isti način. Na krovu su se nalazila i zaklopna vrata do kojih su vodile drvene lestve. Na debelim zidovima nije bilo prozora, već samo manjih otvora. Postojala su samo jedna vrata, teška bronzana vrata koja su najverovatnije predstavljala deo plena iz nekog pograničnog utvrđenja.

Nasuprot vratima nalazio se jedan široki otvor u zidu bez vrata, ali sa nekoliko čvrstih drvenih motki na mestu gde bi ona trebalo da budu. Iza motki, Jasmina ugleda veličanstvenog crnog ždrepcu kako žvaće osušenu travu. Ova je zgrada istovremeno bila i tvrđava, i stan, i štala.

Na drugom kraju sobe jedna devojka u prsluku i širokim pantalonama, kakve su nosile brđanke, čučala je pored male vatre i pekla komade mesa na gvozdеноj rešetki postavljenoj preko kamenja koje je uokvirivalo vatru.

Nekoliko stopa od poda, na zidu se nalazila čađava rupa kroz koju je nešto dima uspevalo da izađe. Ostatak je lebdeo u plavim pramenovima.

Brđanka baci pogled na Jasminu preko ramena i pokaza svoje odvažno, lepo lice. Potom nastavi sa spremanjem hrane. Nečiji su glasovi grmeli napolju; onda se vrata s treskom otvoriše i Konan uđe unutra. Izgledao je još krupniji na jutarnjem suncu, a Jasmina primeti neke detalje u vezi s njim koje nije uočila prethodne noći. Odeća mu je bila odrpana. Široki bakariotski pojas, koji je nosio njegov nož u

ukrašenim koricama, pristajao bi i uz odeću nekog princa, a pod košuljom mu se nazirao turanski pancir.

— Tvoja zarobljenica je budna, Konane — reče Vazulka i Konan klimnu glavom, priđe vatri i spusti nekoliko komada ovčjeg mesa u kamenu kosudu.

Devojka koja je čučala kraj vatre podiže glavu i nasmeja mu se, ispričavši neku masnu šalu, a on se iskezi, potkači je nogom pod butinu i ona se ispruži koliko je duga. Izgledalo je da je devojku zabavljala gruba šala, ali Konan više nije obraćao pažnju na nju. Izvadivši odnekud ogroman komad hleba i bakarni vrč sa vinom, on sve to odnese Jasmini koja beše ustala sa slamarice i posmatrala ga sumnjičavo.

— Ovo je neugledan jelovnik za jednu Devi, devojko, ali bolje nemamo — reče Konan pružajući joj hranu. — Bar će ti napuniti stomak.

On spusti tanjir na pod, a devojka oseti silnu glad. Ne rekavši ništa, ona sede ukrstivši noge i, stavivši tanjir u krilo, poče da jede koristeći se prstima, pošto ništa drugo od pribora za jelo nije imala. Uostalom, prilagodljivost i jeste jedna od proba kojom se proverava prava aristokratija. Konan je stajao posmatrajući je, zadenuvši palčeve za svoj široki pojas. On nikada nije sedeo skrštenih nogu kao što to rade Istočnjaci.

— Gde sam? — iznenada upita devojka.

— U kolibi Jar Afzala, poglavice kutumskih Vazulija — od govori Konan. — Afgulistan leži još mnogo milja dalje na zapad. Krićemo se ovde neko vreme. Kšatrije pretražuju sva ki kamen u ovim brdima ne bi li te našli. - Brdska plemena su već sasekla nekoliko njihovih četa.

— Šta nameravaš da uradiš? — upitala ga je.

— Zadržaću te sve dok Čundar Šan ne bude voljan da oslobodi mojih sedam lopova — progundā on. — Nekoliko Vazulki već mrvi lišće »šoki«

da bi dobile mastilo, tako da ćeš ubrzo moći da napišeš pismo guverneru.

Ostatak njenog kraljevskog gneva protrese joj telo dok je razmišljala kako su se njeni planovi luđački izjalovili, a ona postala zarobljenica onog istog čoveka koga je htela da pridobije za svoje

planove. Bacila je posudu sa ostacima svog ručka i skočila na noge, napeta od besa.

— Neću ja napisati nikakvo pismo! Ako me budeš vratio, oni će obesiti tvoju sedmoricu ljudi i plus hiljadu drugih!

Mlada Vazulka koja je spremala ručak posprdno se nasmeja, Konan se namršti i u tom trenutku vrata se širom otvoriše, a u sobu stupi Jar Afzal.

Poglavica Vazulija je bio iste visine kao Konan, mada znatno širi u struku, te je delovao debelo i tromo u poređenju sa čvrstom građom Simerijanaca.

Čupkao je svoju umazanu bradu i značajno pogledavao mladu Vazulku, tako da ona odmah ustade i užurbano izađe napolje. Onda se Jar Afzal obrati svom gostu.

— Ovi moji prokletnici nešto šuščaju, Konane — reče on. — Hoće da te ubijem i preotmem devojkicu da bi tražili otkup za nju. Kažu da se po njenoj odeći može videti da se radi o plemenitoj gospi. Pitaju se zašto bi afgulistanski pljačkaši imali koristi od nje kada su oni ti koji rizikuju čuvajući je.

— Pozajmi mi svog konja — reče Konan. — Uzeću je i otići ćemo odavde.

— Ni govora! — zagrme Jar Afzal. — Zar misliš da ne mogu da izađem na kraj sa sopstvenim narodom? Nateraću ih da igraju samo u košuljama ako me prevare! Oni te ne vole - kao što ne vole nijednog drugog stranca ali ti si mi jednom spasao život i to ti neću zaboraviti. Ipak, pođi sa mnom, Konane. Izviđač se vratio.

Konan ponovo zadenu palčeve za pojas i izađe napolje za poglavicom.

Zatvorili su vrata za sobom, tako da je Jasmina morala da viri kroz otvor u zidu. Mogla je da vidi zaravnjeni prostor ispred kolibe. Na drugom kraju te zaravni nalazile su se druge kuće od kamena i blata, zbijene jedna uz drugu. Videla je golišavu decu kako se igraju među stenjem i vitke, uspravne brđanke kako obavljaju svoje redovne poslove.

Odmah ispred poglavičine kolibe čučala je jedna grupa kosmatih i odrpanih muškaraca. Svi su bili okrenuti vratima. Konan i Jar Afzal su stajali na nekoliko koraka od vrata, a između njih i okupljenih ratnika sedeo je, ukrštenih nogu, jedan čovek. Ovaj se obraćao

svom poglavici na vazulskom jeziku koji je Jasmini zvučao oštro i koji jedva da je razumela, mada je, u okviru svog kraljevskog obrazovanja, učila jezike koji se govore u Iranistanu, kao i slične jezike Gulistana.

— Govorio sam sa Dagozajcem koji je prošle noći video konjanike —govorio je izviđač. — Krio se u blizini kada su ovi naišli na mesto gde smo napali gospodara Konana. Čuo je šta su govorili. Čunder San je bio s njima. Našli su mrtvog konja, a jedan od njih je prepoznao Konanovog konja. Onda su otkrili i leš čoveka koga je Konan ubio i odmah videli da je Vazulac. Zaključili su da je Konan ubijen, a da su devojkicu odveli Vazulci.

Zato su odustali od namere da idu čak u Afgulistan. Ali, nisu znali iz kog je sela mrtvac, a nismo ostavili nikakvog traga kojim bi Kšatrije mogli da krenu za nama.

Tako su otišli u prvo vazulsko selo na putu, a to je bilo selo Jugra, spalili ga i pobili mnoge njegove stanovnike. Ali, u mraku su na njih nasrnuli ratnici iz Kodžura, pobili neke od vojnika i ranili guvernera.

Preživeli su se povukli kroz Zaibar, ali su se već pre izlaska sunca vratili sa pojačanjem, tako da se celog jutra vode borbe i čarke u brdima. Priča se da se skuplja velika vojska da zbriše sva brda oko Zaibara. Plemena oštre nožve i postavljaju zasede u svakom klancu odavde do doline Gurašah.

Još nešto. Kerim Šah se vratio u brda.

Okupljeni zagrajaše, a Jasmina se još više približi otvoru u zidu kada je čula da se pominje ime čoveka u koga je počela da sumnja.

— Kuda je otišao? — upita Jar Afzal.

— Dagozajac nije znao; s njim je bilo i tridesetoro Irakzajaca iz donjih sela. Odjahali su u brda i nestali.

— Ti su Irakzajci kao šakali koji prate lava da bi došli do mrvica sa njegove trpeze — progundā Jar Afzal. — Otimaju se o novčiće koje Kerim Šah baci pograničnim plemenima da bi kupio ljude kao konje. On mi se nimalo ne dopada, mada je naš rođak iz Iranistana.

— Nije čak ni to — umeša se Konan. — Znam ga ja odranije. On je Hirkanijanac, Jezdigerdova uhoda. Ako ga budem uhvatio, obesiću njegovu kožu o prvu tamarisku.

— Ali, šta je sa Kšatrijama? — povikaše ljudi koji su čučali u polukrugu. — Zar ćemo čučati ovako dok nas dimom ne isteraju?

Najzad će saznati u kom se selu krije devojka. Nas Zaibarci ne vole; oni će pomoći Kšatrijama da nas uhvate.

— Neka ih, neka dođu — progundā Jar Afzal. — U ovim klancima se možemo odupreti čitavoj armiji.

Jedan od okupljenih ljudi skoči na noge i pesnicom zapreti Konanu.

— Zar mi da rizikujemo sve, a on da ubira plodove? — vikao je. — Zar ćemo umesto njega da se borimo?

U jednom koraku, Konan se nađe ispred smutljivca, pa se donekle sagnu kako bi ovome pogledao pravo u oči. Simerijanac nije izvukao svoj dugi nož, ali je levom rukom zgrabio korice i značajno isturio dršku noža.

— Ja ne tražim ni od koga da se bori umesto mene — tiho je rekao. —Izvuci nož ako smeš, lajavo pseto!

Vazulac se trže i zareža.

— Usudi se da me takneš i ovih pedesetak ljudi će te rastrgnuti na komade! — zakreštao je Vazulac.

— Šta! — zagrme Jar Afzal, a lice mu pomodre od besa. Brkovi mu se nakostrešiše, a grudi naduše. — Jesi li ti poglavnica Kuruma? Da li Vazulci dobijaju naređenja od Jar Afzala ili od neotesanog pseta?

Čovek ustuknu pred svojim svemoćnim poglavicom. Jar Afzal mu priđe laganim korakom, zgrabi ga za gušu i poče da ga davi. Tek kada je ovom lice potpuno poplavelo, on ga grubo gurnu da padne i stade iznad njega sa isukanom sabljom u ruci.

— Da li se još neko buni protiv moje vlasti? — povikao je.

Njegovi ratnici spustiše poglede u času kada on prelete svojim ratobornim pogledom po okupljenima koji su čučali u polukrugu ispred njegove kolibe. Jar Afzal prezrivo frknu i vrati svoju sablju u korice načinivši jedan gest koji je značio vrhunac uvrede. Onda je šutnuo agitatora koji je još uvek bio na zemlji. To je uradio s takvom silnom osvetoljubivošću da je ovaj zaurlao od bola.

— Spusti se u dolinu i otiđi do osmatrača na čukama, pa mi javi da li su oni nešto videli — naredi Jar Afzal, a ovaj ode, drhteći od straha i škripući zubima od gneva.

Jar Afzal tada umorno sede na jedan kamen, sve vreme gundajući sebi u bradu. Konan je stajao u njegovoj neposrednoj blizini, sa zadnutim palčevima o pojasu i posmatrao okupljene ratnike kroz poluotvorene kapke. Oni su mu uzvraćali pogled sa sumornim

izrazima na licu, ali se nisu usuđivali da izazovu gnev Jar Afzala, mada su stranca mrzeli iz sve snage.

— Slušajte me sada, sinovi bezimernih kerova; hoću da vam kažem šta smo gospodar Konan i ja smislili da prevarimo Kšatrije...

Jar Afzalov gromki glas je pratio poraženog ratnika dok je napuštao skup.

On prođe pored ostalih koliba gde su mu se žene koje su videle njegov poraz smejale u lice i dobacivale za njim neukusne komentare, pa užurbano izađe na put koji je vijugao među stenjem sve do ulaza u dolinu.

Samo što je zavio za prvu okuku odakle nije mogao da vidi selo, on stade kao ukopan i zinu šašavo. Nije verovao da je moguće da jedan stranac uđe u dolinu Kuruma, a da ga ne primete izviđači sokolovog oka kojih je bilo svuda po brdima u okolini. Bilo kako bilo, jedan čovek je sedeo prekrštenih nogu na jednoj uzanoj izbočini kraj staze. Čovek je na sebi imao odoru od kamilje dlake i zeleni turban.

Vazulac zinu da kivne, a ruka mu polete ka dršci noža. Međutim, u tom trenutku njegov se pogled srete sa pogledom nepoznatog i glas mu zamre u grlu, a prsti mu najednom postadoše mlitavi. Stajao je kao kip, a oči mu se zastakliše i dobiše prazan izgled.

Nekoliko minuta je scena bila potpuno nepomična; onda je čovek u zelenom turbanu načinio neki tajni simbol na prašnjavom putu svojim kažiprstom. Vazulac nije primetio da je ovaj stavio bilo šta pored tog crteža, ali se tu najednom zablista nešto - bila je to jedna sjajna, crna lopta koja je izgledala kao uglačani ahat. Čovek u zelenom turbanu uze tu loptu i dobaci je Vazulcu koji ju je mehanički prihvatio.

— Oduzi ovo Jar Afzalu — reče mu čovek u zelenom turbanu i Vazulac se okrete kao automat, krenuvši nazad stazom ka selu, ne ispuštajući crnu sjajnu loptu iz ispružene ruke.

On čak i ne obrati pažnju na nove pogrde koje su mu uputile žene kada je prolazio pored koliba. Izgledao je kao da ništa ne čuje.

Čovek na steni je gledao za njim sa tajanstvenim osmehom na usnama.

Utom glava jedne devojke izroni iza stene. Ona ga pogleda očima punim divljenja, ali i jedva primetnog straha.

— Zašto si to uradio? — upitala ga je.

On nežno provuče svoje prste kroz njene tamne i guste kovrdže.

— Zar si još uvek ošamućena od jahanja na vazдушnom konju da sumnjaš u moju mudrost? — upita je on smejući se. — Dokle god je Jar Afzal živ, Konan će biti bezbedan među vazulskim ratnicima. Njihovi su noževi oštri, a i mnogo ih je. Ono što sam naumio je daleko jednostavnije, čak i za mene, nego da ga ubijem i odvedem devojkicu od njih. Čovek ne mora da bude čarobnjak da bi predvideo šta će Vazulci učiniti, kao i šta će Konan učiniti kada moja žrtva bude predala loptu Jezuda poglavici Kuruma.

A ispred kolibe, Jar Afzal zastade usred neke tirade, iznenađen i nezadovoljan što vidi čoveka koga je poslao u dolinu kako se probija kroz gomilu.

— Rekao sam ti da odeš do osmatrača! zagrme poglavica. — Nisi mogao već da se vratiš!

Ovaj drugi ne odgovori; stajao je kao okamenjen, zureći praznim pogledom u svog pogavicu, sa ispruženim dlanom na kome se nalazila crna lopta. Konan, izvirujući preko Jar Afzalovog ramena, promrmlja nešto i ispruži ruku da dotakne poglavicu, ali samo što je to uradio Jar Afzal, u nastupu gneva, udari čoveka stisnutom pesnicom i obori ga na zemlju.

Kako je pao, tako mu je lopta ispala i dokotrijala se do Jar Afzalovih nogu.

Poglavica, koji je tek tada video tu loptu, sagnu se i podiže je. Okupljeni ratnici, zbunjeno posmatrajući svog druga na zemlji, primetiše da se poglavica sagnuo, ali nisu videli šta je podigao.

Jar Afzal se uspravi, pogleda loptu i htede da je stavi za pojas.

— Odnosite ovu budalu u njegovu kolibu! — naredio je. — Izgleda kao da je uživao lotos. Odvratio mi je nekim praznim pogledom. Ja... Aaah!

U svojoj desnoj ruci kojom je pošao ka pojasi, on oseti da se nešto pokreće tamo gde ne bi trebalo ništa da mrda.

Glas mu zamre u grlu. Stajao je i zurio ni u šta. A u svojoj stisnutoj pesnici, on oseti podrhtavanje neke promene, pokreta, života. U ruci više nije držao glatku, sjajnu kuglu. A nije se usuđivao da pogleda; jezikom je upirao u nepce, a prste nije mogao da raširi. Njegovi zapanjeni ratnici videše Jar Afzala kako kolači oči, a sa lica mu

nestaje boja. A onda, neočekivano, sa usana mu se ote bolni krik; zateturio se i pao kao munjom pogoden, sa ispruženom desnom rukom. Ležao je sa licem ka zemlji, a iz šake mu izmile pauk - jezivo, crno čudovište dlakavih nogu, čije je telo blistalo kao crni ahat. Ljudi povikaše uglas i razbežaše se, a čudovište otpuza ka jednom udubljenju u steni i nestade.

Ratnici se trgoše, obazreše oko sebe unezvereno, a jedan glas nadjača halabuku, jedan snažan, zapovednički glas koji je dopirao odnekud, mada niko nije bio siguran odakle. Kasnije je svaki od prisutnih ratnika - doduše oni koji su preživeli - negirao da je baš on viknuo, mada su ga svi čuli.

— Jar Afzal je mrtav! Ubijte stranca!

Taj uzvik ih je prenuo, tako da su svi mislili kao jedan. Sumnja, zburjenost i strah ne stadoše, a u njima se probudi krvolok. Gromoglasna dreka se prolomi celim krajem kada podivljali brđani odgovoriše na predlog. Strmoglavu su pojurili preko čistine, dok su im ogrtači lepršali, oči užagreno sijale, a u rukama im se blistali visoko podignuti noževi.

Konan je reagovao isto tako brzo kao i oni. Čim se začuo nepoznati glas, on pojuri ka vratima kolibe. Ali, oni su bili bliži njemu nego što je on bio vratima tako da je, već jednom nogom na pragu, morao da se okrene i uzvрати udarac dugog noža. On raspoluti lobanju napadaču - sagnuvši se da izbegne još jedan napad nožem, on raspори trbuh ovom drugom - obori trećeg pesnicom leve ruke, a sledećem zari nož u stomak - pa navali na zatvorena vrata ramenima. Sve više je oštih bodeža odvaljivalo iverje sa daske vrata u blizini njegove glave, ali, ona ipak popustiše pod njegovom težinom, pa on posrćući ulete u kolibu pokojnog poglavice. Jedan bradati brđanin polete za njim, pa se Konan sagnu, zgrabi ga za odrpanu odeću i baci u stranu. Zatim hitro zalupi vrata u lice napadača. Začu se krckanje kostiju onih koji su naleteli na njih. Već sledećeg trenu, Konan navuče teške reze, pa se očajničkom brzinom okrete da dočeka brđanina koji beše ustao i nasrnuo na njega kao luđak.

Jasmina se šćućurila u uglu i s užasom gledala kako se njih dvojica bore, trčkarajući po celoj sobi, skoro je pregazivši u nekoliko navrata; fijukanje i zveket njihovih sečiva ispunili su kolibu, a napolju je

gomila urlala kao čopor gladnih vukova, manijački udarajući u vrata svojim dugim noževima i navaljujući na njih sa kamenim gromadama. Neko je dovukao stablo drveta, tako da vrata počеше da popuštaju pod silovitim naletima.

Jasmina začepi uši šakama, unezvereno prateći borbu. Ždrebac se u svom boksu uznemirio, pa je počeo da njišti i da se propinje, udarajući kopitama u zidove. Baš u trenutku kada je brđanin uzmicao pred Konanovim ubilačkim napadima, konj isturi kopita kroz rešetke, tako da ovaj nalete na njih. Kičma mu puče na tri mesta kao trula grančica i on bi odbačen pravo na Simerijanca koji se zatetura unazad, pa obojica tresnuše na pod.

Jasmina vrisnu i potrča ka njima; njenim ošamućenim očima se učinilo kao da su obojica poginuli. Stigla je do njih u času kada je Konan zbacio leš sa sebe i ustajao. Ona ga zgrabi za ruku. Drhtala je od glave do pete.

— Oh, živ si! Mislila sam... Mislila sam da si mrtav!

On je brzo pogleda, njeno blede, uzdignuto lice i razrogačene tamne oči.

— Zašto drhtiš? — upita je on. — Zašto bi te bilo briga da li ću živeti ili umreti?

Nešto od njenog ranijeg držanja joj se vrati i ona se odmače, neuspešno se trudeći da se ponaša kao Devi.

— Bolje i ti nego oni vukovi napolju — odgovorila je pokazujući rukom ka vratima čiji je kameni prag počeo da se mrvli.

— Ni ona neće dugo izdržati — promrmlja on i hitrim korakom se uputi ka improvizovanoj štali u kojoj se nalazio crni ždrebac. Životinja se propela iznad njegove glave, njišteći stravično, podignutih kopita i blistavih očiju, ali Konan odskoči u stranu i zgrabi je za grivu i, pokazujući svoju neverovatnu snagu, natera je da se spusti na prednje noge. Ždrebac je frktao i drhtao, ali je stajao mirno dok mu je Konan stavljao am i zlatom ukrašeno sedlo sa širokim, srebrnim uzengijama.

Okrenuvši konja u štali, Konan dozva Jasminu i ona priđe, nervozno prolazeći pored ždrepcu. Konan je pipao kameni zid, pričajući dok je to radio.

— Na ovom zidu se nalaze tajna vrata za koja čak ni Vazulci ne znaju.

Jar Afzal mi ih je jednom pokazao kada je bio pijan. Izlaze na klanac iza kolibe. Ha!

Pošto je povukao jednu izbočinu koja je delovala sasvim prirodno, čitav deo zida se pomeri u stranu na dobro podmazanim šarkama. Provirivši kroz otvor, devojka spazi uzan klanac okružen visokim i strmim stenama, na nekoliko stopa od zadnjeg zida kolibe. Konan skoči u sedlo, podiže devojku i spusti je ispred sebe, konju na vrat. Iza njih ogromna bronzom okovana vrata poslednji put zastenjaše i onda se s treskom srušiše, dok dreka postade nenasnosna kada se u otvoru pojaviše mnogobrojna kosmata lica sa golim noževima u rukama. A tada ogromni ždrebac prolete kroz otvor na zidu kao koplje iz katapulte i zatutnja kroz klanac oborene glave i s penom na ustima.

Ovaj potez je u potpunosti iznenadio Vazulce. Bilo je to iznenađenje i za one koji su se prikradali kolibi kroz klanac. Sve se tako brzo desilo juriš ravan uraganu - da čovek u zelenom turbanu nije imao vremena da se skloni.

On pade pod kopita konja, a neka devojka vrisnu. Konan uspe da je načas vidi kada su projurili pored nje - bila je to vitka, tamnopusata devojka u svilenim pantalonama i draguljima ukrašenom grudnjaku. Bila se priljubila uz zid klanca. Već sledećeg časa, crni konj i njegovi jahači su nestali u klanacu kao pena nošena olujom, a ljudi koji su nagrnuli za njima u klanac kroz otvor na zidu naiđoše na nešto što je njihove bojne pokliče pretvorilo u krike straha i smrti.

6. Planina Crnih vidovnjaka

— Kuda sada? — upita Jasmina, trudeći se da sedi uspravno na neudobnoj jabuci sedla i grčevito se držeći za svog otmičara.

Osećala je stid što joj dodir sa njegovim mišićavim telom nije ni najmanje bio neprijatan.

— U Afgulistan — odgovori on. — Put je opasan, ali će nas konj sa lakoćom tamo odvesti. Naravno, to u slučaju da ne naletimo na tvoje prijatelje ili na neprijatelje mog plemena. Pošto je Jar Afzal mrtav, prokleti Vazulci će krenuti za nama. Čudi me da ih još nisam primetio.

— Ko je bio čovek koga si pregazio? — upita ona.

— Ne znam. Samo, siguran sam da nije bio Gulijac. Nije mi jasno šta je tamo tražio. S njim je bila i jedna devojka.

— Da — reče Jasmina, a pogled joj se smrači. — Nikako mi to nije jasno. Ta devojka je moja dvorkinja, Gitara. Možda je pošla bila meni u pomoć, šta misliš? Možda je onaj čovek bio prijatelj? Ako je tako, Vazulci su ih oboje uhvatili.

— Pa — reče Konan — mi tu ništa ne možemo. Ako se vratimo, žive će nas odrati. Ne razumem kako je onako nežna devojka uspela da stigne tako duboko u planine u pratnji samo jednog muškarca i to učenjaka, sudeći po odeći koju je imao na sebi. Nešto tu nije u redu. Onaj tip koga je Jar Afzal izudarao i poslao osmatračima, hodao je kao mesečar. Imao sam priliku da vidim sveštenike u Zamori kako izvode svoje užasne obrede u svojim zabranjenim hramovima, a njihove su žrtve imale isti takav prazan pogled.

Sveštenici bi ih pogledali u oči, mrmljajući neke vradžbine, a oni bi tada poprimili izgled živih leševa i činili šta im se naredi.

Tada sam primetio šta je taj čovek držao u ruci i šta je Jar Afzal podigao sa zemlje. Predmet je izgledao kao ogromni crni biser, isti onakav kakav sveštenice Jezuda nose kada igraju pred crnim kamenim paukom koji predstavlja njihovo božanstvo. Jar Afzal ga je imao u ruci i ništa drugo nije dirao. A kada je pao mrtav, jedan pauk nalik božanstvu Jazuda, samo manji, izmigoljio mu se iz šake. Potom je jedan glas naredio Vazulcima da me ubiju dok su stajali

onako zbunjeni, ne znajući šta da čine. Siguran sam da to nije uzviknuo nijedan od ratnika, niti neka od žena koje su stajale kraj svojih koliba i gledale šta se dešava. Glas je dolazio odozgo.

Jasmina ne reče ništa. Gledala je gole vrhove planina koje su ih okruživale i podrhtavala. Osećala je neopisivu nelagodnost zbog njihove surovosti. Ovo je bila sumorna, gola zemlja u kojoj se svašta moglo desiti.

Svako ko je rođen u toploj, bogatoj dolini mogao je da oseti samo užas kada bi se našao u ovom kraju.

Sunce je već bilo visoko odskočilo i nemilosrdno je pržilo, ali vetar koji je u naletima šibao sve što mu se našlo na putu kao da je dolazio sa udaljenih glečera koliko je bio leden. U jednom trenutku je začula neko čudno komešanje iznad njihovih glava koje nije zvučalo kao udar vetra, a po tome kako je Konan naglo pogledao u tom pravcu, zaključila je da i za njega taj zvuk nije bio uobičajen. Učinilo joj se da se plavetnilo neba načas zamutilo, kao da je između njega i njih proletelo nešto neverovatnom brzinom, mada nije bila sigurna šta je to moglo da bude. Ni jedno ni drugo ne reče ništa, ali Konan olabavi korice svog dugog bodeža.

Jahali su jedva vidljivom stazom, spuštajući se u klisure tako duboke da sunce svojim zracima nikada nije uspevalo da dotakne njihovo dno, s naporom se penjući uz strme padine gde je trošni škrljac pretio da izmakne pod kopitama njihovog konja, gazeći uzanim grebenima čije su padine sa obe strane nestajale u maglovitom plavetnilu dubina.

Sunce je prošlo zenit kada su izbili na jednu usku stazu koja je vijugala među stenjem. Konan skrete konja u stranu i potera ga na jug, tako da su sada jahali pod skoro pravim uglom sa stazom sa koje su skrenuli.

— Na kraju ove staze nalazi se jedno galzajsko selo — objasni joj Konan. — Njihove žene prolaze ovuda kada idu po vodu. Potrebna ti je druga odeća.

Bacivši pogled na svoju laganu tuniku, Jasmina se složi sa njim.

Brokatne papučice joj se behu skoro raspale, dok su joj i tunika i svilena haljina bile u droncima, jedva pokrivajući njeno telo. Odeća namenjena ulicama Peškaurija nije bila podesna za vrleti Himelija.

Stigavši do jedne okuke na putu, Konan zaustavi konja, sjaha i pomože Jasmini da siđe. Jedno vreme su mirno stajali u iščekivanju, a onda Konan klimnu glavom, mada ona nije ništa čula.

— Nailazi jedna žena — primeti on prigušenim glasom.

Devojka ga zgrabi za ruku, iznenada se upaničivši.

— Nećeš je, valjda, ubiti?

— Obično ne ubijam žene — progundā on — ali, neke od ovih brđanki su prave vučice. — Ne — isceri se on kao da se radi o dobroj šali — Kroma mi, čak ću joj platiti za njenu odeću! Kako ti se to sviđa?

On izvuče pregršt zlatnika, odabra najveći, a ostatak vrati u torbicu za pojasom. Devojka s olakšanjem klimnu glavom. Za muškarce je, možda, bilo normalno da ubijaju i budu ubijeni; međutim, ona se ježila od pomisli da bi morala da gleda ubistvo neke žene.

I zaista, nije prošlo mnogo, a jedna žena se pojavi iza okuke na putu visoka, vitka Galzajka, prava kao mlada stabljika, sa ogromnim sudom od tikve u rukama. Ona zastade kao ukopana i tikva joj ispade iz ruku kada ugleda ovo dvoje; zanjihā se u mestu kao da hoće da potrči, ali uvide da je Konan isuviše blizu da bi mu mogla pobeći, pa stade mirno, posmatrajući ih sa strahom i radoznalošću u očima.

Konan joj pokaza zlatnik.

— Ako ovoj ženi daš svoju odeću, dobićeš ovaj zlatnik — reče joj on.

Reakcija je bila gotovo trenutna. Iznenađena i zadovoljna što se stvari tako odvijaju, devojka se nasmeši, a onda, s prezirom jedne brđanke prema moralističkim nazorima, smaknu svoj vezeni prsluk, pusti da joj široke pantalone skliznu niz butine na zemlju pa iskoči iz njih i jednim potezom skide bluzu širokih rukava. Na kraju je izula i sandale. Načinivši od svoje odeće zamotuljak, ona ga pruži Konanu koji ga, opet, dodade zapanjenoj Devi.

— Iđi iza one tamo stene i presvuci se — naredi joj on, još jednom svojim ponašanjem dokazujući da nije rođeni brđanin. — Kada se presvučeš, kupi sve svoje stvari u zavežljaj, pa mi ga donesi.

— Pare! — povika brđanka, nestrpljivo pružajući ruku. — Daj mi zlatnik koji si obećao.

Konan joj dobaci novčić, ona ga zgrabi, zagriže, te ga gurnu u pletenice i, uzevši ponovo tikvu u ruke, pojuri koliko je noge nose ka izvoru, uopšte se ne obazirući na svoju golotinju. Konan ostade da čeka, doduše s nestrpljenjem, dok se Devi, prvi put u svom razmaženom životu, sama oblačila. Kada se, najzad, pojavila, Konan opsova od iznenađenja, a ona oseti čudan nalet pomešanih osećanja kada je spazila bezgranično divljenje u njegovim sjajnim plavim očima. Osećala je stid i zbunjenost, ali i iskru taštine koju nikada pre nije osetila, kao i neku ustreptalost kada su im se pogledi sreli. On spusti svoju tešku ruku na njeno rame i okrete je, zagledajući je sa svih strana.

— Tako mi Kroma! — uzviknu on — u onim lepršavim i tananim haljinama delovala si odbojno, hladno i daleko kao neka zvezda! Sada si žena od krvi i mesa! Otišla si za onu stenu kao Devi Vendije; izašla si kao brđanka - mada hiljadu puta lepša od najlepše devojke u Zaibaru!

Bila si boginja - sada si stvarna!

On je pljesnu po zadnjici i ona se, shvativši da je to samo još jedan izraz divljenja s njegove strane, ne uvredi i ne naljuti. Učini joj se da je kod nje, promenom odeće, došlo i do promene ličnosti. Osećanja koja je potiskivala godinama, sada su izbila u prvi plan, kao da je odeća koju je odbacila predstavljala stvarne okove i kočnice.

I pored očiglednog divljenja, Konan ipak nije zaboravio da ih opasnost vreba sa svih strana. Što su se više udaljavali od oblasti Zaibara, sve je manje verovatno bilo da će naići na trupe Kšatrija. S druge strane, sve vreme dok su bežali, pomno je osluškivao ne bi li čuo da ih gone osvetoljubivi Vazulci.

Podigavši Devi u sedlo, Konan i sam uzjaha i potera konja na zapad.

Zamotuljak odeće koji mu je dala on hitnu preko stene u provaliju duboku preko hiljadu stopa.

— Zašto si to uradio? — upita ona. — Zašto moju odeću nisi dao onoj devojci?

— Vojnici iz Peškaurija češljaju ova brda — odgovori on. — Brđani će ih sačekivati u zasedi na svakom koraku, a oni će, da bi se osvetili, uništiti svako selo do koga stignu. Svakog časa mogu da

udare na zapad. Ako bi zatekli onu devojkicu u tvojoj odeći, mučili bi je dok im sve ne kaže, a onda bi nam ušli u trag.

— A šta će ona da uradi? — upita Jasmina.

— Vratice se u selo i ispričati saplemenicima da ju je napao neki stranac — odvrati on. — Uputice ih na naš trag, u to nema sumnje. Ali, prvo će morati da ode po vodu; ako bi se usudila da se vrati bez vode, do krvi bi je išibali. Ta nam činjenica daje pristojnu prednost. Nikada nas neće stići. A do mraka ćemo preći granicu Afgulistana.

— Nigde nema znakova da ovde žive ljudi — primeti Jasmina. — Čak i za Himelije, ovaj je kraj izuzetno samotnan. Nismo naišli ni na jednu stazu otkako smo skrenuli sa puta na kome smo sreli onu Galzajku.

Umesto odgovora, on pokaza rukom ka severozapadu gde je jedan planinski vrh provirivao između stena.

— Jimša — promrmlja on. — Brđani podižu svoja sela što je moguće dalje od te planine.

Jasmina se najednom ukoči na te njegove reči.

— Jimša — šapatom ponovi ona. — Planina Crnih vidovnjaka!

— Tako kažu — dodade on. — Nikada ranije nisam bio tako blizu nje.

Sada smo išli više na sever da bismo izbegli vojsku Kšatrija na koju smo, eventualno, morali da nabasamo u ovim krajevima. Redovni put između Kuruma i Afgulistana leži nešto više na jug. Ovo je stari put kojim danas retko ko putuje.

Devojka je netremice posmatrala udaljeni vrh. Sasvim nesvesno je zarila nokte u svoje ružičaste dlanove.

— Koliko treba da bi se stiglo do Jimše odavde? — iznenada upita Devi.

— Putovalo bi se ostatak dana i cele noći — odgovori on i nasmeši se.

— Hoćeš da ideš tamo? Kroma mi, to nije mesto za obične ljude, ako sam dobro razumeo brđane.

— Zašto se oni ne ujedine i unište demone koji tamo žive? — upita ona.

— Zar bi mačevima mogli da unište čarobnjake? Pored toga, oni se ne mešaju u život ljudi, osim ako se ovi umešaju u njihov. Nikada

nisam video nijednog, ali sam razgovarao sa ljudima koji su se kleli da jesu. Govorili su mi da su videli te ljude iz kule u stenama u zoru ili u sumrak - visoke, ćutljive ljude u crnim odorama.

— Da li bi se plašio da ih napadneš?

— Ja? — začudi se on, pošto mu tako nešto nikada nije palo na pamet.

— Pa, ako bi mi se našli na putu, radilo bi se o mom ili njihovom životu.

Ali, ja s njima nemam ništa. Došao sam u ove planine da steknem sledbenike među ljudima, a ne da ratujem protiv čarobnjaka.

Jasmina nije odmah odgovorila. Zurila je u vrh planine kao da je neprijatelj od krvi i mesa, osećajući kako joj u grudi nanovo naviru gnev i mržnja. A onda je i jedno drugo osećanje počelo da poprima nejasne obrise.

Nameravala je da na gospodare Jimše pošalje čoveka u čijem je naručju upravo počivala. Možda je postojao i neki drugi način, pored onog koji je zamislila, da dođe do svog cilja. Nepogrešivo je procenila izraz koji se nazirao u očima tog divljeg čoveka kad god bi je pogledao. Carstva su padala kada su vitke ruke jedne žene povlačile konce sudbine. Iznenada, ona se ukoči i ispruži ruku.

— Gledaj!

Jedva vidljiv, jedan oblak čudnog izgleda visio je nad udaljenim vrhom.

Bio je grimizne boje, prošaran zlatom. Oblak se kretao; okretao se i, svakim obrtajem, kao da se sažimao. Ubrzo se pretvorio u uskovitlano vreteno koje je bleštalo na suncu. Zatim se iznenada odvojio od snegom prekrivenog vrha, lebdeo nekoliko trenutaka iznad bezdana kao raznobojno pero, a onda potpuno nestao s neba.

— Šta je to moglo da bude? — upita devojka osećajući nelagodnost zbog onoga što je videla.

— Šta god da je brđani to nazivaju Jimšinim ćilimom — odgovori Konan. — Imao sam priliku da vidim njih pet stotina kako beže kao da im je đavo za petama da bi se sakrili u pećine i šupljine samo zato što su videli kako se jedan takav oblak uzdiže sa onog vrha. - Šta... ?

Projahali su kroz uzan, strm procep između stena i izbili na jedan široki greben sa čije su jedne strane štrčale okomite stene, a sa

druge zjapio ogroman ponor. Jedva vidljiva staza pružala se duž grebena, zavijala za jednu izbočinu, da bi se ponovo pojavila tu i tamo na svom putu nizbrdo.

Samo što je izašao iz procepa na greben, vranac stade u mestu i frknu.

Konan ga nestrpljivo obode, ali konj opet frknu i zabaci glavu, naprežući se i podrhtavajući kao da je pred njim neka nevidljiva prepreka.

Konan opsova i sjaha, podigavši i Jasminu istovremeno. Krenuo je napred sa ispruženom rukom, kao da je očekivao da će naići na nevidljivu barijeru, ali ništa ga nije zaustavilo. Međutim, kada je pokušao da povede konja, ovaj zaništa i trže se unazad. Onda Jasmina kriknu, a Konan se okrete, krenuvši rukom ka dršci noža.

Ni on ni devojka ga nisu videli da dolazi, ali on je stajao ispred njih, prekrštenih ruku - bio je to čovek u odori od kamilje dlake i sa zelenim turbanom na glavi. Konan zabrunda, iznenađen što vidi čoveka koga je vranac pregazio u klancu iza vazulskog sela.

— Ko si ti, do đavola? — upita on.

Čovek ništa ne odgovori. Konan primeti da su mu oči bile razrogačene, ukočenog pogleda i nekako čudno sjajne. I te oči prikovaše njegove kao magnet.

Kemsina mađija se zasnivala na hipnozi, što je slučaj sa najvećim brojem istočnjačkih mađija. Nebrojene generacije su tokom vekova pripremale put hipnotizeru. One su čvrsto verovala u realnost i moć hipnoze, stvarajući, kroz masovno mišljenje, veličanstvenu, mada neopipljivu, atmosferu u kojoj je jedinka, zadojena verovanjima tog podneblja, bila potpuno bespomoćna.

Međutim, Konan nije bio sin Istoka. Njegove tradicije mu nisu ništa značile; on je bio proizvod jednog sasvim stranog podneblja. Hipnoza čak nije bila ni mit u Simeriji. Nasleđe koje je pripremalo one rodnom sa Istoka za predavanje hipnotizeru nije bilo i njegovo nasleđe.

Znao je šta Kemsina pokušava da učini s njim; osećao je jačinu čarobnjakove moći samo kao slabašno pomeranje i trzanje koje je mogao da strese sa sebe kao što čovek skida paučinu sa svoje odeće.

Shvativši da ima posla sa crnom mađijom i neprijateljem, on izvuče svoj dugi bodež i skoči, hitar kao planinski lav.

Ali, Kemsu nije bio samo stručnjak za hipnozu. Mada je pomno pratila svaki pokret njih dvojice, Jasmina nije uspjela da vidi pomoću kakvog je trika čovek u zelenom turbanu uspeo da izbegne smrtonosni napad. Oštro sečivo je skliznulo između njegovog boka i podignute ruke, a Jasmini je izgledalo kao da je Kemsu samo dotakao Konanov masivni vrat. Ipak, Simerijanac se skljojao kao zaklani vo.

Međutim, Konan nije bio mrtav; ublaživši pad levom rukom, on zamahnu nožem put Kemsinih nogu, tako da je Rakša izbegao ranjavanje samim čudom kada se bacio na leđa. U tom času Jasmina ponovo kriknu jer je ugledala jednu ženu kako izlazi iza stene i prilazi čoveku u zelenom turbanu. Bila je to Gitara. Međutim, pozdrav zamre na Devinim usnama kada je spazila zlonamerni izraz na njenom prelepom licu.

Konan se polako pridizao, potresen i ošamućen od podmuklog udarca koji je usavršila veština zaboravljena mnogo pre nego što je Atlantida potonula. Udarac je bio takav da bi slomio vrat nekom slabijem čoveku kao da je trula grančica. Kemsu je zurio u njega oprezno i donekle nesigurno. Rakša je spoznao svu jačinu svoje moći kada je bio suočen sa noževima razbesnelih Vazulaca u klancu iza Kurama; ali, otpornost Simerijančeva kao da je donekle poljuljala njegovo novootkriveno samopouzdanje. Mađija uspeva kada je pothranjuje uspeh, a ne neuspeh.

On koraknu ka Konanu, podižući ruku - a onda stade kao ukopan, zabačene glave unazad, širom otvorenih očiju, podignute ruke. Protiv svoje volje, Konan pogleda u pravcu Kemsinog pogleda, a isto učiniše i devojke.

Niz padine planine, kao kovitlac blistave prašine koji tera vetar, spuštao se grimizni, vretenast oblak. Kemsino tamnoputo lice najednom posive; ruka poče da mu drhti, a onda je on spusti uz telo. Devojka koja je bila s njim oseti da se on promenio, pa ga upitno pogleda.

Grimizno vreteno se odvoji od padine planine i spusti se obrušavajući se dugo. Zaustavilo se na grebenu između Konana i

Kemse, pa se Rakša odmače uz prigušeni uzvik. Uzmicao je, gurajući devojku Gitaru nazad svojim rukama u želji da je zaštiti.

Grimizni oblak je lebdeo za trenutak u vazduhu vrteći se kao pravo vreteno, blešteći pri vrhu. A onda, bez ijednog znaka upozorenja, oblak je nestao, kao što nestaje mehurić kada se rasprsnje. Na grebenu su stajala četvorica ljudi. To je bilo čudesno, neverovatno, nemogućno, pa ipak je bilo stvarno. Oni nisu bili duhovi ili fantomi. Bila su to četvorica visokih muškaraca, obrijanih, lešinarskih glava, u dugim crnim odorama koje su im skrivale stopala. I ruke su im bile sakrivene pod naborima širokih rukava.

Stajali su tako ćutke, klimajući svojim obrijanim glavama. Bili su okrenuti licem ka Kemsu, ali je Konan, mada im se nalazio iza leđima, osetio kako mu se krv ledi u žilama. Ustajući, on se polako povuče unazad i stade uz drhtavo rame crnog ždrepcu. Devi mu priđe i podvuče mu se pod ruku, jedino se tako osećajući sigurnom. Niko nije progovorio ni reč. Tišina je lebdele oko njih kao ogrtač.

Sva četvorica ljudi u crnim odorama zurila su u Kemsu. Njihova lešinarska lica su bila nepokretna, a oči su im odavale sklonost ka samoispitivanju i razmišljanju. Kemsu se tresao kao da ima groznicu.

Stopala su mu bila čvrsto prikovana za tle, a mišići napeti kao da vodi fizičku borbu. Znoj mu je tekao u potocima niz tamnoputo lice. Desnom rukom je stiskao nešto sakriveno pod svojom odorom takvom silinom da je zaustavio dovod krvi, te mu je šaka bila potpuno bela. Levu ruku beše spustio na Gitarino rame, stežući je u agoniji kao davljenik. Ona nije ni uzmakla niti je zaplakala, mada joj je Kemsu zario prste kao da su kandže u njenu nežnu kožu.

Konan je imao prilike da vidi na stotine borbi tokom svog divljeg života, ali nikada ni nalik ovoj u kojoj su četiri đavolske volje nastojale da pobede jednu slabiju, ali podjednako demonsku, koja im se suprotstavljala.

Međutim, Konan je jedva naslućivao monstruožnu odliku te jezive borbe.

Leđima uza zid, priteran u ćošak od strane svojih bivših učitelja i gospodara, Kemsu se borio za goli život, koristeći pri tom svu mračnu silu, sve strašno znanje koje su mu oni preneli tokom dugih, sumornih godina koje je proveo kao novajlija, pokorno ih služeći.

Bio je moćniji nego što je i sam mislio, a korišćenje te moći u sopstvene ciljeve kao da je otvorilo prikrivene rezervoare sila. A očajanje i ogroman strah kao da su mu dali neku izuzetnu energiju. Posrtao je od siline nemilosrdnih, hipnotičkih očiju, ali nije pao. Crte lica su mu bile iskrivljene u zverski osmeh od agonije koju je trpeo, a udovi savijeni kao da je razapet na spravi za mučenje. Bio je to rat duša, zastrašujućih umova zadojenih znanjem koje je bilo zabranjeno čoveku više od milion godina, mentaliteta koji su ponirali u najdublje ponore i istraživali tamne zvezde gde se stvaraju senke.

Jasmina je to lakše mogla da razume nego Konan. Isto je tako naslućivala i zašto Kemsu uspeva da se odupre udruženom napadu četiri paklene volje koje su mogle da u paramparčad razbiju stenu na kojoj je stajao. Razlog je bila devojka za koju se držao snagom očajnika. Ona je predstavljala oslonac njegovoj posustaloj duši, izloženoj talasima tih psihičkih emanacija. Njegova slabost bila je sada njegova snaga. Njegova ljubav prema toj devojci, ma koliko žestoka i zla bila, predstavljala je sponu koja ga je vezivala za čovečanstvo, pružajući zemaljsku potporu njegovoj volji, lanac koji njegovi nadljudski neprijatelji nisu mogli da prekinu; bar ne kroz Kemsu.

Shvatili su to pre nego on. I jedan od njih skrete svoj pogled sa Rakše na Gitaru. Nije naišao ni na kakav otpor. Devojka se zgrči i skupi kao list za vreme suše. Gonjena nadljudskom silom, devojka se istrže iz zagrljaja svog dragana pre nego što je shvatio šta se dešava. A onda se dogodilo nešto strašno. Počela je da uzmiče ka provaliji, licem okrenuta svojim mučiteljima, očiju praznog pogleda kao tamno, sjajno staklo iza koga je ugašena svetiljka. Kemsu zaječa i zatetura se ka njoj, nesvesno upadajući u zamku koju su mu pripremili. Rastrzani um nije mogao da izdrži u neravnopravnoj borbi. Bio je potučen, obična slamka u njihovim rukama.

Devojka je kao automat koračala natraške, a Kemsu se ošamućeno teturao ka njoj, uzalud pružajući ruke, ječeći i mrmljajući kletve u svom bolu, jedva dižući umrtvljene noge.

Na samoj ivici provalije, devojka zastade, ukoči se, a on pade na kolena i počeo da puzi ka njoj jecajući, nastojeći da je uhvati i tako spase jezive smrti. Međutim, kada je već bila nadohvat njegovih

nespretnih prstiju, jedan od čarobnjaka se nasmeja, a njegov osmeh odjeknu kao bronzano zvono pakla. Devojka se iznenada zatetura a svest joj se, kao vrhunac prefinjene svireposti, vrati. U očima joj zaiskri ogroman strah kada je shvatila da joj nema spasa. Ona vrisnu, očajnički pruži ruke ka rukama svog dragana koje su grčevito grabile ka njoj, a onda, ne mogavši da se dokopa sigurnog tla, pade glavačke u provaliju vrisnuvši poslednji put.

Kemsa dobaulja do ivice provalije i zagleda se u njene nemerljive dubine, mičući usnama dok je nešto mrmljao za sebe. Zatim se okrete i zagleda se u svoje mučitelje, razrogačenih očiju u kojima nije bilo ni tračka ljudskog. Zaurlavši gromoglasno i skoro zatresavši stene svojim glasom, on se podiže i pojuri na njih sa nožem u ruci.

Jedan od Rakši istupi i udari stopalom o stenu. Samo što je to učinio, okolinom se razleže potmula tutnjava a potom i zaglušujući prasak. Tamo gde je udario nogom pojavila se pukotina u čvrstoj steni koja se širila neopisivom brzinom. A onda, uz pravu grmljavinu, jedan veliki deo grebena se odvoji od cele gromade. Za trenutak su mogli da vide Kemsu.

kako sumanuto mlata rukama. Već sledećeg trena on nestade zajedno sa odronjenim kamenjem koje se bučno survavalo u provaliju.

Zlokobna četvorka se zamišljeno zagleda u oštru ivicu koja je sada predstavljala novi obod provalije, a onda iznenada okrete. Konan, oboren s nogu od potresa u planini, polako je ustajao, istovremeno podižući i Jasminu. Činilo mu se da se kreće isto onoliko sporo koliko i njegove misli. Bio je ošamućen i osećao se beskrajno glupo. Znao je da mora po svaku cenu da stavi Devi na vranca i odjaše s njom što pre, ali neka neobjašnjiva obamrlost mu je pritisla i telo, i um.

Sada se čarobnjaci okreteše ka njemu; podigli su ruke i, na njegove užasnite oči, počeli da se rasplinjuju, gube obrise, kada se oko njihovih nogu pojavi neki crveni dim koji poče da se diže i obavija ih. Iznenada ih je prekrilo uskovitlani oblak. Tada primeti da je i sam bio obavijen zaslepljujućom crvenom izmaglicom, a uši mu zapara Jasminin vrisak.

Potom je i vranac zanjištao kao čovek na mukama. Devi bi istrgnuta iz njegovih ruku, a kada on slepo zamahnu nožem, strahoviti udarac

nalik naletu oluje ga obori s nogu i on se sruši na kamenito tle. Ošamućeno je gledao kako se grimizni vretenasti oblak uzdiže i penje iznad padina planine. Jasmina beše nestala, zajedno sa četvoricom muškaraca u crnom.

S njim je na grebenu bio samo prestravljeni vranac.

7. Na putu za Jimšu

Kao što se magla povlačila kada dune jači vetar, tako se i Konanu razbistri glava. Uz strašnu kletvu, on se baci u sedlo, a vranac se prope pod njim njišteći. Konan se zagleda u padine planine oklevajući nekoliko trenutaka, a onda se uputi stazom u pravcu u kojem je išao pre nego što su ga zaustavili Kemsini trikovi. Međutim, sada nije jahao odmerenim korakom. Opustio je uzde i vranac je poleteo kao munja, kao da je hteo da se kroz fizički napor oslobodi hysterije koja ga je malopre obuzela. Preko grebena i oko izbočine, pa onda dole niz uzanu stazu koja je presecala strmu padinu, jahao je varvarin vratolomnom brzinom. Staza je sledila udubljenje u kamenu koje se zavojito spuštalo preko terasastih nivoa u dolinu. U jednom trenutku je spazio, daleko ispod, gomilu kamenja koje se bilo odronilo sa grebena. Bile su to gigantske gromade nagomilane u podnožju jedne ogromne litice.

Dno doline je još uvek bilo daleko ispod njega kada je stigao do jednog dugog i visokog grebena koji se odvajao od padine kao prirodna cesta. On se uputi duž tog grebena dok su se padine grebena sa obe strane gotovo okomito survavale u dolinu. Već je mogao da razazna pred sobom put kojim je trebalo da ide; još dosta napred, put se spuštao sa grebena i, u obliku potkovice, zavijao nazad ka rečnom koritu s njegove leve strane.

Psovao je što mora da pređe toliko nepotrebnih milja, ali to je bio jedini put. Kada bi pokušao da preseče put sa tog mesta da bi kratio luk, bilo bi isto kao da je pokušao nešto nemoguće. Jedino je ptica čitava mogla prečicom da se spusti do rečnog korita.

I tako je on terao umornog konja sve dok nije začuo topot kopita u dolini. Zauzdavši konja i poteravši ga do ivice litice, on se zagleda u suvo rečno korito koje je krivudalo u podnožju grebena. Njime su sada jahali bradati ljudi na poludivljim konjima, njih pet stotina, naoružani do zuba.

Iznenada, Konan se nagnu nad ponorom i povika.

Na zvuk njegovog glasa tri stotine stopa iznad njihovih glava, divlji jahači zaustaviše konje, a pet stotina bradatih lica se podiže ka

njemu; potmula, duboka vika se razleže kanjonom. Konan nije gubio vreme na nepotrebnoj priči.

— Pošao sam u Gor! — zagrmeo je. — Nisam se ni nadao da ću na putu sresti vas. Sledite me što brže! Pošao sam na Jimšu i...

— Izdajniče! — uzvik je bio kao hladna pljuska u njegovo lice.

— Šta? — povika on i zagleda se dole, odjednom zanemevši.

Video je užagrene oči uperene u njega, lica iskrivljena od gneva, isukane sablje u njihovim rukama.

— Izdajniče! — ponovi ralja iz sveg glasa. — Gde su sedam poglavica koji su bili zatvoreni u Peškauriju?

— Gde bi bili ako ne u guvernerovom zatvoru? — odvrati Konan.

Krvoločni krik iz nekoliko stotina grla mu odgovori, praćen zveketom oružja i takvom galamom da nije mogao da razabere šta viču. Nadjačao je galamu zagrmevši sa grebena:

— Kakva je sad to smicalica? Neka samo jedan od vas govori, da mogu da ga razumem!

Jedan mršavi, stari poglavica odluči da govori u ime svih, pa zavitla svoju sablju ka Konanu umesto uvoda. Zatim povika glasom koji optužuje: — Nisi nam dozvolio da napadnemo Peškauri i oslobodimo našu braću!

— Naravno da nisam, budale! — zaurla razdraženo Konan. — Čak i da ste uspeli da probijete zidine, u šta sumnjam, obesili bi zatvorenike mnogo pre nego što biste došli do njih.

— I zato si otišao sam da pregovaraš sa guvernerom! — nastavi da viče Afgulac, puštajući da ga nosi gnev.

— Pa?

— Gde su naših sedam drugova? — zaurla sada stari poglavica, vitlajući sabljom iznad svoje glave. — Gde su? Svi su mrtvi!

— Šta? — povika Konan i gotovo pade s konja od iznenađenja.

— Da, mrtvi su! — uveri ga pet stotina krvoločnih glasova.

Stari poglavica zamlatara rukama i ponovo uze reč.

— Nisu bili obešeni! — cičao je. — Jedan Vazulac u susednoj ćeliji je video kako su umrli! Guverner je poslao čarobnjaka da ih ubije vradžbinama!

— To mora da je laž! — reče Konan. — Guverner se ne bi usudio.

Sinoć sam razgovarao s njim...

Ovo priznanje je došlo u nezgodan čas. Gromoglasna dreka u kojoj su dominirale mržnja i optužbe ispuni klanac.

— Da! Otišao si sam kod njega! Da nas izdaš! A ono nije laž. Vazulac je pobegao kroz vrata koja je čarobnjak provalio kada je ulazio, a onda to ispričao našim izvidnicima koje je sreo u Zaibaru. Poslali smo ih bili da te traže pošto se nisi vratio. Kada su čuli Vazulčevu priču, odmah su se vratili u Gor, pa smo mi osedlali konje i pripasali mačeve!

— I šta sada nameravate da učinite, budale? — upita Simerijanac.

— Da osvetimo našu braću! — zaurlaše. — Smrt Kšartijama! Ubijte ga, braćo, on je izdajnik!

Strele počеше da mu fijuču pored glave. Konan se podiže u sedlu, pokušavajući da nadjača graju, a onda besan kao ris, prkosan i zgađen, on okrete konja i potera ga u punom galopu putem kojim je došao. Iza i ispod njega, Afgulci su jurili na svojim divljim konjima urlajući od besa, isuviše gnevni da bi se setili da je jedini put kojim bi mogli da dostignu visoki greben duž kojeg je on jahao bio preko suvog rečnog korita, ali, u suprotnom pravcu. Potom je trebalo da prođu široku okuku i krenu zavojitom stazom koja je vodila preko grebena. Kada su se toga setili,

njihov odbačeni poglavica je već bio nadomak mesta gde se greben spajao sa strminom.

Stigavši do litice, on ne krete putem kojim se spustio, već skrete na jedan drugi, jedva primetan među stenama i odronjenim kamenjem, gde je vranac s mukom nalazio uporište. Nije dugo jahao kada vranac frknu i uplašeno ustuknu pred nečim što je ležalo na stazi. Konan spazi jednu krvavu, izlomljenu, izranjavljenu gomilicu koja je nekada bila čovek i koja je sada buncala i škrgutala polomljenim zubima.

Samo su mračni bogovi koji vladaju jezivim sudbinama čarobnjaka znali kako je Kemsu uspeo da izvuče svoje skoro uništeno telo ispod gomile stenja i kamenja i da dopuže uz strmu padinu do staze.

Gonjen nekim nejasnim razlogom, Konan sjaha i stade kraj jezive prilike, znajući da je bio svedok čudesnog zbivanja koje je u potpunosti bilo suprotno prirodi. Rakša podiže svoju izobličenu glavu, a oči, čudne i staklaste od bola i očekivanja smrti koja se približavala, uperi u Konana kada ga je prepoznao.

— Gde su? — zakrklja on glasom koji nije ni iz daleka ličio na ljudski.

— Otišli su u svoj prokleti zamak na Jimši — zabruna Konan. — Sa sobom su odveli i Devi.

— Moram da idem! — mrmljao je čarobnjak. — Poći ću za njima! Oni su ubili Gitaru; ja ću ubiti njih četvoricu iz Crnog kruga, samog Učitelja!

Ubiću... ubiću ih sve!

Pokušao je da pridigne svoje unakaženo telo uz stenu, ali, čak ni njegova nepobediva volja nije više mogla da pokreće jezivu masu u kojoj su se razmrskane kosti držale zajedno samo pomoću iskidanih tkiva i vlakana.

— Pođi za njima! — buncao je Kemsu, a sa usana mu je tekla krvava pljuvačka. — Pođi!

— I hoću — zareža Konan. — Pošao sam da povedem svoje Afgulce, ali oni su se okrenuli protiv mene. Idem na Jimšu potpuno sam. Devi će opet biti u mojim rukama makar morao da srušim tu prokletu planinu rukama. Nisam verovao da će se guverner usuditi da ubije moje ljude kada je Devi bila moja zarobljenica, ali izgleda da se usudio. Zbog toga će ostati bez glave. A ona mi više nije potrebna kao talac, mada...

— Neka Jizilova kletva padne na njih! — zavapi Kemsu. — Idi! Ja, Kemsu, umirem. Čekaj... Uzmi moj pojas.

Pokušao je da svojom smrvljenom rukom odveže pojas, ali se Konan, shvativši šta ovaj pokušava da uradi, sagnu i skide jedan pojas čudnog izgleda sa njegove iskomadane odore.

— Sledi zlatnu žicu kroz provaliju — promrmljao je Kemsu. — Nosi pojas. Dobio sam ga od jednog stigijskog sveštenika. Pomoći će ti, mada je mene izneverio u poslednjem času. Razbij kristalnu kuglu sa četiri zlatna nara. Čuvaj se Učiteljevih transmutacija... ja odlazim Gitari... ona me čeka u paklu - aj, ja Skelos jar!

I tako Kemsu izdahnu.

Konan je zurio u pojas. Dlaka od koje je bio ispleten nije bila konjska dlaka. Bio je ubeđen da je pojas izrađen od gustih, crnih ženskih pletenica.

U očice su bile upleteni sićušni dragulji kakve nikada ranije nije video.

Kopča je takođe bila čudne izrade, u obliku zlatne zmijske glave, pljosnata, u vidu klina, dok su joj krljušti bile izvanredno verno i vešto izrađene. Jaka drhtavica obuže Konana, dok je razgledao pojas, te se on okrete kao da hoće da ga baci u provaliju; onda je zastao, oklevajući, pa ga je najzad opasao oko struka, ispod bakariotskog pojasa. Onda je uzjahao konja i nastavio dalje.

Sunce je zašlo za stene. I dalje se peo istim putem u senci ogromnih litica koja je podsećala na ogromni tamnoplavi ogrtač koji je prekrivao grebene i klance ispod njega. Nije bio daleko od slemena kada je začuo topot potkovanih kopita koji je dopirao iza jedne izbočine u steni na okuci.

Međutim, on ne okrete konja, pošto je staza bila tako uzana da ždrebac ne bi mogao da se okrene zbog svoje veličine. Umesto toga, on ga potera napred, oko izbočine u steni, pa izbi na deo staze koji se donekle širio.

Mnoštvo glasova se preteći zaori ispred njega, ali je njegov ždrebac već bio prikovao jednog uplašenog konja za stenu, te Konan zgrabi jahača za ruku svojim čeličnim šakama i zaustavi isukani mač u vazduhu.

— Kerim Šah! — promrmlja Konan, a vatrene iskrice se rasplamsaše u njegovim očima.

Turanac se nije otimao; postavili su konje da stoje jedan naspram drugog, gotovo se dotičući grudima, a Konanovi prsti se još jače stegli oko desne ruke svoga neprijatelja. Iza Kerim Šaha postrojila se jedna grupa Irakzajaca na mršavim konjima. Gledali su Konana kao vukovi, ne ispuštajući lukove i noževe, zbunjeni i nesigurni zbog uzane staze i opasne blizine provalije koja je zjapila ispod njih.

— Gde je Devi? — strogo upita Kerim Šah.

— Šta se to tebe tiče, hirkanijanska uhodo? — zareža Konan.

— Znam da je kod tebe — odvrati Kerim Šah. — Pošao sam na sever sa nekolicinom brđana, ali smo upali u zasedu naših neprijatelja kod prolaza Šalihaz. Većina mojih ljudi je pobijena, dok su nas, preživeli, gonili kroz brda kao zečeve. Kada smo im, najzad, izmakli, skrenuli smo na zapad, ka prolazu Amir Jehun i jutros nabasali na jednog Vezulca koji je lutao brdima. Bio je potpuno lud,

ali uspeo sam dosta da zaključim iz njegovog blebetanja pre nego što je umro. Saznao sam da je on jedini preživeli iz čete koja je pratila poglavicu Afgulaca i zarobljenu Kšatrijku u klanac iza sela Kuruma. Buncao je dosta o čoveku u zelenom turbanu koga je Afgulac pregazio, ali koji je, kada su ga Vazulci napali, uništio sve do jednoga nekom čarolijom kao što vatra gonjena vetrom zbriše roj skakavaca.

Kako je taj čovek uspeo da preživi, ne znam, niti je on sam to znao, ali sam dovoljno čuo da shvatim da je Konan od Gora bio u Kurumu sa svojom kraljevskom zarobljenicom. Kako smo zalazili dublje u brda, naišli smo na jednu nagu Galzajku koja je nosila tikvu sa vodom i koja nam je ispričala kako ju je napao i svukao do kože jedan stranac u odeći afgulskog poglavice. Dodala je još i da je on dao njenu odeću jednoj Vendijki koja je jahala s njima. Rekla nam je i da ste otišli na zapad.

Kerim Šah nije našao za shodno da kaže da je bio na putu da se sretne sa očekivanim trupama iz Sekunderama kada je naišao na zasedu neprijateljskih brđana. Put ka dolini Gurašah kroz prolaz Šalizah je bio duži od puta koji je vijugao kroz prolaz Amir Jehun, ali je ovaj drugi dobrim delom prolazio kroz teritoriju Afgulaca, a Kerim Šah se svim silama trudio da ih izbegne dok ne stane na čelo velike armije.

Onemogućen da krene putem do Šalizaha, on je skrenuo na zabranjeni put i jahao je njim sve dok nije saznao da Konan još nije stigao u Afgulistan sa svojom zarobljenicom. Tada je skrenuo na jug i forsirao svoju malu grupu u nadi da će naići na Simerijanca pre nego što izađu iz brda.

— Zato bi ti bilo bolje da mi kažeš gde je Devi — predloži Kerim Šah.

— Više nas je...

— Neka samo jedan od tvojih pasa odapne strelu i ti ćeš leteti u provaliju — pripreti Konan. — U svakom slučaju, ne savetujem ti da me ubiješ. Pet stotina krvoločnih Afgulaca mi je za petama i, kada saznaju da si ih pretekao, odraće te živog. Uostalom, Devi nije kod mene. Ona je u rukama Crnih vidovnjaka sa Jimše.

— Tarime! — prigušenim glasom izusti Kerim Šah kletvu, prvi put se vidno uznemirivši. — Kemsu...

— Kemsu je mrtav — zabruna Konan. — Njegovi gospodari i učitelj i poslali su ga zajedno sa odronom u dolinu. A sada, skloni se da prođem.

Bilo bi mi drago da te ubijem kada bih za to imao vremena, ali upravo sam krenuo na Jimšu.

— Idem s tobom — iznenada reče Turanac.

Konan mu se nasmeja.

— Zar misliš da ću ti verovati, hirkanijansko pseto?

— Ne moraš — odvrati Kerim Šah. — Obojica želimo Devi. Ti znaš zašto je ja hoću; kralj Jezdigerd priželjkuje da pripoji njeno kraljevstvo svom carstvu, a nju da pridoda svom haremu. A tebe poznajem još iz dana kada si bio kozački ataman u stepi; i zato znam da je tvoj cilj opšta pljačka.

Hoćeš da opljačkaš Vendiju i da izvučeš ogroman otkup za Jasminu. I zato predlažem da privremeno, bez ikakvih iluzija o nama, sklopimo primirje, ujedinito snage i pokušamo da spasemo Devi od Vidovnjaka. Ako uspemo i preživimo, možemo da dvobojem rešimo kome će devojka pripasti.

Konan ga je netremice gledao nekoliko dugih trenutaka, a onda klimnuo glavom i pustio Turančevu ruku.

— Dogovoreno. A šta je s tvojim ljudima?

Kerim Šah se okrete ćutljivim Irakzajcima i kratko im reče: — Ovaj poglavica i ja idemo na Jimšu da se borimo protiv čarobnjaka.

Hoćete li da pođete s nama ili ćete ostati da dočekate Afgulce koji će vas žive odrati.

Oni ga pogledaše svojim tamnim očima u kojima se čitao fatalizam.

Bili su osuđeni na propast, znali su to, još od časa kada su ih raspevane strele Dagozajaca oterale sa puta za Šalizah. Ljudi iz donjeg Zaibara imali su mnogo krvnih osveta među stanovnicima brda. Bilo ih je isuviše malo da bi mogli da se probiju kroz brda do sela na granici bez pomoći lukavog Turanca. Već su se smatrali mrtvima, tako da je i njihov odgovor mogao da se čuje samo od ljudi koji su unapred znali da će umreti.

— Idemo s tobom i umrećemo na Jimši.

— Onda, tako mi Kroma, pođimo — progundā Konan, nestrpljivo se premeštajući s noge na nogu dok je zurio u daljinu koja je u sumrak bila tamno modra. — Moji vuci su ostali za mnom i trebaće im sati da me stignu. Ipak, izgubili smo dosta vremena.

Kerim Šah lagano potera svog konja natraške, između crnog ždrepcā i stene, a onda ga pažljivo okrete, vrati mač u korice i dade znak svojim ljudima da krenu. Ubrzo je grupa jahala uskom stazom brzinom koju im je opasan put dozvoljavao. Stigli su na jedno sleme u blizini mesta na kome je Kemsā zaustavio Simerijanca i Devi. Staza kojom su išli bila je opasna, čak i za brđanina, tako da ju je izbegao kada je Jasmina bila s njim, mada je Kerim Šah bez dvoumljenja krenuo njom, verujući da je i Konan isto uradio. Čak je i Konan odahnuo s olakšanjem kada su konji prešli poslednju ivicu. Kretali su se kao sablasni jahači kroz začarano carstvo senki. Samo su lagana škripa kože i zveket čelika obeležavali njihov prolaz, a onda bi tamne padine planine ostale ponovo gole i tihe na svetlosti zvezda.

8. Jasmina upoznaje potpuni užas

Jasmina je imala vremena samo da jednom vrisne kada je osetila da je uhvaćena u onaj purpurni kovitlac i otrgnuta iz ruku svog zaštitnika neopisivom silinom. Vrisnula je samo jednom, a onda više nije imala vazduha da bi mogla da viče. Bila je zaslepljena, zaglunula, zanemela i ubrzo se i onesvestila kada je vetar pobesneo oko nje. Ošamućeno je bila svesna vrtoglave visine i omamljujuće brzine, zbunjeno konstatujući da su prirodni osećaji postali zbrkani. Potom je osetila vrtoglavicu i izgubila svest.

Nešto od tih osećaja se zadržalo i kada je došla sebi; tako je vrisnula i počela pomamno da mlatara rukama, kao da želi da se od nečega odbrani.

Prsti joj se sklopiše oko mekane tkanine, pa je obuze olakšanje što je nešto, ipak, postojano. Onda se obazrela oko sebe da vidi gde se nalazi.

Ležala je na jednom uzvišenju prekrivenom crnim somotom. Uzvišenje se nalazilo u jednoj ogromnoj, slabo osvetljenoj odaji čiji su zidovi bili prekriveni ćilimima zagasitih boja po kojima su puzali zmajevi izrađeni sa gotovo odbojnom vernošću. Ustalasane senke samo su nagoveštavale da je tavanica visoka, dok je mrak koji je još više doprinosaio takvom utisku obavio svaki kutak. Izgleda da nije bilo ni prozora ni vrata na zidovima, ili su ih prekrivale teške draperije. Jasmina nije uspela da utvrdi odakle dopire prigušena svetlost. Ogromna odaja je bila carstvo tajni, senki i tamnih oblika za koje nije mogla da se zakune da su se pomerili, a opet su joj okupirali svest donoseći nejasan i nedefinisan strah.

Najzad se njen pogled zaustavi na nečemu opipljivom. Na drugom, nešto manjem uzvišenju od ahata, nekoliko koraka dalje od nje, sedeo je jedan čovek ukrštenih nogu i zamišljeno je posmatrao. Duga odora od crnog pliša, izvezena zlatnim koncem, komotno mu je padala, tako da je prikrivala njegov stas. I ruke su mu bile prekrštene i zavučene u rukave odore. Na glavi je imao kapu od pliša. Lice mu je bilo smireno, spokojno, čak dopadljivo. Oči su mu bile svetlucave i pomalo iskošene. Nijedan mu se mišić nije

pokrenuo dok je sedeo i posmatrao je, niti je promenio izraz lica kada je primetio da je došla svesti.

Jasmina oseti kako je strah sve više obuzima, kao da neko sipa ledenu vodu duž njene gipke kičme. Pridigla se na laktove i brižno se zagledala u stranca.

— Ko ste vi? — upita ga, a glas joj se učini nekako slabašnim.

— Ja sam gospodar Jimše — odgovori čovek dubokim i zvonkim glasom koji je podsećao na blage tonove zvona u hramu.

— Zašto ste me doveli ovamo? — pitala je dalje devojka.

— Zar me vi niste tražili?

— Ako ste jedan od Crnih vodovnjaka — da! — usplahireno odgovori ona, verujući da je on u stanju da joj čita misli.

On se tiho nasmeja, a Jasmina oseti kako joj se koža još jednom naježila.

— Hteli ste da okrenete divlju decu brda protiv Vidovnjaka Jimše! — reče i nasmeši se on. — Pročitao sam to u vašim mislima, princezo. Znam sve šta se dešava u vašoj maloj, ljudskoj svesti ispunjenoj jadnim snovima o mržnji i osveti.

— Ubili ste mi brata!

Gnev je počeo da potiskuje njen strah; šake su joj bile zgrčene, a telo ukočeno.

— Zašto ste ga progonili? Nikada vam nije naudio. Sveštenici kažu da su Vidovnjaci iznad mešanja u ljudske stvari. Zašto ste uništili kralja Vendije?

— Kako jedno obično ljudsko biće može da shvati motive jednog Vidovnjaka? — mirno odvrati Gospodar. — Moji akoliti u hramovima Turana, koji stoje iza sveštenika Tarima, molili su me da intervenišem u korist Jezdigerda. Iz razloga poznatih samo meni, ja sam udovoljio njihovoj molbi. Kako da objasnim svoje razloge vašem jadnom intelektu?

Ne biste razumeli.

— Ja razumem ovo: moj brat je umro!

Suza bola i gneva učiniše da joj glas zadrhti. Podigla se na kolena i zagledala se u njega razrogačenim i užagrenim očima, gipka i opasna u tom trenutku kao panterica.

— Kao što je Jezdigerd želeo — složi se Gospodar mirnim glasom.
—Potpirivanje njegovih ambicija je jedno vre me bilo moj hir.

— Da li je Jezdigerd vaš vazal?

Jasmina je nastojala da joj glas bude što smireniji. Osetila je da joj koleno pritiska neki tvrd predmet pod naborima prekrivača. Jedva primetno se pomerila i zavukla ruku pod nabor.

— Zar je pas koji liže otpatke u dvorištu hrama božji vazal? — odvrati joj gospodar.

Izgledalo je kao da on ne primećuje postupak koji je htela da prikrije.

Skriveni pod prekrivačem od pliša, njeni prsti se sklopiše oko predmeta za koji je bila sigurna da je zlatna drška bodeža. Spustila je glavu da bi prikrila likovanje u svojim očima.

— Jezdigerd mi je dosadio — reče Gospodar. — Sada imam druge zanimacije - ha!

Divlje uzviknuvši, Jasmina skoči kao mačka iz džungle i ubilački zamahnu nožem. Onda se saplela i skliznula na pod, gde se uplašeno šćućurila, zureći u čoveka na postolju. On se nije ni pomerio; njegov tajanstveni osmeh ostao je isti. Podigla je drhtavu ruku i razrogačenih očiju se zagledala u nju. U šaci nije držala bodež; njeni prsti su bili savijeni oko polomljene drške zlatnog lotosa čije su zgnječene latice tužno visile.

Ona baci cvet kao da je zmija i otpuza što dalje od svog mučitelja.

Vratila se uzvišenju na kome je do maločas ležala, pošto je bar to bilo dostojnije jedne kraljice nego puzanje po podu kraj nogu čarobnjaka, a onda ga zabrinuto pogledala, očekujući odmazdu.

Ali, gospodar nije učinio ništa.

— Sva je materija jedno onome koji poseduje ključ kosmosa — zagonetno je rekao. — Upućenom čoveku ništa nije nepromenjivo. Po njegovom nahođenju čelik se rascvetava u nekoj bezimenoj bašti, a cveće se pretvara u mačeve na mesečini.

— Vi ste đavo — kroz jecaj reče Jasmina.

— Taman posla! — nasmeja se on. — Rođen sam na ovoj planeti, davno. Nekada sam bio običan čovek, pa ni do sada, posle nebrojanih eona bavljenja magijom, nisam izgubio sve ljudske odlike. Čovek koji savlada crnu magiju moćniji je od đavola. Ja sam

poreklom čovek, ali vladam demonima. Videli ste gospodare Crnog kruga. Poremetili biste pameću kada bih vam rekao iz kog sam ih dalekog carstva dozvao i od kakve ih strašne sudbine štitim pomoću čarobnog kristala i zlatnih zmija.

Ali, samo ja mogu da im zapovedam. Moj budalasti Kemsas je nameravao da postane velik - jedna budala, razvaljivao je vrata i prebacivao sebe i svoju ljubavnicu od brda do brda! Pa ipak, da nije nastradao, njegova moć bi dostigla moju.

On se ponovo nasmeja.

— A vi, jedna, smešna žena! Nameravali ste da navedete čupavog brdskog poglavicu da napadne Jimšu! A tek činjenica da ste mu pali u ruke nalikuje šali koju sam ja mogao smisliti, da sam se toga setio.

A u vašoj sam detinjastoj svesti video da nameravate da ga zavedete svojim ženskim čarima da biste pokušali da ostvarite svoj cilj.

Ipak, i pored gluposti, vi ste lepa žena, ugodna za gledanje. Odlučio sam da vas zadržim kao svoju robinju.

Kćerka hiljadu ponosnih careva zinu od sramote i besa kada je čula tu reč.

— Nećete se usuditi!

Njegov podrugljivi smeh ošinu je kao bič po njenim obnaženim ramenima.

— Zar se kralj ne usuđuje da zgazi crva na putu? Mala ludo, zar ne shvataš da mi tvoj kraljevski ponos znači isto koliko i slamka koju nosi vetar? Meni, koji sam okusio poljupce kraljica pakla! Videla si kako se obračunavam sa onima koji mi se suprotstave!

Uplašena i zadivljena, devojka se šćućuri na podijumu. Svetlost je polako bivala sve slabija i sablasnija. Crte gospodarevog lica sve su se slabije razaznavale. Glas mu je poprimio novi, zapovednički prizvuk.

— Nikada vam neću popustiti!

Glas joj je podrhtavao od straha ali je zvučao odlučno.

— Popustićeš — odvrati on s užasavajućom ubedljivošću. — Strah i bol će te primorati. Šibaću te užasima i agonijom do poslednjeg delića tvoje izdržljivosti, sve dok ne budeš kao istopljeni vosak koji ću ja savijati i oblikovati kako mi bude volja. Upoznaćeš disciplinu

kakvu nijedna smrtna žena nije upoznala. Na moju i najmanju zapovest odgovaraćeš kao da je nepromenljiva volja božja. Ali, prvo, da bi bila malo manje ponosna, putovaćeš u prošlost kroz zaboravljene vekove i videćeš sve oblike koji su činili tebe. Aj, jil la kosa!

Na te reči, polumračna odaja poče da gubi obrise na Jasminine oči.

Koža na temenu joj se naježila, a kosa nakostrešila, dok je jezikom pritisnula nepce. Negde se oglasio gong dubokim, pretećim zvukom.

Zmajevi na draperijama su zablistali kao plava vatra, a onda nestali.

Gospodar na svom podijumu postade bezoblična senka. Prigušeno svetlo je ustupilo mesto gustom, gotovo opipljivom mraku koji je pulsirao od nekih čudnih zračenja. Više nije mogla da vidi gospodara. Više ništa nije mogla da vidi. Imala je čudni osećaj da su se zidovi i tavanica strahovito udaljili od nje.

A onda, negde u toj tami, pojavi se svetlost nalik svicu koji je ritmički svetleo i gasio se. Svetlost je prerasla u zlatnu kuglu i, kako je ona rasla, tako je svetlost bivala intenzivnija i bleštavobela. Iznenada je eksplodirala i preplavila tamu belim iskrama koje nisu osvetljavale senke. Ali, kao utisak koji se javlja u tmuni, ostao je slabašan sjaj koji je otkrivao jednu tamnu motku koja se uzdizala iz zasenčenog poda. Na njene oči, motka je počela da se širi i da poprima oblik; pojavile su se drške i široko lišće, a potom i ogromni, crni cvetovi puni otrova. Uzdizali su joj se iznad glave dok je šćućurena ležala na podijumu. Prefinjen miris ispuni odaju. Bila je to slika strašnog crnog lotosa koji je rastao na njene oči, baš kao što raste u sablasnim, zabranjenim džunglama dalekog Kitaja.

Široki listovi kao da su bili živi i odisali su zlom. Cvetovi su se povijali ka njoj kao živa bića, klimajući se poput zmija na savitljivim stabljikama.

Biljka se uzdizala nad njom, tamna senka naspram još tamnije pozadine, zaluđujući devojkicu. U glavi joj se vrtelo od omamljujućeg mirisa koji je biljka širila, te ona pokuša da siđe sa podijuma. Ali, već sledećeg trenutka se grčevito uhvatila za pokrivač jer je imala utisak da se podijum nagnuo pod jednim nemogućim uglom. Ona vrisnu od straha i još čvršće steže crni prekrivač, a onda oseti kako je nešto nemilosrdno vuče. Imala je osećaj da gubi razum i da sve što je

postojano nestaje. Bila je uzdrhtali atom svesnog koji juri kroz crni, zaglušujući i ledeni vakum, nošen nekim strahovitim vetrom koji je pretio da ugasi slabašnu iskru života u njoj kao što se sveća gasi na oluji.

Onda je nastupio period kada je sve bilo samo slepi nagon i kretanje, kada se atom koji je ona bila pomešao i stopio sa nebrojenim drugim atomima života u nastanku u uzburkanoj močvari postojanja; potom su je sile stvaranja oblikovale sve dok se nije ponovo pojavila kao svesna jedinka, vrteći se beskrajnim kovitlacem života.

U izmaglici užasa, ona je ponovo proživljavala sva svoja prethodna postojanja, prepoznala je i opet je bila svako ono telo koje je nosilo njeno ja kroz vekove koji su prolazili. Ponovo je izranjavila svoja stopala na dugom, teškom putu života koji se pružao za njom do pamtiveka. Davno pre prvih nagoveštaja vremena ona je čučala šćućurena i uzdrhtala od straha u praiskonskim džunglama, krijući se od krvoločnih grabljivica.

Odevena u životinjsku kožu, gacala je kroz pirinčane močvare gde joj je voda dosezala do butina i otimala se sa barskim pticama oko dragocenog zrnevlja. Mučila se pored volova da provuče ralo kroz tvrdu zemlju i unedogled radila za razbojem u seljačkim kolibama.

Videla je utvrđene gradove kako nestaju u plamenu i bežala vrišteći od napadača. Posrtala je naga i krvava po vrelom pesku, vezana za stremen goniča robova. Sećala se dodira vrelih, grubih ruku na svom nemirnom telu, stida i agonije brutalne požude. Vrištala je od udaraca bičem i jecala na spravama za mučenje. Skoro luda od straha, opirala se rukama koje su neumoljivo htele da joj spuste glavu na krvavi panj.

Spoznala je porođajne muke i svu gorčinu izneverene ljubavi. Trpela je sav jad, nepravdu i grubosti koje je muškarac nanosio ženi tokom nebrojenih vekova, a osetila je i svu pakost i zloradost žene prema drugoj ženi. I za sve to vreme, kao vatreni bič, provejavala je svest o njenom kraljevskom poreklu. Ponovo je bila svaka žena koja je predstavljala nju kroz vekove, ali je u sebi znala da je Jasmina. Ta svest nije bila izgubljena u procesu reinkarnacije. Istovremeno je bila i naga robinja koja puzi pred bičem i gorda Devi Vendije. I patila je

ne samo kako bi patila ta robinja, već i kao Jasmina, čijem je ponosu bičevanje bilo gore od žigosanja usijanim gvožđem.

Jedan se život slivao u drugi, svaki donoseći svoj deo patnji, sramote i bola, sve dok kao kroz maglu nije čula sopstveni glas kako nepodnošljivo vrišti.

Onda se probudila na postolju u tajanstvenoj odaji.

Pri sablasnoj sivoj svetlosti ponovo je videla i drugo uzvišenje i čoveka u crnoj odori kako sedi na njemu. Zakukuljena glava je bila povijena, visoka ramena nerazgovetno ocrtana naspram nešto svetlije pozadine. Nije sasvim jasno videla svaki detalj, ali je kapuljača, na mestu gde je prethodno bila plišana kapa, izazivala neku nelagodnost kod nje. I dok je tako zurila ispred sebe, odjednom je obuze neopisiv strah koji joj zalepi jezik za nepce - osećanje da prilika koja je tako nepomično sedela na postolju uopšte nije predstavljala gospodara.

Onda prilika ustade i uzdiže se nad njom. Potom se nagnula i obgrlila je svojim dugim rukama prekrivenim crnim, širokim rukavima. Zanemela od strave, borila se protiv neželjenog zagrljaja, iznenađena njihovom snagom.

Glava pod kapuljačom naže se ka njenom licu. Devojka je vrištala i opet vrištala od nepojmljivog straha i gađenja. Koščate ruke su stezale njeno vitko telo, a ispod kapuljače se ukaza lik smrti i propadanja - lice koje je izgledalo kao truli pergament na plesnivoj lobanji.

Ona vrisnu još jednom, a onda, kada se ta iskežena čeljust približila njenim usnama, izgubi svest...

9. Zamak čarobnjaka

Sunce beše odskočilo iznad belih vrhova Himelija. U podnožju jedne duge padine, grupa konjanika se zaustavila i zagledala u visinu. Visoko iznad njih uzdizala se kamena kula, dok su se iza nje presijavali zidovi jednog većeg tornja, u neposrednoj blizini mesta gde je počinjao sneg koji je prekrivao vrhove Jimše. Ceo prizor je odavao utisak nestvarnog ljubičaste padine kako se uzdižu ka tom fantastičnom zamku nalik na igračku zbog prevelike daljine i, iznad njega, beli blistavi vrh kako podupire ledeno plavetnilo.

— Ovde ćemo ostaviti konje — reče Konan. — Ona padina će biti bezbednija ako budemo išli pešice, a ne konjima. Uostalom, konji su gotovi.

Sjahao je s crnog ždrepcu koji je stajao raširenih nogu i povijene glave.

Bez odmora su jahali gotovo cele noći. uzimajući oskudne obroke u sedlu i zaustavljajući se samo kada je konjima odmor bio zaista neophodan.

— Onu prvu kulu drže akoliti Crnih vidovnjaka — reče Konan — tako bar ljudi kažu; oni su psi stražari svojim gospodarima - nižim čarobnjacima. Sigurno je da neće sedeti i sisati prst dok se budemo penjali uz ovu padinu.

Kerim Šah baci pogled na planinu, a onda niz put kojim su došli; već su bili visoko na Jimši, tako da su niži vrhovi planine i litice bili ispod njih.

Turanac je uzalud tražio u tom kamenitom lavirintu pomeranje boja koje bi označilo da su tu ljudi. Bilo je očigledno da su Afgulci u toku noći izgubili trag svog poglavice.

— Pa, hajdemo, onda.

Privezali su konje u jednom šumarku i krenuli ćutke uz padinu. Nigde nije bilo zaklona. Bio je to brisani prostor po kome je bilo razasuto kamenje nedovoljno veliko da prikrije čoveka. Međutim, iza tog kamenja se skrivalo nešto sasvim drugo.

Grupa nije prešla ni pedeset koraka kada nešto iskoči pred njih režeći.

Bio je to jedan od mršavih, divljih pasa od kojih su vrvela brdska sela. Oči su mu bile crvene, a sa čeljusti mu je kapala pena. Iako je Konan predvodio grupu, zver nije njega napala. Projurila je pored njega i bacila se na Kerim Šaha. Turanac odskoči u stranu, tako da ogromni pas skoči na Irakzajca koja je išao za njim. Čovek uzviknu i isturi ruku da se odbrani, ali mu je zver raspori svojim kao bodež oštrim zubima. Već sledećeg trenutka, pola tuceta golih sablji je udaralo životinju. Tek kada je bila bukvalno raskomadana, životinja je prestala da se otima u pokušaju da rastrgne svoje napadače.

Kerim Šah previ povređenu ruku ratnika, zagleda se u njega, a onda se okrete ne rekavši ni reči. Pridružio se Konanu i oni nastavše uspon ćutke.

Nešto posle, Kerim Šah reče:

— Čudno da smo naišli na seosko pseto u ovom kraju.

— Ovde nema otpadaka — primeti Konan.

Obojica se istovremeno okretoše da pogledaju ranjenog ratnika koji je koračao za njima u društvu svojih saplemenika. Znoj mu beše orosio čelo, a usne su mu bile razvučene u bolnoj grimasi. Potom obojica još jednom pogledaše kamenu kulu koja se uzdizala iznad njih.

Neka čudna tišina obavijala je ceo kraj. Kula nije davala znake života, kao ni čudna građevina u obliku piramide koja je stajala iza nje. Ipak, ljudi koji su išli uzbrdo koračali su s takvom napetošću kao da hodaju ivicom kratera. Kerim Šah skide sa ramena moćni turanski luk koji je ubijao na pet stotina koraka, a Irakzajci proveriše svoje lakše i manje ubojite lukove.

Ali, nisu ni stigli na strelomet od kule kada se nešto sruči iz neba bez ikakvog upozorenja. Stvorenje je proletelo tako blizu Konana, da je osetio ledeni vetar na licu od njegovih snažnih krila. Međutim, jedan Irakzajac posrte i pade, dok mu krv šiknu iz prerezanog grkljana. Soko čeličnih krila ponovo se vinu ka nebu, krvavog, sabljastog kljuna, a onda se zanese visoko gore kada zazveča luk Kerim Šaha. Ptica pade kao kamen, ali niko nije video gde je dotakla tle.

Konan se nagnu nad žrtvu napada iz vazduha, ali je čovek već bio mrtav. Niko ne reče ni reči; bilo je potpuno besmisleno isticati kako se ne zna da je soko ikada napao jedno ljudsko biće. Žestoki gnev

poče da vodi borbu sa fatalističkom letargijom u divljoj duši Irakzajca. Dlakavi prsti zategoš lukove i osvetoljubivo se zagledaše u kulu čije im se ćutanje rugalo.

Sledeći napad je odmah usledio. Svi su videli belu loptu dima koja se skotrljala sa ivice kule i spustila niz padinu do njih. Onda su i druge lopte počele da se kotrljaju za prvom. Izgledale su sasvim bezopasno, obične, ćupave lopte od neprozirne pene, ali se Konan ipak izmaće da ne dodirne prvu loptu. Iza njega, jedan od Irakzajaca istupi i zari svoj mać u nestabilnu masu. Usledila je eksplozija belog plamena i lopta je nestala, a od preterano radoznalog ratnika ostala je samo gomilica izgorelih i pocrnelih kostiju. Spržena šaka je još uvek stezala dršku maća izrađenu od slonovaće, ali sećiva više nije bilo. Istopilo se i nestalo u toj neverovatnoj eksploziji. Zaćudo, ostali ratnici koji su stajali u neposrednoj blizini ųrtve nisu pretrpeli nikakve povrede, osim što su bili ošamućeni i zaslepljeni od iznenadnog bleska.

— Izgleda da ih ćelik aktivira — promrmlja Konan. — Pazite, Evo ih opet!

Padina ispred njih je bila skoro prekrivena belim loptama. Kerim Šah zategnu luk i odape strelu pravo u masu, a one lopte koje je ona dotakla raspršiše se kao mehuri na vatri. Njegovi ljudi pođoš njegovim primerom, pa je nekoliko minuta izgledalo kao da oluja besni na padini planine, a munje sevaju i gromovi udaraju. Kada je baraža prestala, u tobolcima strelaca ostalo je jedva nekoliko strela.

Nastavili su put, smrknutih lica, po sagorelom i pocrnelom terenu gde je gola stena na nekim mestima bila pretvorena u lavu od eksplozije onih đavolskih bombi.

Već su bili na strelomet od ćutljive kule, pa se razviše u strelce, napetih nerava, spremni na svaki užas koji bi mogao da ih zadesi.

Na kuli se pojavi jedna prilika i podiže bronzani rog dug deset stopa.

Njegov oštar zvuk zaori se planinom, a ubrzo mu stiže i odgovor. Tle se treslo pod nogama uljeza, a potmula tutnjava se razleže pod zemljom.

Irakzajci počeše da vrište i posrću kao pijani na nesigurnom tlu, a Konan se ustremi, užagrenih oćiju i isukanog bodeža, pravo na vrata

koja su se videla na zidu kule. Iznad njegove glave, rog ponovo zasvira, kao da mu se ruga. A onda Kerim Šah povuče tetivu i odape strelu.

Samo je jedan Turanac mogao da izvede tako nešto. Uurlanje roga je iznenada prestalo, a zameni ga visok, piskav vrisak. Jedna prilika u zelenoj odori posrte na kuli, grčevito se držeći za dugu strelu koja je podrhtavala u njegovim grudima, a onda se preturi preko tornjića. Ogromni rog pade preko grudobrana, ali se zadrža za samu ivicu viseći nesigurno, a jedna druga prilika u dugoj haljini potrča da ga se dočepa, vrišteći od straha. Još jednom zazveča turanski luk i još jednom mu odgovori smrtni ropac žrtve.

Drugi akolit u padu zakači bronzani rog laktom i ovaj pade preko grudobrana na stenovito tle ispod kule gde se razbi u paramparčad.

Konan je trčao takvom brzinom da je već razvaljivao vrata koja su vodila u kulu kada je prestao zveket razbijenog roga. Upozoren instinktom, on odskoči unazad u trenutku kada se istopljeno olovo sruči odozgo.

Međutim, već sledećeg časa je nastavio započeto, udarajući po drvenim daskama još većom žestinom. Na takvu akciju ga je pokrenulo saznanje da su se njegovi neprijatelji služili ovozemaljskim oružjem. Čarolije koje su akoliti poznavali nisu bile brojne. Bilo je vrlo verovatno da su ih već sve iscrpili.

Kerim Šah mu se približavao ubrzanim korakom u pratnji svojih brđana. Odapeli su strele u trku, tako da neke udariše u zid, dok su druge uspele da prelete grudobran.

Teške vratnice od tikovog drveta popustiše pod Simerijančevim nasrtajima, tako da on već sledećeg trena proviri unutra oprezno, očekujući svašta. Pred njim se nalazila jedna odaja kružnog oblika iz koje su zavojite stepenice vodile gore u kulu. Na suprotnoj strani te sobe nalazila su se jedna otvorena vrata kroz koja je mogla da se vidi spoljna padina. Nekih pet ili šest akolita u zelenim haljinama je bežalo padinom.

Konan povika svojim sledbenicima, zakorači u kulu, a onda ga urođena opreznost natera da se vrati napolje, baš u času kada je jedna kamena gromada tresnula o pod, na mestu gde je čas ranije bila njegova noga.

Ponovo dozvavši svoje pratioce, on potrča na suprotnu stranu kule.

Akoliti behu evakuisali prvu liniju odbrane. Kada je Konan izbio na tu stranu, video je njihove zelene odore kako se presijavaju na padini iznad njega. On pojuri za njima dahćući od žeđi za krvlju, a Kerim Šah sa svojim Irakzajcima krete za njim u stopu. Brđani su urlali kao vukovi kada su videli svoje neprijatelje kako beže, tako da je njihov fatalizam privremeno bio potisnut trijumfom.

Ogromno utvrđenje se nalazilo na nižoj ivici uzanog platoa koji se jedva primetno uzdizao. Nekoliko stotina metara dalje odatle, plato se iznenada završavao jednom provalijom koju su mogli da vide nešto dalje. I u tu su provaliju akoliti očigledno skočili, ni za trenutak ne usporavajući.

Njihovi progonitelji videše kako im zelene haljine zalepršaše, a onda i nestadoše preko ivice provalije.

Nekoliko časaka kasnije, i sami su stajali na ivici silnog procepa koji ih je delio od zamka Crnih vidovnjaka. Provalija je imala strme i glatke zidove i protezala se dokle im je pogled dopirao. Pretpostavljali su da ta provalija opasuje celu planinu. Bila je široka blizu četiri stotine metara i duboka nekih pet stotina stopa. U samom klanca, od ivice do ivice, bleskala je i svetlela neka čudna izmaglica.

Pogledavši dole, Konan uzviknu. Daleko dole, spazio je akolite u njihovim zelenim odorama kako se kreću sjajnim dnom klanca. Išli su jedan za drugim u pravcu suprotnog zida.

Kerim Šah odape jednu strelu i ona polete dole uz fijuk. Međutim, kada je dotakla izmaglicu kao da je izgubila zamah i pravac, tako da je promenila cilj.

— Ako su oni sišli, možemo i mi! — reče Konan, dok je Kerim Šah zapanjeno gledao za svojom strelom. — Poslednji put sam ih video na ovom mestu...

Žmirkajući, on spazi nešto nalik zlatnom koncu kako se pruža celom širinom kanjona. Činilo mu se da akoliti prate tu nit, a onda se iznenada seti Kemsinih reči: »Sledi zlatnu žicu!« Na ivici klanca, pipajući, on pronade zlatnu žicu koja je izbijala na površinu u neposrednoj blizini, a onda išla preko ivice klanca, niz zid i preko dna do suprotnog zida. Otkrio je još nešto što ranije nije primetio zbog čudnog preloma svetlosti. Zlatna žica je išla duž jednog uzanog nagiba koji se spuštao do dna klanca. U zidu duž nagiba behu uklesana udubljenja za ruke i noge.

— Ovuda su oni sišli — primeti Konan Kerim Šahu. — Oni nisu pravi čarobnjaci da bi mogli da nestanu na naše oči! Poći ćemo za njima...

Baš u tom trenutku, čovek koga je ujeo besan pas jezivo kriknu i baci se na Kerim Šaha, bljujući penu i škrgućući zubima. Turanac, brz u nogama kao mačka, izmače se u stranu i Irakzajac pade u provaliju. Ostali pojuriše za njim i radoznalo se zagledaše preko ivice kanjona. Nesrećnik nije pao kao kamen, već je lebdeo i polako se njihao, kao kada se tone u vodu, pa se lagano spustio na dno i ostao nepomično da leži.

— Pomrećemo u tom klancu — promrmlja Kerim Šah, uzmakavši od ružičaste izmaglice koja je svetlucala pod njegovim nogama. — Šta ćemo sada, Konane?

— Idemo dalje! — odvratil Simerijanac smrknuto. — Ti su akoliti, ipak, ljudska bića; ako izmaglica nije ubila njih, neće ni mene.

On namesti pojas i prstima dotače opasač što mu ga Kemsada dade; namrštilo se, a onda mu se lice razvuklo u osmeh. Bio je potpuno zaboravio na taj pojas; ipak, već tri puta ga je smrt zaobišla i stigla nekog drugog.

Akoliti su stigli do suprotnog zida, tako da su se već peli uz njega, kao ogromne zelene muve. Zakoračivši na nagib, on oprezno počeo da se spušta.

Ružičasti oblak mu je zapljuskivao stopala i obavijao ga sve više što se dublje spuštao. Osećao ju je kao što čovek oseća gustu maglu u vlažnoj noći. Kada mu je stigla do brade, on zastade oklevajući načas, a onda hrabro zaroni pod površinu. Istog časa prestade da diše; sav vazduh koji je zadržao u sebi beše isteran, te on oseti kako mu se rebra skupljaju i pritiskaju unutrašnje organe. Očajničkim naporom on izroni na površinu, boreći se za život. Izdigao je glavu iznad površine i duboko udahnuo vazduh.

Kerim Šah se nagnu nad njim i obrati mu se, ali ga Konan nije ni čuo, niti slušao. Uporno se vraćao na reči koje mu je Kemsada uputio na samrti.

Simerijanac prstima potraži zlatnu žicu i, kada ju je našao, ustanovi da je skrenuo od nje. Nekoliko nizova rukohvata beše izdubljeno u steni.

Zauzevši pozu direktno iznad žice, on poče još jednom da se spušta. Sada mu je glava bila pod površinom, ali je udisao čist vazduh. Video je kako ga njegovi drugovi prate pogledom, pa im dade znak da ga slede. Zatim se brzo spusti, ne čekajući da vidi da li su ga poslušali.

Kerim Šah vrati svoj mač u korice bez ijedne reči, pa krete za Konanom. Irakzajci, gonjeni strahom da ne ostanu sami, mada nisu znali kakve ih strahote očekuju, požuriše za njima. Svi su pratili zlatnu žicu, kako je to Simerijanac činio.

Spustivši se niz nagib, nađoše se na dnu klanca i kretoše njegovom sjajnom i glatkom površinom, ne ispuštajući iz vida zlatnu žicu kao da hodaju po konopcu. Imali su utisak kao da se kreću nekim nevidljivim tunelom kroz koji je vazduh slobodno strujao. Osećali su kako smrt sa svih strana pritiska, ali njih nije dodirivala.

Žica je strujala jednim sličnim nagibom na suprotnoj strani klanca i uz taj nagib su akoliti nestali. Konan i njegovi ljudi pođoše istim putem, napetih nerava, znajući da ih na površini može čekati zaseda.

I zaista, akoliti u zelenim haljinama su ih čekali na ivici klanca sa isukanim noževima. Možda su stigli do granice do koje su smeli da se povuku. Možda je stigijski pojas oko Konanovog pasa imao nekog udela u slabljenju njihovih čini. Možda je i saznanje da ih čeka smrtna kazna zbog neuspeha nateralo da skoče na došljake crvenih očiju i sa svetlim bodežima u rukama, pribegavajući, u svom očajanju, zemaljskom oružju.

Tako na ivici klanca nije došlo do rata čarobnjačke umešnosti. Bio je to kovitlac sečiva gde je pravi čelik probadao i tekla prava krv, gde su mišićave ruke zadavale direktne udarce koji su sekli uzdrhtala tela, tako da su ljudi padali posečeni i bivali pregaženi od boraca koji su još bili na nogama Borba se sve više rasplamsavala.

Jedan od Irakzajaca je iskrvario u zaklonu iza stene, ali akoliti behu pali, proburaženi i iskasapljeni, ili bačeni preko ivice klanca u ružičastu maglu kroz koju su lagano padali do svog konačnog odredišta na srebrnom podu klisure.

Onda pobednici obrisaše znoj i krv sa očiju, pa se zgledaše. Konan i Kerim Šah su još uvek bili na nogama, kao i četvorica Irakzajaca.

Stajali su skoro na samoj ivici provalije koja beše nazubljena na jednom mestu, odakle je vijugala jedna staza uz blagi uspon. Završavala se širokim stepeništem koje se sastojalo od nekih šest stepenika, i protezalo stotinjak stopa u širinu. Stepenište je bilo isklesano u nekom zelenkastom materijalu nalik žadu. Stepenci su vodili do jednog širokog platoa ili galerije bez krova od istog uglačanog kamena, odakle se pristupalo zamku Crvenih vidovnjaka. Zamak je izgledao kao da je isklesan od planine. Građevina je bila besprekorna, ali na njoj nije bilo nikakvih ukrasa. Mnogobrojni prozori su imali šipke i bili su zastrti zavesama sa unutrašnje strane. Nigde nije bilo znakova života, ni prijateljskog, niti neprijateljskog.

Koračali su stazom u tišini i oprezno, kao da hodaju po zmijskom gnezdju. Irakzajci su bili potpuno otupeli i podsećali su na ljude koji su svesni da idu u propast. Čak je i Kerim Šah ćutao. Činilo se da samo Konan nije bio svestan ćudovišnog poremećaja ustaljenog mišljenja i ponašanja koji je njihov napad predstavljao, kao i kršenja tradicije bez presedana. On nije bio sa Istoka, a pripadao je onoj vrsti ljudi koji su se borili protiv demona i ćarobnjaka isto tako efikasno i normalno kao da su za protivnika imali obićne ljude.

Popeo se uz blistave stepenice i prošao kroz široku, zelenu galeriju, uputivši se pravo ka ogromnim vratima od tikovine koja su bila okovana zlatom i otvarala se na galeriju. Samo jednom je bacio pogled nagore, ka višim spratovima piramidalne građevine koja se uzdizala nad njim.

Ispružio je ruku ka jednom bronzanom šiljku koji je štrćao kao kvaka iz vrata a onda stao, jetko se osmehujući. Kvaka je imala oblik zmiije ćija je glava bila podignuta na izvijenom vratu; a Konan je posumnjao da bi metalna glava mogla iznenada da oživu u dodiru sa njegovom rukom.

On je jednim udarcem odvoji od vrata. Zvonki metalni zvuk koji se razlegao kada je kvaka pala na staklasti pod nije ga mnogo razuverio. On je okrete na stranu vrhom svog bodeža, a onda se ponovo okrete vratima.

Potpuna tišina je vladala u kulama. Ispod njih su planinske padine nestajale u ljubićastoj izmaglici koju je stvarala razdaljina. Sunce je blještalo na snegom prekrivenim vrhovima planine. Visoko gore, jedan lešinar je lebdeo kao crna mrlja na ledenom plavetnilu neba.

Da nije bilo njega, ljudi koji su stajali pred zlatom okovanim vratima bili bi jedina živa bića u tom času.

Oštar vetar sa snežnih visina ih ošinu. U toj tišini jedino se čuo odjek Konanovog dugog bodeža kojim je udarao po teškim vratima od tikovine.

Udarci su padali jedan za drugim, cepajući drvene ploče i metalne okove.

Najzad, u vratima se ukaza otvor kroz koji je mogao da prođe čovek, te Konan zaviri unutra. Video je jednu prostranu odaju čiji zidovi od uglačanog kamena nisu bili prekriveni tapiserijama i čiji pod u mozaiku nije bio zastrt ćilimima. Četvrtaste stolice od uglačanog abonosa i podijum od kamena činili su celokupan nameštaj. U odaji nije bilo nikoga. Konan spazi druga vrata na suprotnom zidu.

— Ostavi čoveka na straži napolju — reče Konan Kerim Šahu. — Ja ulazim unutra.

Kerim Šah odredi jednog ratnika za tu stražu, te ovaj odšeta do sredine galerije, sa lukom u ruci. Konan uđe u zamak u pratnji Turanca i trojice preostalih Irakzajaca. Ratnik koji je ostao napolju da stražari pljunu, promrmlja nešto sebi u bradu, a onda se trže kada začu prigušen, podrugljiv smeh. On podiže pogled i spazi iznad sebe, na najnižem spratu, jednog čoveka u dugoj odori kako jedva primetno klima svojom golom lobanjom. Celokupno njegovo ponašanje izražavalo je podrugljivost i zlonamernost. Brz kao munja, Irakzajac zategnu luk i odape strelu koja polete nagore i pogodi sveštenika pravo u grudi. Međutim, podrugljivi osmeh se nije ni najmanje promenio. Vidovnjak istrže strelu i baci je na strelca, ne kako se strela baca, već sa izvesnom dozom prezira. Irakzajac se saže da je izbegne, ali je instinktivno pružio ruku. Prsti mu se sklopiše oko nje.

A onda je vrisnuo. Drvena šipka najednom poče da se migolji u njegovoj ruci. Njeni kruti obrisi odjednom postadoše savitljivi, počеше da se rasplinjavaju u njegovim prstima. Pokušao je da baci to čudo dalje od sebe, ali već je bilo kasno. U ruci je držao pravu zmiju koja se već bila obavila oko njegovog zgloba. Njena zla, klinasta glava se baci na njegovu mišicu. Ponovo je vrisnuo, a oči mu se raširiše i lice poplave. Spustio se na kolena, potresan silnim grčevima. Onda se potpuno umirio.

Njegovi drugovi u zamku se okretoše na prvi njegov vrisak. Konan se u nekoliko koraka nađe kraj provaljenih vrata, a onda stade, zbunjen. Onima koji su ostali za njim se činilo kao da se bori protiv vazduha. Ali, mada nije mogao ništa da vidi, pod rukom je osetio glatku, ravnu, čvrstu površinu i odmah je znao da je kristalna tabla bila spuštena da zatvori prolaz kroz razvaljena vrata. Kroz kristal je video Irakzajca kako nepomično leži na staklastoj materiji, sa običnom strelom zabodenom u njegovu mišicu.

Konan izvuče svoj bodež i zamahnu i posmatrači se zapanjiše kada su videli kako mu udarac bi zaustavljen na pola puta, a odajom odjeknu zveket metala kada je čelik naišao na čvrstu površinu. Konan više nije gubio vreme. Znao je da čak ni legendarna sablja Amira Kuruma ne bi mogla da razbije nevidljivu zavesu.

On u nekoliko reči iznese situaciju Kerim Šahu, te Turanac sleže ramenima.

— Pa, ako nam je izlaz zatvoren, moramo naći drugi. U međuvremenu, naš put leži pred nama, zar ne?

Promrmljavši nešto, Simerijanac se okrete i prođe odajom do suprotnih vrata, osećajući se kao da stupa na prag propasti. Kada je podigao nož da bi razvalio i ta vrata, ona se nečujno otvoriše, kao po sopstvenoj volji. On kroči u veliku dvoranu sa staklenim stubovima. Nekih stotinjak stopa od vrata počinjalo je široko stepenište od žada. Nije mogao ni da zamisli šta se nalazi na drugom kraju stepeništa. Između njega i stepeništa nalazio se jedan čudan oltar od ahata. Četiri velike zmije od zlata uvijale su svoje repove oko oltara i uzdizale svoje klinaste glave u pravcu četiri strane sveta kao legendarni čuvari začaranog blaga. Međutim, na oltaru je, između njih, stajala samo jedna kristalna lopta ispunjena nekom supstancom nalik dimu u kojoj su plivala četiri zlatna nara.

Taj prizor mu se učini poznat, ali istog časa zaboravi na oltar jer se na stepeništu pojaviše četiri prilike u crnim odorama. Konan nije video da dolaze. Jednostavno su se stvorili tamo, visoki, lešinarskih glava koje su se njihale u skladu jedna s drugom, dok su im ležerne haljine prekrivale ruke i noge.

Jedan od njih podiže ruku i rukav mu spade, otkrivajući mu ruku - koja, u suštini, nije ni bila prava ruka. Konan stade u mestu, protiv svoje volje.

Naišao je na silu koja se donekle razlikovala od Kemsinog hipnotizma, te nije mogao da se pomeri ni koraka napred, mada je osećao da može da se vrati nazad, ako hoće. Njegovi drugovi su gore prošli pošto nisu mogli da se pokrenu ni u jednom pravcu.

Vidovnjak koji beše podigao ruku dade znak jednom od Irakzajaca da mu priđe i ovaj pođe ka njemu kao u transu, ukočenog i staklastog pogleda.

Kada je prošao pored Konana, Simerijanac ispruži ruku da ga zaustavi.

Konan je bio mnogo snažniji od Irakzajca da bi u normalnim uslovima mogao da mu golim rukama polomi kičmu. Međutim, ovoga puta je Irakzajac odgurnuo njegovu ruku kao da je slamka i nastavio svoje kretanje ka stepeništu. Stigao je do njihovog podnožja i ukočeno kleknuo, ispruživši svoj mač i sagnuvši glavu. Vidovnjak uze mač i zamahnu njime.

Irakzajčeva glava se otkotrlja na mermerni pod. Krv šiknu iz presečenih arterija, a telo skliznu na pod i ostade da leži nepomično.

Ponovo se podiže nakazna ruka i još jedan Irakzajac ode posrćući u propast. Jeziva drama se ponovila i još jedno telo bez glave je ležalo kraj prvog.

Kada je treći brđanin prošao pored Konana na putu u smrt, Simerijanac, napinjući se da raskine nevidljive okove koji su ga zadržavali, odjednom oseti kako se neke udružene sile rađaju u njemu. Taj je osećaj naišao iznenada, ali tako snažno, da Konan nije više mogao da sumnja u svoj instinkt. Njegova leva ruka sama od sebe skliznu pod bakariotski pojas i dotače stigijski. Kada ga je uhvatio, osetio je kako mu kroz utrnule prste struji nova snaga; želja za životom je dostigla tačku belog usijanja kojoj je jedino bio ravan ogroman gnev koji je kipteo u njemu.

Treći Irakzajac je već bio leš bez glave i jezivi prst je već bio u vazduhu kada Konan oseti kako nestaje nevidljiva barijera. Žestoki urlik mu se ote sa usana kada je skočio gonjen nabijenom krvožednošću. Levom rukom je čvrsto stezao čarobnjakov pojas kao što se davljenik drži za plutajuće deblo, dok mu se u desnoj blistala oštrica dugog noža. Ljudi na stepeništu se nisu pomerili. Mirno su posmatrali šta se dešava; ako su i bili iznenađeni, to nisu pokazivali. Konan nije smeo ni da pomisli šta ga očekuje kada im priđe

nadohvat noža. Krv je ključala u njemu i zamagljivala mu vid. Goreo je od želje da ubije - da zarije svoj bodež duboko u meso i kosti i zapetlja hladno sečivo u krv i utrobu.

Još svega desetak koraka ga je delilo od podnožja stepeništa gde su stajali demoni. Duboko je udahnuo vazduh dok je gnev nadolazio u njemu.

Jurio je pored oltara sa zlatnim zmijama kada mu kroz glavu prostrujiše Kemsine tajanstvene reči:

— Razbij kristalnu kuglu!

Ono što je zatim usledilo, bilo je van njegove kontrole. Akcija je usledila i pre nego što je misao bila dovršena, tako da ni najveći čarobnjak tog vremena ne bi uspeo tako brzo da mu pročita misli i zaustavi ga.

Okrenuvši se u trku kao mačka, on svom snagom tresnu kristal svojim dugim bodežom. Istog časa vazduhom se prolomi urnebesna buka čiji izvor nije mogao da proceni. Šištanje mu zaglunu uši kada zlatne zmije odjednom oživeše i ustremiše se na njega. Ali, on je u svojoj razjarenosti bio nedostižno brz. Sečivo zafijuka kroz vazduh i raspoluti njihova gadna tela. Konan iznova navali na kristalnu kuglu. Ona najzad puče uz prasak koji je nalikovao prasku groma. Izmaglica iz nje se rasu po crnom oltaru, a četiri zlatna nara, kao da su oslobođena ropstva, vinuše se ka tavanici i nestadoše.

Luđačka vriska, životinjska i jeziva, ispuni veliku dvoranu. Na stepenicama, četiri čarobnjaka u crnim odorama su se uvijali i grčili, dok im je pena kapala sa usana. A onda, zaurlavši još jednom neljudskim glasovima, oni se ukočiše i ostadoše da leže nepomično. Konan je znao da su mrtvi. Četiri obezglavljene zlatne zmije još uvek su se uvijale oko oltara, ali nikakav sablasni život sada nije pokretao metal tupog sjaja.

Kerim Šah je polako ustajao sa poda gde ga je bacila neka nevidljiva sila. Zavrteo je glavom ne bi li odagnao zvonjavu koju je osećao.

— Jesi li čuo tresak koji je izazvalo razbijanje kugle? Zvučalo je kao da su se hiljade kristalnih ploča u celom zamku raspukle u hiljadu komadića.

Pitam se da li su duše čarobnjaka bile zarobljene u onim zlatnim loptama?

Ha!

Konan se brzo okrete kada Kerim Šah izvuče mač i pokaza na nešto.

Još jedna prilika je stajala na vrhu stepeništa. I njegova je odora bila crne boje, ali od bogato izvezenog pliša. Na glavi je imao kapu, takođe od pliša. Lice mu je bilo smireno i skoro lepo.

— Do đavola, ko si ti? — upita Konan ne skidajući pogled sa njega, sa spremnim nožem u ruci.

— Ja sam gospodar Jimše!

Glas mu je zvučao kao zvonjava manastirskog zvona, ali se u njemu osećao prizvuk surove radosti.

— Gde je Jasmina? — upita Kerim Šah.

Gospodar Jimše mu se nasmeja sa visine.

— Zašto te to interesuje, mrtvi čoveče? Zar si tako brzo zaboravio moju moć, koju sam nekada i tebi stavljao na raspolaganje, da dolaziš ovamo naoružan protiv mene, jedna ludo? Veruj da ću ti zbog toga uzeti srce!

On ispruži ruku kao da očekuje da primi nešto, a Turanac zajauka kao čovek na samrtnim mukama. Pijano se teturao, a onda, uz lomljenje kostiju i cepanje tkiva, grudi mu eksplodiraše, a krv šiknu u mlazu. Kroz otvor u grudima izlete nešto crveno i krvavo i spusti se na gospodarev dlan, kao što se komadić metala lepi za magnet. Turanac skliznu na pod i ostade da leži.

Gospodar se nasmeja i baci taj predmet Konanu pred noge - još uvek uzdrhtalo ljudsko srce.

Zaurlavši i opsovavši, Konan pojuri uza stepenice. Osećao je kako mu iz Kemsinog pojasa struji snaga i besmrtna mržnja pomoću kojih je trebalo da se bori sa strahovitom koncentracijom sile koja ga je čekala na vrhu stepeništa. Vazduh se ispuni nekom svetlucavom, čeličnom izmaglicom kroz koju se on kretao kao plivač, glave povijene, leve ruke prebačene preko lica i desne spremne za napad nožem. Skoro zaslepljen, ali još uvek sposoban da vidi nejasne obrise pred sobom, Konan spazi omrznutu priliku vidovnjaka kako leluja iznad njega.

Rastrzale su ga i vukle svaka na svoju stranu sile koje nije mogao ni da zamisli, ali je osećao kako ga neka pokretačka sila koju on nije kontrolisao nagoni da ide napred i gore, uprkos čarobnjakovoj snazi i njegovoj sopstvenoj agoniji.

Stigao je do vrha stepeništa i lice gospodara Jimše ispliva pred njegove oči u čeličnoj izmaglici. Konan spazi neki čudan strah u njima. Simerijanac je koračao kroz izmaglicu kao kroz vodeni plićak, a nož mu polete nagore kao nešto živo. Oštro sečivo pocepa Gospodarevu odoru kada ovaj odskoči unazad i viknu. A onda, na Konanove oči, čarobnjak nestade - jednostavno nestade, kao raspršeni mehurić sapunice, a nešto dugo i talasasto pojuri uz jedne manje stepenice koje su od glavnih vodile nalevo i nadesno.

Konan potrča za tim bićem, uz stepenice na levoj strani, ne mogavši da odredi šta je to video. Međutim, gnev i krv su ga trenutno bili sludeli, tako da je to raspoloženje potiskivalo gađenje i užas koji su mu šaputali negde u glavi.

— NASTAVIĆE SE —

Sadržaj

OPKOLJENI VUKOVI

Sudbina Janaidara

LJUDI IZ CRNOG KRUGA

1. Kralja stiže smrt

2. Varvarin iz Brda

3. Kemska koristi mađiju

4. Susret u klancu

5. Crni ždrebac

6. Planina Crnih vidovnjaka

7. Na putu za Jimšu

8. Jasmina upoznaje potpuni užas

9. Zamak čarobnjaka